

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:62 • 11 Temmuz '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

MGK-TÜSİAD hükümeti cephesinde

Hardy 'tatlı' K... yeni birşey yok:

İMF reçeteleri, özelleştirme, esnek üretim, sendikasızlaştırma, sefalet ücreti, mezarda emeklilik, devlet terörü ve emperyalizme usaklık...

Sermayenin topyekün saldırılarına karşı

birleşik-militan sınıf tavrı!

İÇİNDEKİLER

MGK-TÜSİAD hükümetinin	
bir yıllık saldırı bilançosu	4-5
Birleşik militan tavrını geliştirelim	
Geleceği kazanalım	7
İMF-TÜSİAD programını	
mücadele alanlarında yırtalım	
(Orta Sayfa).	14-15
Deprem değil kapitalizmin	
getirdiği felaket	26-27
'96 Zindan direnişinden	28-29

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:62 • 11 Temmuz 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtay
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 85Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı	:	
Soyadı	:	
Adresi	:	
Tel	:	

6 Aylık	Yurt içi	2 000 000 TL	1 Yıllık	Yurt içi	4 000 000 TL
	Yurt dışı	130 DM		Yurt dışı	260 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
-TL için :0079219-2
-DM için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Sosyalizm Yolunda
Kızıl Bayrak

Abone Formu

Kızıl Bayrak'tan

Mesut Yılmaz başkanlığındaki MGK-TÜSİAD hükümeti, İMF'ye sunduğu kölelik mektubunun ardından 1 yıllık icraatını açıkladı. Daha doğrusu burjuvazi, ulusal ve uluslararası düzeyde bir "başarılı hükümet" reklamına girişti. Dünya Bankası, İMF, ABD'nin hükümete övgüleri burjuva medya tarafından sayıla sayıla bitirilemedi. Gerçekten de hükümet, MGK'den aldığı işçi sınıfı ve emekçilere saldırı programında bir yılda önemli başarılar kaydetmiş bulunuyor.

Bu saldırılar, ne yazık ki, sınıf cephesinden hakettiği yanıtı bugüne dek alabilmiş değil. İşçi sınıfı açısından sorun, bundan sonrasında. Hükümet, sınıfa karşı saldırılarını yoğunlaştırarak sürdüreceğine dair emperyalist ağababalarına yazılı olarak söz vermiş, saldırı programını da tüm pervasızlığıyla açıklamış bulunuyor. İşçi sınıfı da artık kendi karşı saldırı programını yapmak, saldırıları göğüslemek ve püskürtmek durumunda. Çünkü Türkiye işçi sınıfı bugün bu olanağa dünden daha fazla sahip.

Bu yeni saldırı programına bile ihtiyaç yoktu aslında. Adana'daki deprem, Yılmaz hükümetinin de, sermaye devletinin de çürüyen-çeteleşen yüzünü bir kez daha tüm çıplaklığıyla sergiledi. Adana'nın deprem mağduru emekçileri, ölü ve yaralılarıyla birlikte sokakta, aç ve açık kaldıklarında, kapitalizmin depremden daha büyük bir afet olduğunu da görmüş oldular. Deprem yardımı çadırlar parayla satılmaya kalkıldı, diğer yardımlar devlet kendilerine ulaşmadan, devlet kurumlarında iç edildi. Ama hakkını yememek lazım, devlet oradaydı. Her zamanki gibi copu, silahıyla...

Bu saldırı programının, açıklandığı kadarıyla, iktisadi saldırılarla sınırlı kalacağını düşünmek mümkün değil. Siyasal-sosyal, çok yönlü saldırılarla desteklemeden bu acı reçeteyi yutturmak kolay olmadığına göre, gene örgütsüzleştirme, gene polis ve hukuk terörü, gene gözaltında kayıplar, adam kaçırma, ajanlaştırma, işkence, düşüncenin suçlanıp cezalandırılması artacaktır. Sendikacılar, aydınlar ardı ardına hapse atılacak, Tıbset işçisinin kaybedilmeye

çalışılmasında olduğu gibi, grev ve direnişlerin öncülerine kadar indireceklerdir kontra suçlarını.

Sosyalist basın da her zamanki payını almaya devam edecek tabii bu saldırılardan. Toplatma kararları, el koymalar, çalışanlarına yönelik şiddet...

Geçtiğimiz hafta sonu Adana temsilcimiz Mahir Kayır, hiçbir gerekçe gösterilmeden, asker kaçağı olduğu, şubeye teslim edileceği gerekçesiyle polisçe gözaltına alınıp zorla tutuluyor. Deprem sonrası diğer mağdurlarla birlikte, çoluk-çocuk çadırda yaşamaya başlayan Ceyhan temsilcimiz ise bu koşullarda bile takip ve gözetim altına alınıyor. Deprem öncesi Ceyhan Belediyesi'ndeki uzlaşmazlıkta bir taraf olmamızdan rahatsız olan Belediye işvereni ve devlet, açıktır ki, deprem suçları konusunda da halkı uyaracağımızı biliyor-bekliyor...

İzmir polisi, bürolara periyodik baskınlarla devrimci basın çalışanları üzerinde bir basınç oluşturma hayalini sürdürüyor. İzmir büromuz yine basın bürosunun bu hukukdışı baskınlarından birini daha geçirdi. Gene "toplatıldı" gerekçesiyle bazı yayınlarımıza el kondu.

Cezaevlerinde saldırılar ve direnişler sürüyor. Türkiyeli işçi çocuklarından sonra işçi yoldaşların dayanışması da...

Brötanya'dan işçilerin Türkiye cezaevlerindeki komünist tutsaklara bir mesajı var: "Fransa'nın Brötanya bölgesinde çalışan biz işçiler Fransız Komünist Partisi'nin düzenlemiş olduğu şenliğe katıldık. Bu şenlik sırasında, eyleme olan politik katkımızın yanısıra, yaptığımız satışlar sonucu 1800 FF gelir elde ettik. Bunu Türkiye cezaevlerinde bulunan komünist tutsaklara gönderiyoruz."

İzmir'de kaçırılan 4 devrimci halen kayıp. Kayıp anaları Cumartesi eylemine saldırıyı püskürttükten sonra, eylemlerini aynı dirençle sürdürüyor. Ve analarımızın bu dirençli mücadelesine uluslararası destekler yayılıyor.

Her Cumartesi kayıp analarının yanındayız, kaybedenler kaybedinceye kadar...

Çıktı! Kitapçılarda!

Onların başarısı işçi sınıfının kanını emmek üzerine kuruludur

Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!

MGK-TÜSİAD hükümeti, IMF'ye sunduğu biat mektubunun hemen ardından, bir yıllık icraatının övgüsüne girişti. Bu "başarılı hükümet" reklam kampanyasını tek yürüten hükümet de değil. Burjuva medya neredeyse ağız birliği ederek katıldı kampanyaya. Gazeteler manşet manşet başarı tabloları çıkardılar. Bu arada orduyla girilen ağız dalaşının bir amacı da, bu kampanyayı desteklemektir. Eğer tutarsa, hükümetin başı askere bile rest çekebilecek bir iradeye sahip görünecekti. Tutmazsa da, zaten bir MGK hükümeti olan Yılmaz hükümeti, bir kez daha "boynum kıldan ince" diyecek, bu da kamuoyuna; "Sözler yanlış anlaşıldı. Orduyla hükümet büyük bir uyum içinde, problem yok" şeklinde sunulacaktı. Öyle de oldu.

İşçi ve emekçiler sunulan bu "başarı" tablosunu şu temel önemde soruyla karşılamalıdır: Kimin için? Yılmaz hükümeti kimin için, neler başarmıştır?

Bu hükümetin bir yıl gibi kısa bir zamanda sermaye sınıfı için önemli başarılar kaydettiği her türlü tartışmanın ötesindedir.

Özelleştirmeler hızlandırılmış, işsizler ordusu büyümüş, ücretler aşağı çekilmiş, sendikalar ya satın alınmış ya sindirilmiş, sınıf hareketi devlet terörüyle engellenmeye çalışılmış, esnek çalışma, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma yaygınlaştırılmıştır. İşçi ve emekçilere yönelik tüm bu saldırılarda bir yıl öncesine göre büyük bir mesafe kaydedilmiştir. Diğer hizmetleri bir yana, sadece bu kadarı bile, sermaye sınıfının hükümeti başarılı görmesi için yeter de artar.

Fakat hükümetin "başarısı" bu kadarla da sınırlı değildir. O, sermayenin uluslararası çıkarları açısından da önemli adımlar atmıştır. ABD ile bağları sağlamlaştırmış, İsrail'le birlikte Ortadoğu jandarmalığı doğrultusunda önemli mesafeler kaydetmiştir. IMF'ye sunduğu son mektup "başarılarının" doruğudur. Belki tarihinde ilk kez IMF bir ülkeye zorla acı reçete dayatmamakta, o ülke acı reçetesini kendisi hazırlayıp IMF'ye sunmaktadır. Uluslararası sermaye için bundan daha başarılı hükümet olabilir mi? Bu nedenle IMF ve Dünya Bankası da Yılmaz hükümetine övgü korosuna katılanların başında geliyor.

Yılmaz hükümetinin sermaye sınıfı için "başarılı" çalışmalarından biri de, kuşkusuz sermaye devletinin çete suçlarını aklama başarısıdır. Hükümetin kuruluşunda Susurluk üzerine demagoji yürütmeyi ihmal etmeyen M. Yılmaz, Susurluk başta olmak üzere tüm çete davalarını büyük bir beceriyle kapatmayı, suçluları aklamayı başarabilmiştir. "1000 operasyon"dan övünerek sözeden katil Ağar ve uyuşturucu yetiştiricisi ve tüccarı olan korucubaşı Sedat Bucak hala Yılmaz'ın hükümet ettiği mecliste görevlerinin başındadırlar. İcraatlarını sürdürdüklerinden de hiç kuşku duyulmamalıdır.

Yılmaz hükümetinin kimi sermaye gruplarına özel yardımları ise (SEKA arazisinin peşkeş çekildiği Koç grubu başta olmak üzere), bir başka özel hizmet ve çıkar alanıdır. Öyle ya, bugün hükümette onlar var ve bal tutan parmağını yalar...

Yılmaz hükümetinin bir yılda işçi ve emekçilere

karşı işlediği suçların (ya da sermaye için yürüttüğü hizmetlerin) dökümünü uzun uzadıya çıkarmak gerekmiyor. Esas olarak bundan sonrası için verdiği sözlere bir göz atmak yeterli.

Eğer başarmasına izin verilirse, hükümetin "başarı" hanesine yazılacak kimi planlar şöyle sıralanıyordu IMF'ye sunulan mektupta:

* Memur zammı %20'yi geçmeyecek. (Dahası bundan sonraki ücret ve tarım ürünleri alımındaki taban fiyatları da geçmiş yılın enflasyon oranı üzerinden değil gelecek yılın planlanan enflasyonu üzerinden yapılacak. Düşük ücret politikası sistemleşecek.)

* Sosyal güvenlik reformu yapılacak. (Yani SSK tasfiye edilecek. Sağlık hizmetleri özelleştirilecek. Paran kadar yaşayacak, paran yoksa öleceksin.)

* Vergi reformu yapılacak. (Her vergi reformu, ücretliden alıp kapitaliste vermek anlamına geldiğine göre, ücretli emekten yapılacak kesintiler artacak. Ücretliye vaadedilen %10'luk vergi indirimi ise yine bu anlaşma çerçevesinde geriye doğru da işletilerek gündemden düşmüştür. Üstüne üstlük vergi reformunun vergi tahsilinin tabana yayılmasını amaçladığı açıktan ifade edilmiştir.)

* Özelleştirmeler hızlandırılacak. (Bunun daha ilk etapta tensikat, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, sefalet ücretine mahkum etme anlamına geldiği, çimento sanayiinde, Petlas'ta ve özelleştirilen tüm işletmelerde yaşanarak görüldü.)

* Mezarda emeklilik uygulaması başlatılacak. İlk etapta emeklilik yaşı kadınlarda 50, erkeklerde 55'e çıkarıldı. Bilahare kadınlarda 57, erkeklerde 65'e çıkarılacak.

Aslında bu kadarı bile yeterli.

Açıktır ki, eğer MGK-TÜSİAD hükümeti tüm bu sözlerini tutabilirse büyük bir başarı sağlamış olacaktır. Bunlar uygulanabildiği takdirde, işçi ve emekçilerin alınterinden, göznurundan, hatta kanından süzülen kârlar sermaye sınıfının kasalarına lira, mark ve dolar olup akacaktır.

Peki ya toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan ücretli emekçiler? Ya dev gibi büyütülen işsizler ordusu?

Sermaye sınıfı ücretli emekçiler ordusunun sefaleti ve toplumsal yıkımı pahasına uygulamak isteyecektir. Bu program, toplumun bütününe asalak

bir avuç burjuvanın sömürdüğü emek gücünün yıkımı onları zerre kadar ilgilendirmemektedir. Bu nedenle bu sorunlarla bizler, biz işçi ve emekçiler ilgilenmek zorundayız. Yılmaz hükümetinin bir yıllık başarısının içinde, kamu çalışanlarına bomba yağdırmak vardır. Sahte sendika yasasını dayatmak vardır. Başaracaklarının içinde de toplumsal yıkım. Ömrünü çoktan dolduran asalak sermaye sınıfı, toplumu da kendisiyle birlikte çürümeye ve yokoluşa götürecek bir programı gözü kapalı uygulamaktan, uygulatmaktan çekinmeyecektir. Tarihini doldurduğunu biliyor ve rahatlıkla benden sonrası tufan diyor.

Ama her gün elleriyle yarattığı dünyayı yeniden kurmak isteyen işçi sınıfı için durum değişiktir. O, sadece kendi durumunun

kötüleşmesine değil, bir toplumsal yıkıma da izin vermemek durumundadır.

Bu nedenle hükümetin bir yıllık başarılarına yeni başarılar ekleyememesi, sadece ve sadece işçi sınıfının bu yeni saldırı paketini nasıl karşılayacağına bağlıdır. IMF'nin gözü üzerimizdedir. Fakat onların izleyecekleri hükümet değil, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileridir. Sermayenin saldırılarını nasıl yanıtlayacağız? Sömürünün katmerlenmesine izin mi vereceğiz, yoksa sınıf savaşını mı yükselteceğiz?

Temel soru biz işçi ve emekçiler için budur.

Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, sendikasılaştırma, mezarda emeklilik, sefalet ücretleri vb.ile özetlenebilecek son saldırı programının uygulanmasına izin verecek miyiz? Yoksa, Yılmaz hükümetinin ilk saldırısını "kış bahara çevireceğiz!" şiarıyla karşılayan kamu emekçilerinin yaptığı gibi, kavga ateşini körükleyerek sermayenin ve sermaye hükümetinin bunalımını artıracak mıyız?

Soruyu bir kez de sermaye cephesinin demagoji alanından soralım. "Ülke ve toplum çıkarı" hangisini gerektiriyor?

Enerji, madenler, demir-çelik işletmeleri, ulaşım, iletişim, tersaneler başta olmak üzere ülkenin can damarlarının emperyalizme peşkeş çekilmesinde midir toplumun çıkarı? Yoksa asalak sermaye sınıfının toplumun başından sökülüp atılmasında mıdır?

Bir avuç burjuvanın servetine servet katmak için devleti çeteleştirmesi, toplumu çürütmesinde midir toplumun çıkarı, yoksa milyonlarca emekçinin alınteriyle yaratılan servetlere toplum adına el konulması mıdır?

Çetelerin beslenmesi, suç üstüne suç işlemeyi sürdürmesi, Kürt halkının toplu imhası, ırkçı-faşist düşmanlıkların kışkırtılmasında mıdır toplumun çıkarı, yoksa emekçilerin birliği, ulusların kardeşliğinde midir?

Bu hükümetin ve tüm sermaye hükümetlerinin başarıları, sermayenin başarılarıdır. İşçi ve emekçiler, sermaye iktidarının krizini derinleştirmek ve bu iktidara nihai olarak son vermek için birleşmeli, örgütlenmeli, kendi partisinin bayrağı altında toplanarak mücadeleyi yükseltmelidir.

Emperyalist-kapitalist kuşatmaya son!

İMF reçetelerini yırtmak için

mücadele alanlarına!

MGK-TÜSİAD hükümetinin 1 yıllık saldırı bilançosu:

- √İMF patentli ekonomik saldırılar
- √Son olarak POAŞ'ın özelleştirilmesi ve özelleştirme talanını hızlandırma planı
- √Zamlar, düşük ücret politikası ve sefalet ücretleri
- √SSK, Bağ-Kur vb. sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye hazırlığı
- √Mezarda emeklilik
- √İşçi ve işveren sendikalarının “tarihi uzlaşması” ESK
- √Ekonomik saldırıların zeminini hazırlamak için dizginsiz devlet terörü
- √MGK'nın iç ve dış siyasette aldığı aktif rol
- √Milli Güvenlik Siyaset Belgesi yürürlükte
- √Olağanüstü Hal ve tüm ülke geneline yayılmış şekli İller İdaresi Yasası yürürlükte
- √Güvenlik güçlerinin modernizasyonu ve silahlanma
- √Kürt sorunu: İnkâr ve imha politikası
- √İşkenceler, keyfi gözaltılar, katliamlar, kayıplar
- √İşçi ve emekçilere panzerli, bombalı saldırılar
- √Aklanmış çeteler ve ilerici kişi ve kurumlara yönelik hukuk terörü
- √Toplumsal muhalefete yönelik “ez ve çöz” politikaları yürürlükte
- √Dış politika: ABD-İsrail-Türkiye ittifakı ve komşu halklara düşmanlık
- √Emperyalizme kölece itaat ve Ortadoğu'da ABD'nin jandarmalığı

MGK-TÜSİAD hükümetinin olağanüstü koşullarda “rejimi ve devleti bunalımdan kurtarmak ve devletin güvenilirliğini yeniden tesis etmek” gibi bir misyonla kuruluşunun üzerinden bir yıl geçti. Şimdilerde 1 yıllık icraatleri hem emperyalist efendilerince hem de sermaye sınıfınca övgülere mazhar olan Anadol-D hükümeti hangi sürecin ürünü olarak doğdu, hangi ekonomik programı izledi ve gelinek verde sermaye iktidarının “başarı” tespiti ve bu başarının arka planına bakalım.

MGK güdümlü hükümet ve İMF patentli politikalar

Refahiyol hükümetinin düşürülmesinin ardından MGK-TÜSİAD destekli yeni bir hükümetin oluşması girişimlerinin kendisi sermaye devletin çürümüşlüğüne gözler önüne sermeye yetti. İğrenç ve ikiyüzlü pazarlıklarla, trilyonluk milletvekili pazarlarıyla üç koalisyona ortağından oluşan bir azınlık hükümeti oluşturulabildi. Hem de bu hükümete cumhuriyet tarihinin en büyük ekonomik ve siyasal krizinden çıkış gibi kritik bir misyon biçildi.

Yeni bir saldırı hükümeti ihtiyacı sermayenin işçi sınıfına ve emekçilere dönük saldırılarını daha yoğun ve daha sancısız uygulayabilmesi üzerinden şekillendi. Susurluk süreciyle birlikte çürümüşlüğü gün yüzüne çıkan sermaye düzeni açısından, yeni saldırı hükümetinin oluşturulması belli avantajları da beraberinde getirdi. Bir yandan “laiklik-şeriat” kamplaşması tırmandırılıp darbe sopası gösterilirken, diğer yandan saldırı hükümeti üzerinden “toplumsal uzlaşma” demagojisi kullanıldı. Böylelikle toplumsal muhalefet yedeklenebilecek, işçi sınıfı ve emekçilerin tepkileri ve öfkeleri sindirilirip törpülenebilecekti.

Hedeflenen işçi sınıfını ve toplumsal muhalefeti denetim altına almak, rejimin kitleler nezdinde alabildiğine yıpranan imajını tazelemektir. Hedeflenen sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak ve yapısal krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek üzere saldırı politikalarını en yoğun ve en sancısız biçimde hayata geçirmekti.

Yeni saldırı hükümeti ve değişmeyen politikalar

Yeni hükümetin kurulmasıyla hızlanan süreçte çürüyen düzenin baş temsilcilerinden TÜSİAD ilerici havarisi kesilmiş, çeteleşen devletin beyni ve yönetim merkezi MGK da çoktan çağdaş, laik görünümüne bürünmüş; mevcut yıpranmışlık giderilmeye çalışılıyordu. “Toplumsal

uzlaşma” üzerine kurulu hükümet, işçi ve işveren sendikalarını bir çatı altına toplayan Ekonomik Sosyal Konsey rüzgarını ardına aldı. Kısacası “görüntü”nün değiştirilmesinde kısa zamanda epey yol katedildi. Ve nihayet İMF'ye endeksli olan ve krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetirmeyi hedefleyen saldırı programı gündeme geldi.

Anadol-D hükümeti her yeni hükümet gibi vaatlerle işbaşına gelmişti. Yolsuzluklarla etkili mücadele, dokunulmazlıkların sınırlandırılması, vergi reformu, yargı bağımsızlığının sağlanması, toplumsal uzlaşmanın sağlanması, Güneydoğu sorununun sosyal ve ekonomik çözümü... Her hükümet kuruluş sürecini önceleyen parlak vaatler, yerini bu hükümet özelinde de üzerinden çok geçmeden açığa çıkan gerçeklere bıraktı. Yolsuzluklarla etkili mücadele konusunda artık tek bir söz söyleyemeyecek duruma gelen hükümet, döneminde meclisin ceylan derili koltuklarının ihalesi bir skandala dönüşmesine, M. Kalemli üzerinden dokunulmazlık zırhının bir kez daha ustalıkla kullanılmasına tanık olduk. T. Çiller ve M. Yılmaz'ın mal varlıklarını araştırma işi askıya alınır, ismi türlü yolsuzluklara bulaşmış “yüzsüzler” ortada salınarak dolaşırken, baklava çaldıkları gerekçesiyle küçük çocukların hapse tıkmalarına tanık olduk. Susurluk'un üzerine gitme açıklamalarının üzerinden daha birkaç ay geçmeden, Susurluk sanıkları salıverildi. Susurluk raporuyla görülmemiş bir “aklanma operasyonu” gerçekleştirildi. Düşünce suçlarına her gün bir yenisi eklendi, ilerici kişi ve kuruluşların üzerinde hukuk terörü estirildi.

Kolay başarı ve artan saldırılar

Refahiyol hükümetinin düşürülmesi ve yerine Anadol-D hükümetini geçirilmesi, sermaye iktidarının son yıllardaki belki de en başarılı politik manevralarından biridir. Aynı süreçte hem Susurluk gündeminin üzeri

örtülüyor, hem de çete devletinin beyni MGK'nın iç ve dış siyasete açık müdahaleleri gündeme geliyordu. Şimdilerde aynı dönemde yayınlanan "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi" yürürlükte. İller İdaresi Yasası ile Olağanüstü Halin ülke geneline yaygınlaştırılmış biçimi uygulanmaktadır. Bu süreçte Kriz Yönetim Merkezi, Batı Çalışma Grubu gibi yapılanmalara tanık olduk. Ülke gündemi olağan MGK toplantılarında belirlenir oldu.

Sermaye iktidarı bu süreçte yıpranan imajını tazelemekle kalmadı, aynı zamanda "şeriat-laiklik" ikilemi içine sıkıştırılan toplumsal muhalefeti hiç de azımsanmayacak ölçüde kendine yedeklemeyi başardı. Sendika bürokratları aynı dönemde açık bir ihanetin içine girdi ve işçi-işveren sendikalarının başkanlarından oluşan Ekonomik Sosyal Konsey "toplumsal uzlaşma" sağlamak adına sermayenin ihtiyaçlarına dönük kararları meşrulaştıran bir işlev görmeye başladı. Sınıfa yönelik topyekün saldırı politikasını meşrulaştırma ve işçilerin, emekçilerin tepkilerinin törpülenmesinde artık Ekonomik Sosyal Konsey gibi bir aracı vardı sermaye iktidarının.

Sermayenin bu kolay başarısının ardından, MGK-TÜSİAD hükümeti kurulduğundan bu yana azgın saldırılar birbirini izledi. Pervasızlıklarını bu kolay başarıdan alıyorlardı. Düşününüz ki böyle olağanüstü koşullarda işbaşına gelen hükümet "popülist" davranmayacağını açıkladı. Ve ilk icraatları olarak başlattıkları zam furyasının ardı arkası kesilmedi. Acı reçetedeki kararlılıklarını ilk günden bu yana dile getirdiler ve sergilediler. Daha başından özelleştirmelere hız verilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, SSK ve Bağ-Kur gibi sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, düşük ücret politikaları vb., kısacası İMF direktiflerine uygun hareket etmeyi önlerine koydular. Zira, yapısal krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek gibi sermaye düzeni için hayati önemde bir görev üstlenmişlerdi.

MGK-TÜSİAD hükümetinin hedefledikleri ve "başarı"sı

Komünistler daha hükümet kurulur kurulmaz, yeni hükümetin sermayenin saldırı politikalarının devamını sağlamak için işbaşına geldiğini söylemişlerdi: "*Sermaye devleti saldırı politikalarından en ufak bir esneme şansına sahip değildir. Tersine önümüzdeki günlerde saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürmek zorundadır*" ve yeni hükümet "*MGK güdümlü, İMF patentli saldırı paketlerini uygulamaya devam edecektir*." Geçen bir yıllık süreç bunu tanıtladı.

Hükümetin bir yıllık icraatına baktığımızda genel bir saldırı programı karşımıza çıkıyor. Popülist politikalar izlemeyeceğini açıklayan ve işçi-emekçi kitlelere sefaleti dayatan hükümetin programında pek de şaşırtıcı olmayan bir madde yeralıyordu: "Silahlı Kuvvetlerle ilgili yatırım ve harcamaların kısılması mümkün değildir." Hükümetin krizin faturasını ödeteceği kesim hem hükümet programında, hem de ilk icraatlarında ortaya çıktı. Sistem yakaladığı kolay başarının ardından sınıfa yönelik saldırılarını pervasızlaştırdı ve yıllardır planlanan, ama istenilen hızda gerçekleştirilemeyen saldırıları birer birer yaşama geçirmeye başladı.

Özelleştirme, esnek üretim, kalite çemberi ve eşel mobil uygulamaları.. Tümü bu hükümetin işbaşına gelmesiyle hız kazanan ve yaygınlaşan

saldırılarıdır. Bu uygulamalar kendileri tarafından ne kadar allanıp pullanarak sunulsa da, emekçilere daha fazla yoksulluk ve sefalet dışında birşey kazandırmadı. Onlara mı? İlk elden POAŞ, THY, Erdemir, Telekom gibi işletmeleri özelleştirmeyi önüne koyan ve bunda belirli bir mesafe de kaydeden hükümetin programından okuyoruz: "'98 ve '99 yıllarında özelleştirme geliri iç ve dış borç açıklarını kapatmak için kullanılacak." KİT'lerin talanından ağırlıklı olarak emperyalist burjuvazi pay alırken, kalanı üzerinde de Türkiyeli sermayedarlar akbabalar gibi dönüyorlar. İşçilerin ve emekçilerin kanını emerek işletiyorlar bu sömürü çarkını.

Saldırıların hayata geçirilmesinde sendika bürokratlarının açık ihanetinin altını bir kez daha çizmek gerekiyor. Bu öyle bir ihanet ki, son günlerde hükümetin İMF'ye verdiği sözlere bir dayanak haline getirilebiliyor. Ekonomik Sosyal Konsey İMF anlaşmasında şöyle geçiyor: "Özel sektör, işçi ve işveren sendikalarının, bugüne kadar devam eden diyalog çerçevesinde programa desteği sürmektedir."

Şimdi gündemlerinden hiç düşmeyen saldırılar mecliste görüşülüp onaylanmayı bekliyor. Bu saldırıların hayata geçirilmesi konusunda emperyalist soygun mekanizmasının beyni olan İMF'ye de söz verdiler. Tamamlanmayan özelleştirmeler için somut takvimler oluşturuldu. Düşük ücret politikası şimdiye kadar görülmemiş bir uygulamayla sistemleştirildi. Artık ücretler geçmiş yılın enflasyon oranına göre değil, planlanan enflasyon oranına göre belirlenecek. Sermaye iktidarı "ben enflasyonu %20 olarak hedefliyorum, size de %20'den fazla zam vermeyeceğim" diyecek açıkçası. İnsanların 60 yaşını görmesinin bir şans olduğu ülkemizde emeklilik kadınlarda 57, erkeklerde 60 yaşına çıkarılacak. Tüm bu saldırılar kapıda ve destek de en güvendidikleri mevzilerinden geliyor: ESK'dan.

"Rejimi ve devleti bunalımdan kurtarmak" gibi bir "görev"i üstlenen hükümetin programında "güvenlik güçlerinin eğitiminin geliştirilmesi ve teknolojik gelişmeye uygun donanımın sağlanması" yine göze çarpan bir başka nokta. 170 bin kişilik polis ordusunun sayısının ve niteliğinin artırılmasını önüne koyuyordu hükümet. Polis, ordu ve jandarma teçhizatlandırılacaktı. Bu teknolojik gelişmeye uygun donanımı en açık biçimde 4 Mart Kızılay eyleminde gördük. Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için fiili-meşru mücadele için polislerin önüne koyuldu. Polislerin

eylemine polis şimdiye kadarkinden farklı bir tarzda hazırlandı. Gaz bombaları, sinir gazları gibi teknolojik imkanların kime karşı kullanılacak silahlar olduğu açığa çıktı. Bundan sonraki tüm kitlesel eylemliliklerde estirilecek teröre yeni boyutlar katıldı. İnsan hakları ihlalleri konusunda hassas olduğunu iddia eden Anadol-D hükümeti göreve geldiğinden bugüne işkence, keyfi gözaltı, katliam ve kayıplar sermaye devletinin olağan uygulamaları olarak sürdü. Ve yine bu süreçte "huzur operasyonu" adı altında günlük devlet terörüyle, ajanlaştırma faaliyetlerinin sendikalara kadar yaygınlaşmasıyla karşı karşıya kalındı.

Hükümet Kürt sorunu konusunda da kendisinden önceki devlet politikasının takipçisi oldu. Daha hükümet protokolünde inkar ve imha politikasına devam edileceğinin sinyalleri verildi. Öyle de oldu. Kürdistan'daki katliamlar, sınır ötesi operasyonlar sürdü.

HADEP nezdinde Kürt ulusal mücadelesi sindirilmeye çalışıldı. Devletin "ez ve çöz" politikalarına uyum sağlamayan her türlü muhalefet üzerinde sürekli bir devlet/hukuk terörü uygulandı. Buna son süreçteki Ş. Sakık'ın itirafları adı altında başlatılan operasyonları ve psikolojik savaşın tırmandırılmasını da eklemek gerekiyor.

Toplumsal muhalefete dönük ezme ve sindirme politikaları boyutlanarak sürdü. Yine bu hükümetin döneminde İHD Genel Başkanı Akın Birdal'a yönelik suikast girişimi gerçekleşti. Ve bu suikast girişimiyle ilerici kişi ve kuruluşlara, toplumsal muhalefete gözdağı verildi. Susurluk'un üzerine gideceğiz diye işbaşına geldikten birkaç ay sonra, devletin kirli operasyonlarını kastederek, "Dün yapıldı, bugün yapılır, yarın da yapılacaktır!" şeklindeki tarihi açıklamalara imza atan hükümetten de başka birşey beklenemezdi.

Dış politikada bu hükümet döneminde emperyalizme kölece itaatin en uç boyutlarına tanık olduk. TC Avrupa kapılarından kovulurken, aynı dönemde ABD emperyalizmine sadakatini ve uşaklığını daha da pekiştirdi. ABD-Türkiye-İsrail kirli ittifakı daha da geliştirildi. Irak'a son müdahalesi sırasında ABD'nin en sadık uşaklardan biri olarak hareket edildi.

Kıbrıs sorunu üzerinden görülmemiş bir savaş çığırtnaklığı tırmandırıldı. Komşu halklara düşmanlık pekiştirilmeye çalışıldı. S-300 füzeleri örneğinde olduğu gibi "dış tehdit"e karşı silahlanma kampanyaları başlatıldı.

İşte MGK-TÜSİAD hükümetinin icraatları: Sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak, yapısal krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek, Ortadoğu'da ABD emperyalizminin çıkarlarının yılmaz bekçiliği... Son olarak bir basın toplantısıyla açıklanan icraatlar ve yukarıda saydığımız görevler konusunda başarılar sadece geçmiş açısından değil gelecek açısından da önem taşıyor. Zira "başarı"lar sayılırken devamı konusundaki kararlılıklarını dile getiriyorlar aynı zamanda.

Bu düzenin gerçek yüzü ortadadır artık. Geriye iki seçenek kalıyor. Ya kapitalist sömürü çarkları arasında ezileceğiz, ya da düzene bir kez daha kolay başarı şansı tanımayacağız. Kolay başarıları işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesindeki eksiklikler üzerinden şekilleniyor. Pervasızlıklarını bizim sessizliğimizden alıyorlar. Şimdi görev bu eksiklerden, zaafardan ders çıkarmak ve sermayenin topyekün saldırılarına karşı kavgaya hazırlanmaktır.

MGK-TÜSİAD hükümetinin “yüzakıyla bir yıl”ı!

•Sermaye iktidarının emperyalist efendilerinin çıkarları doğrultusunda ve onların verdiği “akıl”la toplumu sefalet ve yıkıma sürüklemek konusunda herhangi bir tereddüdü yok. Krizin faturasını ya sahiplerine ödeteceğiz, ya da bize ödetecekler. Öyleyse krizin faturasını kabul etmemek ve sermayenin topyekün saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatlarını örmek için görev başına!

yapılan görüşmeler başlıca iki saldırı alanı üzerinde şekilleniyordu: Özelleştirme ve sosyal hakların gaspı. Erdemir, Telekom ve Petrol Ofisi gibi özelleştirmelerin bir an önce yapılması isteniyor, bunun için de Temmuz ayına kadar süre tanınıyordu. SSK’nın tasfiyesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, ücret ve maaşların reel olarak artmaması koşulu getiriliyordu. ‘98 bütçesinde bu saldırılar çeşitli reformlar adı altında planlandı: SSK’nın tasfiyesi ve mezarda emeklilik saldırısının adı “Sosyal Güvenlik Reformu” idi. İşçi ve emekçilerin aylık kazançlarından “Vergi Reformu” adı altında biraz daha pay almanın hesapları yapılıyordu. Ve özelleştirmeler ana gündemdi.

Sosyal hakların gaspına ilişkin saldırılar artık son halini almış ve mecliste görüşülmeyi bekliyor. Bu tasarılar emeklilik yaşı kadınlarda 50, erkeklerde 55’e çıkarılıyor. 1999’dan itibaren çalışmaya başlayacaklar için ise bu sınır kadınlarda 57, erkeklerde 60’a çıkarılıyor. Prim gün sayısı artıyor. Yine “Sosyal Güvenlik Reformu” ve kişisel sağlık sigortasına ilişkin tasarısı da sırada. SSK adım adım tasfiye ediliyor. Düşük ücret politikası “enflasyona endeksli ücret ve maaş artışı” adı altında hayata geçiriliyor. Ücretler ve maaşlarda şimdiye kadar geçen yılın enflasyon oranlarına göre artış sağlanması sözkonusuyken, artık ücret artışı ve tarımsal ürünlerin taban fiyatı planlanan enflasyon üzerinden belirlenecek. Yani işçi sınıfı ve emekçilerin enflasyon altında ezilmeleri olağanlaştırılacak. Saldırı yelpazesi aynı zamanda küçük toprak sahibini de içine alacak ölçüde geniş. Sağcısıyla solcusuyla düzen partilerinin tasarılar konusunda herhangi bir çekinceleri yok. Ayrılık ve uyumsuzluktan söz edilemezken, geriye geçiş sürecine ilişkin yapay tartışmalar kalıyor.

Özelleştirmeler konusunda MGK-TÜSİAD hükümetinin “sol”cu ortağı DSP başkanı Ecevit şunları söylüyor: “Özelleştirmenin kısmeti bizim hükümetimiz döneminde açıldı.” Kendisini “akıllı solcu” ilan eden Ecevit’e göre “POAŞ ihalesi adeta maç seyrederek gibi heyecanla izlendi. Özelleştirmeler konusunda kimin

heyecanlandığı yeterince açıktır. Bunlar bu talandan kısmen de pay kapmak için ağzı sulanan patronlar ve elbette ki emperyalist burjuvazinin kendisidir.

**MGK-TÜSİAD hükümetinin çabası
ve
emperyalist efendilere itaatın
gerekleri**

MGK-TÜSİAD hükümetinin son süreçte gösterdiği “çaba” emperyalist efendilerince “memnuniyet verici” olarak değerlendiriliyor. Fakat gerisi için iki önemli koşul sunuluyor: Sıkı mali disiplin ve özelleştirmenin hızlanması...

Sermaye iktidarına bir yandan başarıdan söz ederken diğer yandan da ihtiyatı elden bırakmamaya zorlayan şey de budur. MGK-TÜSİAD hükümeti bu “iyileşmeler”den dolayı rehavete kapılmayacak. Seçim ekonomisi uygulanmayacak. “Bundan sonra çok daha disiplinli ve kararlı olacağız, çok daha fazla sıkı gideceğiz” diyorlar. Bu ihtiyatlılıkta pek de şaşırtıcı bir yön yok. Çünkü İMF ve görevli ideologları tarafından uyarılıyorlar: “İMF’nin daha iyi raporlar yayınlaması isteniyorsa, vergi yasasını çıkarmak, emeklilik yaşını yükseltmek zorunludur” ve tabi ki özelleştirmeleri de hızlandırmak...

Bu ihtiyatlılığın gerisinde saldırı programının asıl olarak şimdi bütünüyle devreye sokulmak durumunda olması yatmaktadır. Başarıyı da başarısızlığı da asıl olarak bu saldırıların başında yer alan özelleştirmenin hızlandırılması, sosyal hakların gaspı, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, mezarda emeklilik ve düşük ücret politikasının uygulanması belirleyecektir.

Öyle görünüyor ki sermaye iktidarının emperyalist efendilerinin çıkarları doğrultusunda ve onların verdiği “akıl”la toplumu sefalet ve yıkıma sürüklemek konusunda herhangi bir tereddüdü yok. İçinde bulundukları yapısal kriz bunu koşulluyor. Düşününüz ki bir devlet bakanı çıkıyor ve “genç emeklilere maaş vermek zorunda kaldıklarından” ve bunun bütçe üzerindeki etkisinden söz edebiliyor. Yani emeklilerin devletin sırtından geçindiğine ikna etmeye çalışıyor emekçileri. Yine aynı bakan en azından görüntüde de olsa hükümet ortakları arasında süren tartışmalara bir açıklık getiriyor; memur maaşlarına %20’yi ESK’da kabul ettirdiklerini açıklıyor. Bu hükümet, devlet bakanı Güneş Taner’in de ifade ettiği üzere, “ilk kez Türkiye’nin IMF programını internete koyma cesaretini gösteren” bir hükümet. Bu yalnızca saldırı paketinin uygulanması konusundaki pervasızlığı gösteriyor.

Bu pervasızlıklarını işçi ve emekçilerin suskunluklarından almaktadırlar. Krizin faturasını ya sahiplerine ödeteceğiz, ya da bize ödetecekler. Öyleyse krizin faturasını kabul etmemek ve sermayenin topyekün saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatlarını örmek için görev başına!

**Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!
İMF-TÜSİAD reçetelerini kavga alanlarında yırtalım!**

MGK-TÜSİAD hükümetinin başbakanı Mesut Yılmaz’ın bir yıllık icraatlarını anlattığı “yüzakıyla bir yıl” basın toplantısı geçen hafta gerçekleşti. Geleneksel icraat açıklamalarına uygun olarak başbakan “göreve geldiklerinde uçurumun eşiğine gelmiş bir ekonomi devrıldıklarını” belirterek sözlerine başladı. Sahi kimdir bu ekonomiyi uçurumun eşiğine getirenler? Sakın bu sistemin yapısal bir krizi olmasın. Bir düzen partisi gidiyor biri geliyor, ama geride ekonomik-siyasal istikrar hayalleri ve buna dönük reçeteler kalıyor. Ve düzen partileri arasındaki dalaşmalar da çoktandır “hangimiz bu reçeteyi en kısa yoldan ve en pürüzsüz şekilde uyguluyor” üzerinden geliyor.

Açıklamaya göre “30 Haziran 1997’den bu yana geçen bir yıllık sürede ekonomide görülmemiş başarılar sağlanmış”. Bununla İMF’ye endeksli ekonomik programları uygulamadaki kararlılık kastediliyor. Ekonomi alanındaki “başarı”lardan İMF patentli saldırı programlarını hayata geçirmek için atılan adımları ve hükümetin İMF reçetelerini uygulama noktasındaki “gözükaralığını” anlamak gerekiyor. Anasol-D hükümetinin başarısı hükümetler değişse de baki kalan İMF politikalarını hayata geçirip geçirememesi üzerinden değerlendiriliyor.

“Başarı” göstergesi olarak sunduklarının başında enflasyonla mücadelede yalnızca hedeflenenlerden söz ediliyor. Hedefledikleri 1999 yılı için %20 enflasyon İMF nezdinde bile inandırıcılıktan uzak. Fakat bu herkesin uğruna fedakarlık yapması gereken bir hedef. Anlaşılabileceği üzere “enflasyon canavarı”na karşı girişilen “kutsal savaş” üzerinden saldırı programı meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Enflasyonu beslediği için enflasyon oranında ücret artışına kesinlikle gidilmeyeceği açıklaması bunun ilk somut karşılığı oluyor.

Açıklamaya göre ek bütçe uygulamasına gidilmiyor. Yani bütçedeki açık planlananın üzerine çıkmayacak. Hem de sel ve deprem felaketleriyle oluşan büyük zarara rağmen! Üzerinden daha bir hafta geçmişken, Adana’da hala 50 milyon liraya sattıkları çadırlar içinde kalınıyorken bu açıklamanın tek bir anlamı vardır: İkiyüzlülük. Öyle ki, sermaye iktidarı şimdiye kadar görülmemiş uygulamayı hayata geçirerek depremin mağdurlarına çadır satmayı da başarı olarak sunuyor. Ekonomide kırılan rekorların arka planında, felaketleri dahi bir rant alanına çevirebilme “yeteneği” sergileyen kirli bir anlayış var.

**MGK-TÜSİAD hükümetinin İMF
politikalarını uygulamadaki başarısı**

Hükümetin İMF politikaları konusundaki başarısına gelince, Yılmaz açıklamasında asıl ekonomi programının ‘98 bütçesi ile başladığını ifade ediyor. ‘98 bütçesinin hazırlanışını ve onu önceleyen süreçteki gelişmeleri, 6 Ekim ‘97’de İMF ile başlayan görüşmelerde nelerin dayatıldığını hatırlayalım. O dönemde de emperyalist soygun mekanizması İMF ile

Sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik-militan sınıf tavrını geliştirelim

Geleceği kazanalım!

Sermayenin krizi yönetme çabaları sürüyor. Çıkış arayışları krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek üzerine kurulu. "Demokratik seçimler" döneminin kapanması ve hükümetlerin doğrudan MGK-TÜSİAD tarafından seçilip sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak üzere görevlendirilmesinin en somut örneği olan Anasol-D hükümeti işbaşında. Bir yıllık icraatlarını allayıp pullayarak sunuyorlar kamuoyuna. Bu açıklama yalnızca geçmiş 1 yıllık "icraatları" üzerinden değil, geleceğe dönük mesajlarla da bezeli. Bir hafta öncesinden emperyalist efendilerine söz verdikleri gibi adım adım uygulayacaklar İMF-TÜSİAD reçetelerini.

Özelleştirmeye hız verileceğini, mezarda emekliliğin uygulanacağını, ücretlilerin enflasyona ezdirileceğini, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiye edileceğini, kısaca İMF'nin direktifleri doğrultusunda hareket edeceklerini açıklıyorlar. Söz veriyorlar: "Yaptıklarımız yapacaklarımızın teminatıdır."

En fazla da işçi sınıfının ve emekçilerin örgütsüzlüğüne güveniyorlar. Ekonomik Sosyal Konsey üzerinden sağlanan sendika bürokratlarının açık desteğine güveniyorlar. O sendika bürokratları ki, kriz içerisinde çırpınan ve çırpınmaya devam eden düzene yardım eli uzatmışlardır. Sermaye iktidarının gurur duyduğu desteklerini esirgememişlerdir ve bundan sonra da kendilerine duyulan güveni boşa çıkaracak gözükmemektedirler.

Sahi düzen neden ihtiyaç duydu böyle bir yapıya? Tarihin hangi evresinde görülmüş ezen ile ezilenin aynı masaya oturup "ulusal çıkarlar" etrafında uzlaşabildiği? Onların ulusal çıkarlar dedikleri düpedüz sermaye sınıfının, sermaye iktidarının çıkarlarıdır. Kendi kendilerine de çıkarabilecekleri kararların altına bir de sözde işçi sınıfı temsilcilerinin imzalarını atmalarını istiyorlar. Neden?

İşçi sınıfının ve emekçilerin tepki ve öfkesini törpülemek için tabii...

Bu ihanete dur diyelim!

Onların başarısı; özelleştirmeler, sefalet ücretleri, işten atmalar, zamlar, ekonomik ve sosyal haklarımızın gaspı üzerine kuruludur. Onların başarısı, kendi krizlerinin faturasını işçilerin, emekçilerin üzerine yıkmaları üzerine kuruludur. Onların başarısı, işçi sınıfı ve emekçilerin kanının emilmesi, sofralarındaki son kırıntılara el konulması üzerine kuruludur. İşçileri, emekçileri hiçbir ekonomik ve sosyal hak ve güvencesi olmadan sömürmeyi ve posasını çıkarmayı, sefalet ücretlerine mahkum etmeyi amaçlıyorlar. Ve ölene kadar sömürü çarkında "fedakarca" öğütülmeye ses çıkarılmamasını.

Şimdiye kadar büyük oranda suskun kaldık. Sermayenin bir sınıf olarak saldırılarını yerel direnişler ve eylemlerle göğüslemeye çalıştık. Saldırının doğrudan hedefinde olan sınıf kardeşlerimizle dayanışma noktasında gösterilen eksiklik o

direnişleri de, eylemleri de zayıflattı. Sermayenin örgütlü olduğunu unutmayalım. Saldırıları karşılamak konusunda çoğu zaman aynı eksiklikler çıktı karşımıza; örgütsüzlük ve sınıf dayanışmasının sergilenemesi: Tek tek mevzilerdeki örgütlenme çabalarının karşısına devlet, polisiyle, jandarmasıyla çıktı. Son olarak Köhler deneyimi var karşımızda. Bunun olmadığı, boşa çıkarıldığı koşullarda da bir başka cepheden saldırıyla karşıya karşı kalındı; sendikal ihanet: Son süreçte Makina Kalıp ve Sun Tekstil'de ihanetin farklı boyutlarıyla karşılaştık.

Artık sendika bürokrasisinin gerici barikatını aşma zamanıdır!

Saldırıları hep kapıya geldiğinde karşı durmaya çalışıldı. Özelleştirilme sırası kendi işletmesine/fabrikasına gelmeden çoğu zaman ses çıkarılmadı ya da yeterince çıkarılmadı. Sınıf

dayanışması noktasında önemli eksikler çıktı karşımıza.

Artık çok geçmeden sınıf dayanışması bayrağını yükseltme zamanıdır!

Sermaye örgütlü olarak çıkıyor karşımıza, bir sınıf olarak hareket ediyor. Sesimizi yükselttiğimizde karşımıza her türlü baskı ve şiddeti uygulayarak çıkıyor. Bu kontr-gerillacı devlet yapısı hangi ihtiyaçlar üzerinden şekillendi? "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi" kimi hedefliyor? Kriz Yönetim Merkezleri, İller İdaresi Yasası hangi tehditlere karşı gündeme geliyor? Olağanüstü Hal'i tüm ülke geneline yayıyorlar. Ajanlaştırma faaliyetini sendikalara kadar yayıyorlar. Öncü işçiler kaçırılıyor, kaybediliyor. Son olarak Tıbset direnişinin öncülerinden bir sınıf kardeşimiz 40 gündür kayıp. Sermaye iktidarının kirli operasyonları sürüyor. Emperyalist kölelik anlaşmalarında

dayatılanlar, İMF-TÜSİAD'ın acı reçeteleri, bu emperyalist soygun ve kapitalist sömürüyü gerçekten de bir sınıf olarak hareket etmeden, "Sınıfa karşı sınıf!" tavrını sergilemeden göğüslenemez. Sermaye iktidarını alaşağı etmeyi hedeflemeyen bir mücadele hattı örülmedikçe hak kırıntıları dahi elde edilemez. Dahası bu bilinçle hareket etmezsek eğer, mevcut sınırlı kazanımlarımıza da el konulacaktır. Bu sermaye iktidarının üzerimizdeki ablukasını parçalayalım! Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü için mücadeleyi yükseltelim, devlet terörüne dur diyelim!

Artık sermaye iktidarına karşı sınıf mücadelesini yükseltme zamanıdır!

Aynı kirli eller kamu emekçilerine sahte sendikayı, %20'lik sadakayı dayatıyor. Aynı eller gençlerimizin üzerine sivil faşist çeteleri, polisleri salıyor. Kardeş Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikası aynı ellerin ürünü. Yıllardır süren kirli savaşın faturası da yine işçilere, emekçilere kesiliyor. Trilyonluk silahlanma harcaması gerçekleşiyor ve dahası namlular kardeş Kürt halkının üzerine çevriliyor, bölgenin emekçi halklarının üzerine çevriliyor. İşçi sınıfı üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeli, tüm ezilen ve sömürülen kesimlerin sesine ses vermelidir. İşçi ve emekçilere sefalet ve yıkım dayatacağını açıkça ilan eden sermaye iktidarına karşı birleşik ve kararlı bir mücadeleyi örmek dışında bir çıkış yolu yok. Unutmayalım ki işçi sınıfı hareketi kendi eksiklikleri ve zaafalarını gidermedikçe sermaye sınıfı kolay başarılarına yenilerini ekleyecektir. İşçi sınıfının sinmişliği, parçalanmışlığı ve kendine güvensizliği en büyük kolaylığı sağlayacak onlara. Şimdi anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleyi yükseltip yeni saldırı furiasını püskürtme göreviyle karşı karşıyadır Türkiye işçi sınıfı.

Korku duvarlarını yıkalım! Sinmişlik psikolojisini kırmanın tek yolu mücadele atılmaktır.

Bedel ödemeyi göze alalım! Kaybedecek zincirlerimizden başka birşey yok! Kazanacağımız ise bir dünya var!

Sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik-militan sınıf tavrı!

Özelleştirmeye hayır!

**Esnek üretim uygulamalarına son!
Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!**

•

**Tensikatlara, sefalet ücretine hayır!
Zorunlu tasarruflar ve enflasyon farkları ödensin!
Eşel mobile hayır!
Tüm çalışanlara toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkı!**

•

**SSK'nın tasfiyesine hayır!
Herkes parasız sağlık hizmeti!
Mezarda emekliliğe hayır!**

•

**Sendikacılar ya görev başına ya kapı dışarı!
ESK ihanettir! ESK'ya hayır!
Uzlaşma değil, sınıf mücadelesi!**

•

**Devlet terörüne son!
Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!
Kirli savaşa son!**

Kardeş Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı!

•

**Emperyalist yağmaya, kapitalist sömürüye son!
Krizin faturası kapitalistlere!
Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim!
Kapitalizme karşı sosyalizm!**

İMF anlaşmalarından kamu emekçilerine düşen pay daha fazla sömürü, baskı ve zulümdür.

Bu abluka dağıtılacak!

Bir yıllık icraatı için “başarı” kampanyaları açan Yılmaz’ın MGK-TÜSİAD hükümeti, gelecek bir yılın programını ise emperyalist efendilerine çoktan sunmuştu. Hükümetin tüm başarıları, işçi ve emekçilere karşı yürüttüğü sermayenin saldırı programında kaydettiği başarılarıdır.

Söz konusu kamu emekçileri olduğu zaman ise, hükümet açısından geçen 1 yılın pek de başarılı olduğu söylenemez. Tersine, Yılmaz hükümetinin kamu çalışanlarını doğrudan hedefleyen her kararı etkili eylemliliklerle püskürtülmeye çalışıldı. Belirli oranlarda geriletildi de.

Hatırlanacağı gibi Yılmaz hükümeti, kamu çalışanlarına yönelik ilk ciddi saldırısını, daha ayağının tozuyla, işbaşına geldiği ilk aylarda; “bu kış zor geçecek” mesajıyla başlatmaya çalışmıştı. Kamu çalışanlarının bu saldırıya yanıtı son derece sert oldu: “Kışa bahara çevireceğiz!” şiarıyla göğüslediler bu saldırıyı ve gerçekten de, Aralık ve Mart ayları, kamu çalışanlarının radikal eylemleriyle ısındı. Bu eylemler, özellikle de 4 Mart Kızılay direnişi, aynı zamanda Yılmaz hükümetinin “zor kış” teorisinin somut adımlarından birini oluşturan sahte sendika yasasını püskürttü.

Ne var ki, tüm bunlar bugün, kamu çalışanları hareketinde tatlı anılar olma yolunda. Sistemin saldırısına karşı 4 Mart direnişini yaratabilen kamu hareketi, 5 Mart’taki kendi önderliğinin saldırısına dayanamadı. Kızılay Direnişi gibi bir destanı KESK’e hakim reformizmin teslimiyetçiliğine feda etti. 5 Mart’tan sonrası adım adım geri çekiliştir. Öyle ki, Hükümetin IMF’ye sunduğu işçi-emekçilere saldırı programına, “devlet güdümlü” Kamu-Sen’den anında tepki geldi, KESK’ten çıt çıkmadı. Sonradan sonraya, ancak 8 Temmuz’da, o da şubeler platformunun inisiyatifleriyle bir basın açıklaması yapılabildi.

Daha kuruluş biçimiyle, MGK-TÜSİAD’ın kararıyla kurulan Yılmaz hükümetinin bir yıllık icraatında, işçi-emekçilere, Kürt halkına saldırı, Kıbrıs, Yunanistan ve tüm Ortadoğu halklarına düşmanlık ve saldırganlık dışında tek bir iş, tek bir edim bulunmuyor.

İMF’ye sunduğu yeni program ise, eskisinin yoğunlaştırılmış biçiminden başka birşey değil. Ve tüm bunlar, işçi ve emekçilerin geçen yıldan daha örgütlü, daha radikal ve daha birleşik bir mücadeleye girişmeksizin bu saldırı programını boşa çıkarma

şansının olmadığını gösteriyor. Açıklanan bu programın ardından, sermaye sınıfının gözü (aynı anlama gelmek üzere IMF’nin gözü) şimdi işçi ve emekçilere çevrilmiş bulunuyor: Bu köleleştirme programına nasıl yanıt verilecek?

Örneğin kamu çalışanlarının %20 olarak açıklanan sadaka zammına, sahte sendika yasasına, sürgün ve kıyımlara, özelleştirmelere karşı mücadele programı nedir? Gerçekten bir mücadele programı yapılmış mıdır? Bu saldırılar tüm ücretli-emeğe yönelik olduğuna göre, birleşik bir mücadele örgütlemeye yönelik girişimler var mıdır?

Ne yazık ki, halihazırda bu sorulara olumlu yanıt olabilecek bir işaret bulunmuyor. 4 Mart’ın direniş ruhunu 5 Mart’ta satmayı başaran reformist KESK yönetimi, bütün bir Nisan, Mayıs ve Haziran aylarını kongre süreçlerine kilitlemeyi, 1 Mayıs dahil olmak üzere, tüm kitle hareketlerini geçiştirmeyi de başarabilmiştir.

8 yıllık mücadeleyi, ödenen bedelleri tümüyle ayaklar altına alan bu umarsızlığı yıkmadan ya da hareketin önünden süpürüp atmadan hükümetin yeni saldırı programını boşa çıkarmanın olanağı olmadığı açıktır. Kamu çalışanları, IMF’nin ve MGK-TÜSİAD hükümetinin yeni saldırı furcasını püskürtebilmek için, hareketin başından bu yana dillendirdikleri “işçi-memur elele!” şiarını hayata geçirmek, birleşik bir sınıf hareketinin örgütlenmesine girişmek durumundadırlar. ESK ihanetine boylu boyunca batmış işçi sendikaları ve reformist teslimiyetçilikten sermayenin saldırılarına karşı dışa dış bir mücadeleye önderlik etmeleri beklenemeyeceğine göre, mücadele tabandan, bizzat devrimci öncü işçi-emekçiler tarafından örgütlenmek zorundadır.

**İhanete ve teslimiyete hayır!
MGK-TÜSİAD hükümetinin
saldırılarına geçit yok!**

Kamu emekçisinden %20’lik zamma protesto:

“Bir kez daha uyarıyoruz!”

Kamu emekçileri sendikaları İstanbul Şubeler Platformu IMF’nin kararıyla dayatılan %20’lik zammı protesto etmek için 8 Haziran Çarşamba günü bir yürüyüş ve oturma eylemi düzenledi. Saat 18.00 civarında KESK’in Beyoğlu’ndaki Genel Merkezi önünde toplanan yaklaşık 300 kamu emekçisi Galatasaray Lisesi’ne doğru yürüyüşe geçtiler.

“Sadaka değil toplu sözleşme”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız”, “Yüzdelik zam değil, toplu sözleşme”, “Zafer direnen emekçinin olacak”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır”, “MGK güdümlü sendikaya hayır”, “Çetelere kıyak, emekçiye dayak; bu abluka dağıtılacak”, “Onurlu memur hesap soruyor”, “Sokağa, eyleme, genel greve”, “Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek”, “Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme” en katılımlı sloganlardı.

Kitle Galatasaray Lisesi’nin önüne, Cumartesi Anaları’nın alanına geldiğinde oturma eylemine geçildi. Lisenin parmaklıklarına “Kamu Emekçileri Sendikaları İstanbul Şubeler Platformu” imzasını taşıyan pankart asıldı. Pankartın önünde okunan basın açıklaması sık sık sloganlarla kesildi.

Ancak bir megafonun bile bulunup getirilmeyişi önemli bir eksiklikti. Kitlenin yarısından çoğu okunan basın açıklamasını duymaya çalışılarsa da duyamadılar. Kitlenin içerisinde birçok yerde “Hadi, Taksim’i zorlayalım” şeklinde espriler yapılması aslında kitlenin gönlünde yatan aslanı ifade ediyordu.

Bu arada Petrol-İş de oturma eylemi sırasında Petrol Ofisi’nin özelleştirilmesine karşı imza topluyordu. İki emekçinin “böyle imza toplamayla olmaz, eylem yapmak gerekir, bakın imza atıyoruz ama bunu da şerh düşünüyoruz” sitemlerine karşı

sendikacının “biz de zaten eylem hazırlığı içindeyiz” şeklindeki cevabında ise bir geçiştirme havası seziliyordu.

Okunan açıklamada; yüzde 20’lik zammın %90’lık resmi enflasyonun olduğu bir ortamda dayatılmasının ekonomik abluka anlamına geldiği, bunun hükümetin “Memurları enflasyona ezdirmeyeceğiz” söylemlerinin sahteliğini ispatladığı, Avrupa’daki işsizlik sigortasının bile altında kalan ücretlerin ancak 4 kişilik bir ailenin gıda harcamalarını karşılamaya yettiği belirtildi. Taleplerinin yüzdelik artışlar değil toplu sözleşme olduğunu söyleyen kamu emekçileri; hükümetin politikalarını IMF direktifleriyle gerçekleştirdiğini, yine IMF’ye verilen sözler doğrultusunda mezarda emeklilik uygulamasının öngörüldüğünü; kaynak yetersizliği olmadığını, zira rantiyerlere ve tefecilere gelince istenilen kaynağın rahatlıkla bulunduğunu; enflasyonun nedeni olarak gösterildiklerini, halbuki personel giderlerine ayrılan payın son 5 yılda yüzde 40’tan yüzde 20’ye düşürülmesine rağmen enflasyonun artmasının bunun aksini ispatladığını, enflasyonun esas nedeninin giderek artan faiz ödemeleri ve savaş harcamaları olduğunu; 500 bin üyeye ulaşan KESK’in kamu emekçileri adına taraf olarak kabul edilmesini, KESK ve sendikaları ile toplu sözleşme masasına oturulmasını istediklerini ve hükümeti daha önceki eylemlikleriyle de uyardıklarını belirtip, “Bir kez daha uyarıyoruz. Hükümet sürgün, ceza ve tek yanlı ücret belirleme politikalarından vazgeçmelidir. Kamu emekçileri sadaka niteliğindeki bu maaş artışını asla kabul etmeyecek ve örgütlü mücadelesini sürdüreceklerdir.” diyerek basın açıklamasını sonlandırdılar. Basın açıklaması okunduktan sonra kitle yavaşça dağıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yeniden alanlarda olacağız!”

7 Temmuz 1998’de saat 12:30’da KESK’in Ulus Heykel’de %20’li maaş artışlarına karşı yapılan protestoya yaklaşık 500 civarında kamu emekçisi katıldı. Enerji Yapı Yol Sen, Haber Sen, Kültür Sen, BES, Tüm Maliye Sen, SES, Tüm Sosyal Sen, Eğitim Sen, Tüm Bel Sen’in pankartlarıyla katıldıkları eylemde, “Sahte sendika yasasına hayır!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!” sloganları atıldı. KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nazım Alkaya’nın yaptığı konuşma şunlara değindi: “İMF ile yapılan anlaşma çerçevesinde ücretlerdeki artışın “yaşanan enflasyon” rakamlarına değil, “hedeflenen enflasyon” a göre belirlenmesi sözü verilmiştir. Bu sözle siyasi iktidar çalışanları yoksulları emeklileri hiçe saydığını göstermiştir. Ancak bu sözü verenler unutmamalıdır ki onları ne İMF ne de Dünya Bankası kurtaramayacaktır.

Sefalet ücreti dayatmasına karşı 14 Temmuz 1998 Salı günü yeniden alanlarda olacağız.

Kamu emekçileri, 9 yıllık mücadelesinde talep ettiği toplu sözleşme ve grev hakkından vazgeçmeyecektir.”

Sosyal demokrasi 1980-1998:

Darbenin sol koltuk değneği

Burjuva kimlikli sol reformizm yani sosyal demokrasi ile küçük burjuva kimlikli sosyal reformizm arasındaki mesafe her zaman kısadır. Hatta denilebilir ki sosyal reformizm sosyal demokrasiye geçişte hep bir basamak işlevi görmüştür. Sağcılaşan sosyal demokrasiye bir destek ifadesi de olmuş oluyor. Sosyal demokrasi “sosyal” bütün öge ve programlarından uzaklaşarak demokratizme indirgeniyor. Yeniden ortalama bir sosyal demokrasi hayali ise ancak sosyal reformizmin “sosyal” öğelerinin bu “demokratizme” eklenmesi ile kurgulanabilir hale gelmiştir. Bu şema hükümet olma şansı ve yer yer de fırsatı bulan sosyal demokrasinin ekonomik/sosyal programından hızla ve zorunlu olarak sıyrılması ve “demokrasi” demagojilerine yapışmasına da uygundur. Sosyal reformizm ise sadece ideolojik-sınıfsal yakınlıklar yüzünden değil, aynı zamanda kullanılan araçlar yüzünden de sosyal demokrasiye yakınlaşır. İki akım da düzen içi kimliklerinin doğal bir sonucu olarak yasal partiler halinde varolmaktadır. Ve burjuva demokrasisinin en “ileri” uygulaması olarak seçimlerin binbir türlü bürokratik, anti-demokratik mekanizması içinde küçük olanlar silinmektedir. Sermaye iktidarı ise sosyalizm iddialı küçük burjuva reformizmine ancak yükselen kitle hareketliliğine karşı son bir dalgakıran, son bir saptırma rolü verdiğiinden devrimci durumlar dışında hep geri planda ve küçük kalmaktadır. Dolayısıyla sosyal reformizm en fazla sosyal demokrasiye kan taşıma işlevi görmektedir.

Sosyal demokrasi neden birleşemez?

12 Eylül darbesi sonrası CHP-SHP’de somutlaşmış haliyle sosyal demokrasi bir kimlik oluşturmamış. Ne 1923 sonrasının Cumhuriyet’in kurucusu kimliği, ne 1965 sonrasının “ortanın solu” kimliği. Bunun hiç de sosyal demokrat yöneticilerin-politikacıların yeteneği ya da yeteneksizliğiyle alakası yoktur. Ensonu insanları lider yapabilecek bir program yoksa kimse lider olamaz. 1970’lerin Karaoğlan’ını yaratan, aynı yılların sosyal hareketliliğine demagojik biçimde yaslanan CHP politikasıdır. Aynı Karaoğlan 1990’larda Türkeş’in silik bir kopyasıdır. Çünkü DSP’nin gerçekte hiç de “demokratik sol” bir kimliği yoktur.

Sosyal demokrasi de içinde olmak üzere, sistemin tüm partilerinin liderlerinin 1960’lardan kalması, sermayenin yönetim ve temsil krizinin küçük bir yansımasıdır. Dahası, siyasi kriz sistemin tüm partilerinin kimliklerini aşındırmış ve silikleştirmiş, bu siyasi erozyon en çok sosyal demokrasiyi etkilemiştir. Denilebilir ki, darbe sonrası düzen içi muhalefetin sınırları öylesine daralmıştı ki, sosyal demokrasiye kalan tek kimlik sinik, onaylayıcı, destekçi yani bağımlı bir kimlik oldu. Zira darbenin sözcülüğünü yapan Özal’ın ABD parlamenter sistemine ilişkin söylediği “2,5 parti” ihtiyacının sadece 0,5’i sosyal demokrasiye ayrılmıştı. 1983 seçimlerine de sadece üç partiye seçime katılma hakkı tanındı. ANAP, MDP ve Halkçı Parti. Necdet Calp’ın başında olduğu HP’nin sosyal demokratlığı da zaten olsa olsa yarımdaydı.

Sistemin diğer burjuva politik seçenekleri ve sürecin ihtiyaçları çerçevesinde yeni liberal döneme uygun parçalı ve bağımlı kimlikler üretti. Bu bağımlılığı sisteme bağımlılık olarak değil (zira her

zaman geçerli olandır) diğer partilere bağımlılık olarak ifade etmek gerekiyor. Böylece dağılan sosyal demokrasi bir yanda DSP, bir yanda ise SHP-CHP tarafından temsil edildi. Bunlara eklenen sağcılaşan, sosyal demokratlaşan sosyal reformizm ve devrimciliğini yitiren devrimci demokrasinin demokratizminin kısmi özgünlükleri oldu. Farklı yorumlara konu olan ortak temel üzerinde birleşememenin gerçek temeli, sosyal demokrasinin kimliksizliğidir. Dikkat edilsin bu zaten hep düzene bağımlı olan sosyal demokrasinin değil ona bir işlevli rol verememiş olan sistemin tıkanıklığıdır.

DSP: Sosyal demokrasinin bileşeni olarak sosyal faşizm

DSP, 1970 darbesinin kendine karşı yapıldığını iddia eden Ecevit’in ikinci darbeden kalıcı sonuçlar çıkarmasının ürünü oldu. 1976’da CHP’nin başında olan Ecevit Sosyalist Enternasyonal’e üye iken, darbeden sonra yine aynı Ecevit Türkiye’de Avrupa tipi bir sosyal demokrasi olamayacağı ve olmaması gerektiği fikrine ulaşıyordu. Değişimin adı “demokratik sol” oldu. Ecevit’in anılarda kalan “halkçılığı” yüzünden ve cuntanın DSP’ye vetoları yüzünden sol hayaller beslense de darbe Ecevit’i eğitmişti. DSP, SHP’yle birleşmemelerini, ısrarla, içine “aşırı solcuları” almasına bağladı. Bu “aşırı solcular”ın devrimciliği dökülmüş demokrat eskileri olduğu düşünülürse çıkarılan dersin sosyal demokrasiden de ne denli sağ olduğu görülür. Normalinde de sosyal demokrasi kendinin “sol”unda yer alanı içinde eritmek ve peşine takmak misyonunu gözetir.

DSP kendi “özgün” kimliğini “ulusal” solda buldu. 1984 sonrası Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselişi burjuvazinin şovenizme olan gereksinimini perçinledi. Toplumu faşistleştirme planı çerçevesinde MHP ile DSP özel olarak görevlendirildi ve şekillendirildi. 1980 sonrası MHP, devrim cephesinin zayıflığı da fırsat bilinerek sokaktan görece çekildi ve bir imaj yenilemesine gidildi. Böylece hem MHP’nin güçlenmesi sağlandı, hem de MHP ulusal sorun konusunda sistemin ideolojik-politik açılımlarının merkezi oldu. İmajında sokaktan çekilen MHP, Özel Tim vb. kontr-gerilla yapılanmalarında örgütlendi. Türkeş “Bize bırakın 6 ayda bitirelim” söylemiyle hükümet olma misyonlarını formüle etti. DSP aynı şoven dalganın sosyal örgütleyicisi oldu. Yeni kimliğinin ürünü olarak, SHP-HEP ittifakından, Musa Anter Barış Treni’ne kadar her Kürt kimlikli yönelimde gerici, ırkçı bir söylem tutturdu. Böylece burjuvazinin bazı asimilasyon ve jenosid politikalarının formülasyonu DSP’ye düştü. Merkez köyler ya da köy-kent projesi gibi. Yani kırsalı insansızlaştırmak ve asimilasyonu yoğunlaştırmak. Böylece DSP ve MHP paralel bir şekilde güçlenmeye başladılar, daha doğrusu burjuvazi tarafından öne çıkarıldılar.

Doğrusu DSP’nin sosyal faşizmi hiç de yeni bir yönelim sayılmamalı. 1923-38 arası Kürt ayaklanmalarının katliamlarla bastırılması ve tüm varlığı boyunca Kürt ulusunun inkarı üzerine kurulu olan CHP’de cumhuriyetçilik ve sosyal demokrasi kimliği zaten güclü bir sosyal faşist geleneğin de temeliydi. Cumhuriyetin altı okundan biri milliyetçilik

ama Türk milliyetçiliği idi. Asimilasyon temel bir politikaydı. “Ne mutlu Türk olana” değil “Ne mutlu Türküm diyene”. DSP parçalanmış sosyal demokrat kimlik içinde yeni rolü gereği demagojiyi ekonomi alanında üstlendi.

Hiç de özelleştirme karşıtı bir programı yokken, “ulusal” değerler adına milliyetçi bir özelleştirme karşıtlığına yöneldi. Bu öylesine çarpık, sağlıksız, zorlama bir çabaydı ki, demagojinin sınırları bile gittikçe daraldı. DSP’nin özelleştirme muhalefeti demeçlerde “stratejik” sektörlerin yabancılara satılmaması ricasından ileri gitmedi. Ya da özelleştirme kelimesi çok teşhir olduğundan özerkleştirme, yolsuzluklardan arındırma gibi söylemlere dönüldü. Demeçleri aşan Anayasa Mahkemesi’ne başvuruları ise DSP değil ancak Mümtaz Soysal üstlenebildi. Şimdilerde özelleştirmeci DSP’nin özelleştirme karşıtı tutumu Soysal’ın Yatağan ve çeşitli Tes-İş Sendikaları ile enerji işkolu işçilerine panelleri ile sürüyor. Hükümetin cansiperane savunucusu DSP’nin bu demagojiyi sürdürebilmesinin olanakları ise sınırlı. DSP’nin bu sınırlardaki muhalefeti “ne kapitalist, ne komünist” bir ekonomi politikası olan(!) MHP’nin de muhalefetinin temeli ve sınırlarını göstermektedir. MHP “Özelleştirmede talana hayır!” diye birkaç afiş ve ÜİD (Ülkücü İşçi Derneği) ile özelleştirme karşıtı eğilimden gerici-şoven bir eğilim çıkarabilmek için aynı biçimde çalıştı. Böylece sosyal faşist ve faşist iki partinin tarihi buluşması gerçekleşti. Bugün DSP güncel planda MHP’nin devleti gözetken politikası ve buna ek olarak kimliksiz, kişiliksiz bir tutumda bulunuyor. ANAP’ın ekonomik programının mecliste oylanmasına paralel “Türkiye reformlarının yasallaşmasını bekliyor” sloganlı afişleme yapıyor, sistemin istikrarı için Demirel’in 7 yıl daha görevde kalmasını istiyor.

Bazen partilerin ne olduğunu anlamak için toplumdan yapılan gözlemlere bakılması da gerekebilir. Ecevit’in TUSİAD toplantısına katılımı da bunun örneği oldu. Bazı burjuvalar olayı “memnuniyetle” karşıladıklarını belirtirken şunları söylediler: “Ecevit değişmiş, tabii ki TUSİAD da değişti.” Böylece dün alanlarda sosyal demagoji yapanların son görevi de açığa çıkıyor. Bir asalaklar ve zenginler kulübü olarak tanınan TUSİAD’ın değiştiği imajını verebilmek için figüranlık. Yani aslında ne Ecevit değişmiş bulunuyor, ne de onun demagojik rolü. Bu rol hiçbir biçimde küçümsenmemelidir. Zira bugün parlamenter politikada faşist oyları bölmekten başka bir işlevi yokmuş gibi duran DSP’nin hala da özel bir işlevi var. Kardemir’de olduğu gibi, “işçiye özelleştirme” türünden demagojiler için kritik olan bu rol aynı zamanda özelleştirme karşıtlığında tutunan reformist solu sağa, özellikle şovenizme kazanmak açısından da önemlidir. DSP’nin sınıfın içindeki görece etkisi de düşünülürse bu daha iyi anlaşılacaktır.

SHP-CHP: Ordu destekli “demokrat”lar

1980 sonrası sosyal demokrasiyi temsil eden ana kanat SHP oldu. Darbenin soldan destekçiliği bu partinin yeni kimliği ya da kimliksizliği idi. Darbeye karşı değilse de, hiç olmazsa ayrıntıda bazı uygulamalarına yönelik sosyal demagoji yürütüldü. Ancak özellikle 1980’ler boyunca ANAP, ekonomide liberalizm, “ortadirek” demagojisi, “demokratlık”ta

Taç Tekstil işçisi mücadelede kararlı olmalıdır

Taç Tekstil işçilerinin '91 yılından beri süren sorunları azalmak şöyle dursun, patronların kar hırsı yüzünden işler acısı boyutlara ulaşmıştır. '91'de Necip Tatari bankalardan, tefecilerden yüksek oranlı faizlerle kredi alarak hisselerin %80'ini eline geçirmiş. Gelirlerin bankalar tarafından bloke edilmesiyle kredi borçlarını ve kardeşlerinin hisselerinin payını ödeyememiş, iş mafyanın araya girmesine kadar varmıştır. Mafyayı devreye de bizzat kardeşleri sokmuştur. Bu da, bu sistemde herşey paradır. Bunun dışında ne feodal (baba-oğul-kardeş vb. ilişkiler) ilişkilerin ne de dil, din, ırk, cins, mezhep vb. değerlerin öneminin olmadığını tek önemli şeyin para kazanmak olduğunu, bunun için de her yolun mübah olduğunu göstermesi bakımından anlamlıdır.

Necip Tatari, kendi hırsı yüzünden aldığı kredileri ödemek için işçilerden fedakarlık istemiş, bunun karşılığında da işçilere çalışma koşulları ve ücretlerinin iyi olacağı konusunda vaatlerde bulunmuş ve işçiler de sanki bunlardan kendileri sorumluymuş gibi bugüne kadar gereğinden çok fazla destek olmuşlardır.

Bugün fabrikada elektrikler kesilmiş, jeneratörle makinaların bir kısmı çalışmaktadır. SSK'ya 500 milyon borcu var. Borç aldığı tefeci kurum ve bankalar alacaklarını ararken, işçilerin 150-300 milyon arasında alacakları var. Patron bunları karşılamak için bütün umudunu Halk Bankası'ndan alacağı krediye bağlamış durumda. Sendika (TEKSİF) işçilerin hiçbir talebine cevap vermezken, krediyle herşeyin değişeceğini, işçilerin haklarını alacağını ileri sürüyor.

Sendika işçilerin sorunlarıyla ilgilenmediği gibi örneğin yeni temsilciler seçildikten sonra temsilcilerden birinin işten atılmasına karşı işçilerin, "çıkarılan işçilerin geri alınması için eylem yapalım" çağrısına "bir tek işçi çıkarıldığını ileri sürerek bunu geri çevirdi. Sendika şube başkanı Hacı Bekir Yalçınkaya'yı işçilerin elinden sendika temsilcileri kurtarmıştır. Daha sonra 69 işçinin işten atılması karşısında işçilerin tepki göstereceğini bildiği için (eylemden kaçmak için) temsilcilerle birlikte partiler dolaşmış işçiler işe geri dönmüşler ancak bunun dışında hiçbir gelişme olmamıştır. Bir süre sonra 13 Mayıs'tan 27 Mayıs'a kadar işçiler ücretli izne çıkarılmış, 27 Mayıs'tan bugüne kadar bir hafta sonra işbaşı yapılacak oyalaması ile işçiler ücretsiz olarak izin kullanmak zorunda kalmıştır ve bunun ne zaman sona ereceği belli değildir. Herşey Halk Bankası'ndan alınacak krediye bağlanmış, işçiler bekleme psikolojisine sokulmuştur.

TEKSİF işçilerin sendikaya olan tepkilerini yatıştırmak, onlar için çabaladıklarını göstermek için 7 Temmuz 1998 tarihinde yaptığı basın açıklamasında, "Tek amacımız sizi işinize, aşınıza kavuşturmaktır. Tabiidir ki, bu çekilen sıkıntıların işbaşı yapıldıktan sonra işverence takdir edilip bir nebze olsun çekilen acıları unutturabilecek girişimlerimize olumlu yanıt alacağımız inancındayız" dedikten sonra sözlü olarak "bugüne kadar hiç ideolojik grev yapmadık" diyerek övünmüş, yani patronun çıkarına ters düşecek hiçbir eylem yapmayacaklarının mesajını da sinsice vermiştir.

Taç işçileri bu dönem içinde birçok şeyi açıktan görmeye başlamıştır. Bunu da basın açıklaması sırasında attıkları, "Sustukça sıra sana gelecek!", "İşçiler elele omuz omuza!", "Vur vur inlesin patron bizi dinlesin!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla sınıf dayanışmasının önemini anladıklarını ve patrona ve sisteme karşı bir nefret duyduklarını göstermişlerdir.

Taç işçisi yaşadıklarından dersler çıkarmak zorundadır. Kendi gücünden ve sınıf kardeşlerinden gelecek destek dışında bugünkü sendikaların ve iktidar ve muhalefet partilerinin vaatlerine kanmamalı, haklarımızı almanın ve korumanın yolunun bedel ödeyen ve ödeten bir mücadele tarzından geçtiğini unutmamalıdır. Fabrikalarının kapanmasıyla ekmeklerinden, işlerinden olmaları yönündeki demagojik laflarla üretimden gelen güçlerini kullanmaktan vazgeçmemelidirler, ki Taç işçisinin yapamadığı da budur. İşçiler ücretsiz izine çıkarıldıkları halde alınan siparişlerin yetişmesi gerektiği, yoksa fabrikanın yüksek tazminat ödemek zorunda kalacağı ve iflasın kaçınılmaz olacağı propaganda edilerek üretim yapılmış ve siparişler yetiştirilmiştir. Biz patronları sıkıştırmak istiyorsak bu dönemleri iyi kullanmamız gerekiyor. Çünkü yaşanan sorunların kaynağı işçiler değildir. İşçilerin yapmaları gereken çalıştıklarının karşılığı olan ücreti almaktır. Yıllardır doğru dürüst ücret almadan üretim yapılmıştır. Patron sefa sürerken, işçiler açlığa mahkum edilmiştir.

Karşımızda patronlar bir sınıfı oluşturuyor. Kendi çıkarları için de bizleri sömürüyor. Biz de işçi sınıfı olarak "Sınıfa karşı sınıf!" şiarıyla hareket etmeli, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz. Bunun tek güvencesi ise komünist işçi partisi bayrağı altında birleşmekten geçmektedir.

SYKB/İzmir

SEKA fidanlığı Ford-Koç ortaklığına peşkeş çekildi

Kocaeli'de 2400 dönüm SEKA fidanlığı Ford-Koç ortaklığına otomobil fabrikası kurulmak üzere bedava tahsis edildi. Bu karar bakanlar kurulu kararıyla alındı. Ayrıca bu kararda bedava verilecek fidanlıkta kurulacak fabrika için hükümet yüzde 200 vergi indirimi de vermeye hazırlanıyor.

İlimizdeki özelleştirme saldırısı ne ilk ne de son olacaktır. Dün Yarımca Seramik Fabrikası'nı satanlar yüzlerce işçiyi sokağa attılar. Bugün SEKA fidanlığı, sonrasında PETKİM, sonrasında Petrol Ofisi.

Bugün özelleştirmeye karşı sendikalar, siyasi partiler, DKÖ'ler bir tepki gösteriyorlar. (Basın açıklamaları şeklinde) Böyle eylem biçimleriyle özelleştirme saldırısını püskürtmek mümkün değildir.

Kocaeli'deki işçi sendikaları sınıfa yönelen saldırılara karşı tabanını harekete geçirememektedir. 28 Şubat özelleştirmeye karşı mitingde SEKA işçisi hiç yoktu. PETKİM'den 30-40 kadar işçi katılmıştı. Diğer sendikalarda da durum bundan çok farklı değildi. Sendikalarla aynı platformda hareket eden liberal halkçı hareketlerden de sınıf mücadelesini sendikalardan daha ileriye taşımalarını beklemek ham hayal olur.

Bugün sınıfın ileri dinamiklerine, ileri temsilcilere daha çok sorumluluk ve görev düşmektedir. Sermaye her alanda azgınca saldırmaktadır. Bu saldırılara karşı sendikalar suskun kalmakta veya ciddi bir karşı duruş örgütleyememektedir. Bu şartlarda Kocaeli'de oluşturulacak olan ileri işçi ve temsilcilerden oluşan bir platform, ücretli kölelik düzeninin yok edilmesi ekseninde birleşen bir platform bunu başarabilir.

Bu platformu oluşturacak dinamikler mevcuttur. Duyarlı olan yüreği sosyalizm aşkıyla yanan tüm ileri işçileri bu platformda buluşmaya çağırıyoruz.

**Yaşasın sınıf dayanışması !
İşçilerin birliği
sermayeyi yenecek !
Kocaeli'den öncü işçiler**

"Buca Belediyesi'nde taşeronlaştırmaya hayır!"

DİSK Genel İş'in örgütlü bulunduğu Buca Belediyesi'nde uzun zamandır süren TİS görüşmelerinin arabuluculuk devresi de uyuşmazlıkla sonuçlandı.

7 Temmuz 1998 günü saat 12:30'da Buca Heykel'de toplanan işçiler basın açıklaması yaparak grev ilanını Buca Belediyesi kapısına astılar. Açıklamada, "o güne kadar belediye yönetiminin uzlaşmaz tutumu dolayısıyla anlaşma sağlanamadığını, yaşam koşullarına göre iş ve ücret alana kadar meşru ve yasal tüm haklarını kullanacaklarını" belirterek, bu mücadelede Buca halkının da desteğini alacaklarını söylediler. Görüşmelerde anlaşmaya varılamayan maddelerin en önemlilerinden birkaçı; işyeri tanımı, taşeronlaştırma konusu, çalışma saatleri ve ekonomik talepler. Buca Belediyesi işçileri taşeronlaştırmaya karşı uzun süredir mücadele veriyor ve Buca'ya taşeron sokmamakta kararlılar. İstedikleri ücret insanca yaşamak için yetecek bir oranken, işveren uzlaşmazlık çıkarabilmek için "fazla istiyorlar" diyor. İşçiler ise talepleri kabul edilene kadar mücadele etmekte kararlılar.

Eylem sırasında; "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçi-memur elele genel greve!" sloganları atan işçiler, mücadele kararlılıklarını da sergilemiş oldular.

Basın açıklamasının ardından, "Özelleştirmeye karşı genel grev, genel direniş", "SSK'da özelleştirmeye son, nema gaspına son, özelleştirme saldırıları kaldırılсын" pankartlarıyla Buca Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında işçilerin elinde "Belediye işçisi yalnız değildir", "Toplusözleşme hakkımız grev silahımız", "Buca Belediyesi'nde taşeron istemiyoruz" dövizleri vardı. Buca Belediyesi'ne gelindiğinde grev kararı kapıya asıldı. Daha sonra işyeri temsilcileri kendi işyerlerine de grev ilanını astılar.

Eylem boyunca işçilerin coşkusu yüksekti. Grev konusunda işçiler kararlılıklarını ve greve hazır olduklarını, attıkları sloganlar ve coşkularıyla ortaya koydular. Eylem boyunca hazırladıkları bildirileri Buca halkına dağıtarak onlardan da verdikleri mücadelede yanlarında olmalarını istediler.

Grev ilanı belediyeye asıldı, ancak grevin fiili olarak ne zaman başlayacağı belli değil. Bu süre içinde anlaşma sağlanıp sağlanmayacağı ile ilintili. Belediyenin geri adım atıp anlaşmaya yanaşması da, greve gidildiği takdirde hakların kazanılması da, işçinin kararlı ve ısrarlı tutumuna bağlı. Ve tabii epeyce de sendikanın yürüttüğü görüşmeleri titizlikle izlemesine, TİS süreçlerine müdahil olmasına.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SYKB/İzmir

Sun bitti, ama mücadelemiz sürüyor!

Sun Tekstil, 93'ten 95'e kadar sürdürülen kararlı mücadeleler sonucu, 95'te Disk-Tekstil sendikasında örgütlenmişti. Sun Tekstil gerek örgütlenmedeki kararlılık, gerek işçilerin maruz kaldığı her türlü gözaltı terörü ve işçi kıyımlarına karşı gösterilen direngenlik ve gerekse de mücadeleyi sürdürmekteki ısrar gözönüne alındığında Merter'de kazanılmış tek mevzi durumundaydı. Komünistler, '97 Ocak'ından itibaren çalışmaları sürdürülen Merter İşçi Kurultay'ına da Sun gibi bir mevziyi Merter'in geneline yayma hedefiyle baktılar. Yani, tüm Merter'i 'Sun'laştırmak' gerekiyordu. Oysa ki, Sun işçileri Merter Kurultay'ına katılmadılar bile. Bunun yanında Sun, hep kendi içine döndü ve Merter'de yeni Sun'lar yaratılamadı.

Bundan 4 ay önce, yani Mart ayında kesim, nakış ve tasnif bölümünün boşaltılıp 80 işçinin işten atılmasıyla karşılaşan Sun işçileri, her ne kadar ilk elden karşı çıktılarsa da, ciddi bir mücadele sergileyemediler.

Sun işvereni bundan aldığı rahatlıkla da bugün Sun'u kapatarak 120 işçiyi işten atmış bulunuyor. Sun işvereni, 10 Haziran'da fabrikayı taşıma gerekçesiyle kapattı. Patronun niyeti açıktı; işyerinde belli bir örgütlülüğü sağlayan, mücadeleyi yükseltmeye çalışan 120 işçiyi istemiyordu. Ve hemen aynı gün işyerini boşaltarak işçileri 10 Haziran'dan 26 Haziran'a kadar ücretli izine çıkardı. Tazminat ödemelerini de 15 Eylül-15 Kasım olmak üzere iki taksitle yapacağını ve %40 zammı da yapmayacağını, 120 işçiden geriye kalanların ise isterlerse Avcılar-Ambarlı'da Vip ismiyle açılacak olan yeni işyerinde işbaşı yapabileceklerini söylüyordu. Patron hesabını iyi yapmıştı. Bir taraftan 120 ve 180 işçi arasında bir bölünmeyi sağlıyor; diğer taraftan da sorunu Sun gibi bir mevzinin kaybedilmesinden kaydırıp tazminat ödemelerine getiriyordu. Sun işçileri ilk haber alındığında fabrikayı terketmeyerek kendi aralarında toplantı yaptılar. Fabrika işgalini, 26'sında toplu halde işyerine gelip ardından sendikayı zorlamak, o da olmazsa gerektiğinde (ödemelerde değişiklik olmazsa) sendikayı işgal etmeyi öne sürenler oldu. Bu süreçte fabrikada, gerek EMEP reformizmine gerekse sendikal bürokrasiye karşı çok fazla kendisini açığa çıkaramayan bir potansiyel mevcuttu. Bu aynı potansiyel, bir dönem TİS sürecinde Seyit Aslan'ın

Kazım Doğan'la masaya oturup işçiyi satması üzerine, S.Aslan'ı temsilcilikten indiren potansiyeldi halbuki! Ama bu potansiyel, fabrikaya içerden müdahaleyi sağlayacak ciddi bir önderliğin yoksunluğunda akacak doğru kanalı bulamıyordu şimdi. Ve sonuçta o gün işçiler evlerine dağıldılar. Böylece Sun'un kaybedilmesinin ilk adımı atılmış oldu.

26 Haziran'da ise, Tekstil İşçileri Bülteni'nden bir grup yoldaş, Sun işçileriyle beraber fabrika önünde toplanmaya başladık. Sabah saatlerinde, 250 kadar kişi fabrikanın önündeydik. İşverenin ödemelerle ilgili farklı bir açıklama getirmeyişi sonucunda toplu halde Merter'deki Disk Genel Merkez'ine geldik. Sendikanın arkasındaki garaja konulup kendi toplantımızı yapmamızı isteyen sendikacılar(başta Kazım Doğan) alacağımız her türlü karara uyacaklarını, eylem yapılmasını istersek bizlerin yanında olacaklarını, araba tutulması gerekiyorsa bunu da yapacaklarını söylüyorlardı. Diğer taraftan ise, işçiler bir araya gelip toplandığında Kazım Doğan'ın ilk işi işverenden aldığı (istenmeyen 120 işçinin isimlerinin yazılı olduğu) listeyi okuyarak işçilerin bölünmesini ve ilk dağılmaların yaşanmasını sağladı. Sonrasında yapılan toplantıda aynı sendikanın örgütlü olduğu ve aynı işverene bağlı olan Vip Tekstil'in önüne gidip eylem yapma kararı aldık. Temsilcileri araba tutulması için sendikaya gönderdik. Fakat sabah saatlerinde yukarıya çıkan temsilciler nedense(!) 3-4 saat boyunca gelmek bilmediler. Tabi bu bekleyiş sırasında ilk dağılmadan geriye kalan 150 kadar işçi yılarak yavaş yavaş gruplar halinde dağıldı ve geriye 50-60 kişilik bir grup kaldık. Sendikacılardan hesap sormak ve artık bekleyişe son vermek için, Tekstil sendikasına çıktık. Sendikacılar,

türlü ayak oyunlarını sürdürmeye devam ettiler. Bekleyişle beraber, kendi aramızda yaptığımız toplantılar da sürüyordu. Biz komünistler, toplantıda eylemin kendiliğendiliğini eleştirdik ve örgütlü, planlı ve hazırlıklı bir biçimde ilerleyebilmek için bir eylem komitesi oluşturulmasını önerdik. Bununla beraber, sendikayı terketmemek gerektiğini savunarak, asıl gücümüzü ısrarlı bir biçimde ortaya koyacağımız kararlılığımızda olacağını vurguladık. Bir çok arkadaş söylediklerimizi sahiplenmekle beraber, insiyatif koymakta geri kalıyor; eyleme önderliği temsilcilerden ya da geçmişten beri belli bir dinlenilirliliği sağlamış arkadaşlarından bekliyordu. En sonunda sendikayı işgal etme kararı alındı. Fakat, akşam saatlerine kadar denenen üç işgal girişimi, sendikacıların kolayca boşa çıkarmasıyla sonuçlandı. Tabi, bunda işçilerin kararsızlığının payı olmakla beraber, eylemin sağlam bir örgütleniş tarzından, organizasyondan yoksun olması kolayca sönebilmesini getiriyordu.

Akşam saatlerine doğru gelindiğinde ise, yaklaşık 30 kişi kalmıştık ve işgal girişimlerinin sonuç vermemesinin ardından sendikada sabahlamaya, sendikamızı terketmemeye karar vermiştik. Bu sırada, Kazım Doğan'ın, zaten abluka altında olan binanın dışındaki sivillerle yaptığı görüşmeler iyice etkilerini tutuşturmaya başlamıştı. Sendikamızın başına çöreklenmiş bu hain bürokrat, işçileri polise teslim etmekle tehdide başlayarak, işçiler üzerinde sürekli bir baskı oluşturmaya çalışıyordu. Gerek bu baskının etkisiyle, gerekse başından beri yaşananların Sun işçileri üzerinde yarattığı güvensizliğin etkisiyle eylem bitirildi. Eylemin kılınmasını sağlayan bir diğer faktör de, bir dönem Sun'da temsilcilik yapmış Seyit Aslan'ın girişimleri oldu. Dağılma öncesi

yapılan son toplantıda, S. Aslan ve diğer EMEP'liler, eylemin marjinalleştiğini ve amaç, sesimizi duyurmaksa yeterince sesimizi duyurduğumuzu, pazartesi günü daha güçlü gelerek direnişe devam edilebileceğini söyleyerek eylemin kılınmasını sağladılar. Oysa ki, Cumartesi günü bu 30 kişiyle ortaya konacak kararlı bir direniş Sun'un önünü açabilecek ve Sun'un tüm Merter'de, sınıfın diğer kesimlerinde de sahiplenilmesini getirebilecek; Sun'un böyle kolayından kaybedilmesinin önünü alabilecekti. Şu an aynı süreci yaşamakla yüz yüze olan Vip Tekstil'den işçilerin de, Sun'u sahiplenmek ve yalnız bırakmamak üzere direnişte Sun işçisinin yanında olmaları da bunun göstergesidir.

Pazartesi günü ise, işçiler fabrika önünde toplanmışlardı. Fakat, artık büyük çoğunluk senetlerini almak üzere gelmişlerdi. Yine 40 kişilik bir grupla sendikaya gittik. Bu sefer, Genel Başkan Süleyman Çelebi artık işi daha fazla uzatmak istemiyordu(Cumartesi günü işçilerden kaçarak şehir dışına çıkmıştı) ve hemen toplantı salonuna geçilerek toplantı yaptık. Sun işçileri önce, Süleyman Çelebi'den Cumartesi günü yaşananların hesabını sordu. Fakat S. Çelebi büyük bir pişkinlikle, türlü laf cambazlıklarıyla tüm yaşananları geçiştirdi. Sözü büyük bir ısrarla tazminat ödemelerine ve senetlerin alınmasında yaşanan sorunlara getirmeye çalışıyordu. İçerde dağılmanın sağlandığını, bu konudaki zayıflığı kendisi de biliyor; bu nedenle eğilimin olduğu yere yöneliyordu. Ve sonuçta Pazartesi günü Sun'un tarihine son nokta konularak, Sun işçileri dağıldılar.

Komünistler, Merter'de Sun gibi bir mevzinin kazanılmasının ardından şu tahlili yapmışlardı: 'Ya Merter Sunlaşacak, ya da Sun Merterleşecek!' Evet, Sun Merterleşti. Sun deneyimi bir kez daha gösterdi ki, sermaye iktidarını yıkmayı hedef alan bir perspektiften uzaklık; kendi içine dönerek kendi sınırları içine sıkışıp kalan, toplamdan kendini soyutlamış bir bakış, kazanılan mevzilerin kolayca gerileyerek yitmesini getirmiştir. Son yaşanan deneyim üzerinden, bir Sun işçisinin de dediği gibi, Sun bitti ama mücadelemiz sürüyor; bundan böyle nerede olursa olsun yeni Sun'lar yaratmak için mücadelemiz sürecek!

**Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!**

MGK-TÜSİAD hükümetinin isbasına gelişinin 1.yılında ESK sendikacılığının ihaneti sürüyor

DİSK A.Ş. nereye koşuyor?

DİSK Birleşik Metal İş sendikasının tüzük genel kurulu ile attığı şubeleri birleştirme ve özellikle Anadolu'daki Bölge temsilciliklerinin kapatılması adımlarını, DİSK Tekstil sendikası yönetim kurulu kararıyla sessiz sedasız gerçekleştirdi. Başta İzmir olmak üzere 5 bölge temsilciliği kapatıldı, yöneticileri işten atıldı. Ayrıca eğitim dairesinde çalışanların bazıları da işten atıldı. Gerekçe Birleşik Metal'in gerekçesiyle aynıydı; mali sorunlar, tasarruf tedbirleri...

DİSK'in '80 sonrası açılmasına izin verildiği yıllarda formüle ettiği çağdaş sendikacılık anlayışının sonuçlarıdır bu yaşananlar. Yönetim kurullarında, rahat koltuklarında sendikacılık yapmaya hevesli ağaların bu nedenleri sorgulaması ve aşmak için rahatlarını bozması beklenmiyordu zaten. Ancak böylesi bir kararın Genel Kurul'da değil de, Yönetim Kurulu'nda alınmış olması bu bürokratların ne kadar pervasızlaştıklarını göstermektedir. Sendikaların mali krizde olması gibi komik bir gerekçe işin cabasıdır. Bürokratlar işçilerin aidatlarını kendi özel harcamalarına daha fazla ayırmak için bu kararı almış olsa gerekler. Çünkü işçi aidatlarının yeni sendikal örgütlenmeler için harcanmasını kriz bahanesiyle askıya alabiliyorlar.

DİSK Tekstil Sendikası'nın bu kararının arkasında yatan başka nedenler de var kuşkusuz. Yönetim kurulu uzunca bir süredir, özellikle tekstil işçileri içinde en dinamik kesimi oluşturan konfeksiyon işçileri arasında örgütlenmeme kararı almışlardı. Buralarda yapılan örgütlenme harcamalarının çalışmanın başarısız olması nedeniyle boşa gittiğini ileri sürüyorlardı. Konfeksiyonlarda patronların icazetini alamayanların militan sınıf mücadelesiyle sendikal hakların kazanılması yolunu tutacakları yerde, bu alanı terketme kararları bölgelerde temsilcilikleri kapatmayla sonuçlandı.

Son olarak Merter'de Sun Tekstil'de

yaşanan ihanet politikası da bu kararlar bağlantılıdır. Komünistler Sun Tekstil'de sendikal çalışmanın ilk başarıya ulaştığı dönemde haklı olarak işçilere şu çağrışı yapmışlardı: "Öne çıkanın sorumluluğu büyüktür. Artık Sun işçisi tüm Merter'e önderlik etmek zorundadır. Çünkü Merter patronları bir bütün olarak hareket ediyorlar ve tek amaçları Merter'e sendika sokmamaktır. Sun patronu şimdi sendikayı kabullenmek zorunda kaldı, ama önümüzdeki süreçte sendikayı işyerinden dolayısıyla Merter'den atmak için elinden geleni yapacaktır. Yani ya Merter Sun'laşacak, ya da Sun Merter'leşecektir. Görevimiz sendikal örgütlenmeyi tüm Merter'de yaygınlaştırmaktır." Bu çağrılar o dönemde Sun işçilerine ulaşmasını engellemeyi kendisine görev edinen sendika bürokratları şimdi Sun dolayısıyla Merter yenilgisinin faturasını Sun işçilerine kesmeye çalışmaktadır. Konfeksiyon fabrikalarının istikrarsızlığını, entegre bir işletme olmadığı için patronların bir gün içinde işyerini kapatmasını ya da taşınmasını, sürekli bir işçi sirkülasyonu yaşandığı için işçilerin kayıtsız çalışmasının yaygın olması vb. açıklamalar da işin tuzu biberidir. Doğru ya sendika ağalarına öyle zor örgütlenen yerler lazım değildir. Onlar rahat koltuklarından kalkmadan örgütlenecekleri işyerleri arayışındalar. Çünkü sendikacılığı geçim kapısı olarak görüyorlar. Profesyonel, meslekten sendikacıların işçi sınıfının çıkarlarının ortak olması ve sömürü koşullarının entegre ya da küçük işletme olmasıyla bir ilgisinin olmadığını ve her iki kesimin de birbirinden etkilendiğini bilmeleri gerekmiyor. Küçük işletmelerdeki sömürü koşullarının ağırlığı ve patronların kâr oranlarının yüksekliği ancak sendikasızlık, örgütsüzlük koşullarında gerçekleşebiliyor. Bugün için sendikal örgütlenmeyi kabullenen entegre fabrikaların patronları da bu

durumu çok iyi biliyorlar ve yarın en ufak bir kriz anında ilk saldırdıkları şey sendikal haklar ve örgütlenmeler oluyor. Yani profesyonel sendikacıların istikrarlı ekmek kapıları olarak gördükleri entegre fabrikalar da, geneldeki sendikasızlık koşullarında er ya da geç sendikal mevzileri yok etmeyi hedefleyeceklerdir. Merter işçileri için söylediklerimiz, bugün hala sendikalı olarak çalışan bütün fabrikalar için de geçerlidir. Ya bu fabrikalar en azından kendi bölgelerindeki fabrikaların çoğunluğunda sendikal örgütlenmenin kazanılması için mücadele vermek zorundadırlar ya da er ya da geç kendi fabrikalarındaki sendikal mevzileri kaybedeceklerdir. Sınıf mücadelesinin diyalektiği bunu gerektirmektedir. İşçi sınıfının tek bir bölümünün, sınıfın diğer kesimlerinden ayrı olarak kurtuluş diye bir şey sözkonusu olamaz. Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!

Önümüzdeki dönemde, Tekstil sendikası ağalarından kapatılan temsilciliklerin hesabını sormak da öncelikle halen sendikalı olarak çalışan tekstil işçilerinin görevidir. Sendika ağaları, hem '80 öncesi Tekstil sendikası'ndan kalan mirasın hesabını, hem de bugüne kadar işçi aidatlarından gelen paranın hesabını tek kuruşuna kadar vermek zorundadır. Örneğin Dedeman Otel'i'nde yapılan 8. Olağan Genel Kurul'un masrafı ne kadar tutmuştur? İşçi ve emekçilerin de katılabileceği yerlerde yapmak varken lüks otellerde toplantılar düzenlemek neyin nesidir? Tekstil ağaları patron sendikalarının temsilcilerini, burjuva partilerin milletvekillerini ağırlamak için mi Genel Kurul yapıyorlar, yoksa işçilerin sendikal örgütlenmelerinin sorunlarını çözümlmek için mi? Ve yine Rıdvan Budak'ın mercedesinin masrafı nedir? Küçük bir bürokrat olan ve bildiğimiz kadarıyla sendikacılıktan başka geliri olmayan Kazım Doğan nasıl olup da özel araba sahibi olmuştur?

Ankara yürüyüşünün ne kadara mal olduğunu çarşaf çarşaf ilan edenler neden yönetim kurulunun lüks yerlerde yaptığı toplantıların maliyetini açıklamaktan kaçıyorlar? Evet işçi sınıfına yabancılaşıma burada da kendisini gösteriyor. "Çağdaş" sendikacılarımız, patronların çağdaş ve modern mekanlarına takılıyorlar, işçi sınıfının çağdışı, konforsuz mekanlarını kendilerine yakıştıramıyorlar. Ama beyler, "bu devran böyle dönmez, hazıra dağ dayanmaz", sizlerin lüks alışkanlıklarınıza aidat yetiştiren işçiler bile yeterli gelmez. O zaman da herhalde Türk-İş bürokratlarının yaptığı gibi toplu sözleşmeleri satmanın karşılığı olarak patronların attığı kemiklere düşersiniz. Sizlerin sonu budur. Ve sizlere de çok yakışır.

Öncü devrimci tekstil işçilerinin önündeki görev sendikalarını bu ağalardan temizlemektir. 9. Genel Kurul'a şimdiden hazırlanmalı, yönetimin delege oyunlarını bozmalı ve sınıfın gerçek çıkarlarını savunacak temsilcilerinin yönetime gelmesini sağlamalıyız. 9. Genel Kurul'un işçi-emekçi semtlerinde yapılması ve en geniş işçi kitlesinin katılımının örgütlenmesi hedefiyle şimdiki yönetimi de baskı altına almalı ve tekstil işçilerinin zararına yeni kararlar almalarının önüne geçmeliyiz. Artık işçi sınıfının komünist partisiyle buluşmaya başlamasıyla sendika ağaları koltuklarında eskisi kadar rahat oturamayacaklardır. Enselerinde komünist tekstil işçilerinin ve partilerinin yumruklarını sürekli olarak hissedeceklerdir. Öncü ve devrimci işçiler de partileriyle buluştukları ölçüde sınıf mücadelesi ile patronlardan hak dilenmenin değil haklarını söke söke almanın ve yeni haklar elde etmenin kıvancıyla tanışacaklardır.

Yaşasın işçi sınıfının komünist partisi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kahrolsun sömürü düzeni ve onun çanak yalayıcıları!

Neşe Plastik işçisi geleceğine sahip çıkmalıdır!

Neşe Plastik, Kurtköy'de kurulu yaklaşık 130 kişinin çalıştığı bir fabrika. Fabrika Kurtköy'de olmasına rağmen örgütlenme döneminde patronun ayak oyunları sonucu Petrol-İş Rumeli Şubesi'ne bağlı. Kış aylarında başlayan ve bahar başında bağitlanan bir toplu sözleşme dönemi geçirdi Neşe işçisi. Toplusözleşme döneminde 8, hemen sonrasında 3 olmak üzere 11 işçi patron tarafından kapı önüne konuldu. Bu iki olay da belli bir tepki ile karşılanırsa da bu tepki eyleme dönüşmedi. Şimdilerde işçiler kulağı kırışte tensikatu (toplu işten atılmaları) bekliyor.

İlk işten atmalar Neşe patronunun açık bir meydan okuyuşu idi. İşçilerin toplu sözleşme istekleri %130 zam, mesai ücretlerinin normal mesai ücretinin iki katına çıkarılması, kıdem tazminatı, ikramiyelerin 4'e çıkarılması idi. Patron bu taleplere 8 işçiyi işten atarak yanıt verdi. Ve, "Eğer istediğim gibi bir toplu sözleşme imzalamazsanız 30 işçiyi daha atacağım." tehdidini savurdu. Buna karşı işçilerin iş durdurma isteğini sendika, önce, "patron yurtdışında" sonra ise, "iş barışını bozmayalım" diyerek zaman içinde eritti. Neşe işçisi toplu sözleşme dönemini, sonrasında gelecek tensikatu bile bile sessiz geçirdi. Toplusözleşmenin ardından ise üç işçi daha atıldı.

Patronun toplu bir tensikata girişeceğine Neşe işçileri kesin gözüyle bakıyorlar. Patronun çoğu ilköğretim mezunu olan işçileri atıp yerine lise mezunu işçileri alacağı söyleniyor. Bu özellikle köyden yeni gelmiş okuma-yazması dahi olmayan işçilerde büyük bir gerilim kaynağı oluyor. Köyden yeni gelmiş olmaları emek-sermaye çelişkisini en azından kendiliğinden bilinç sınırları dahilinde de olsa henüz kavrayamamaları, başka bir söyleyişle işçileşme sürecinin henüz başında olmaları, deyim yerindeyse aldıkları sefalet ücretini "nimet" olarak görmeleri onların daha da gerilemesine neden oluyor. Oysa ki bu çözüm değildir. Sorunların kaçılarak çözüldüğü nerede görülmüş? Patronun tensikatta asıl amacı kazanılmış hakları yok etmek. Neşe Plastik'in çevredeki diğer fabrikaların çoğuna göre daha iyice olan koşullarını ortadan kaldırmaktır. Yani daha az bir ücretle tüm sosyal hakları, sendikası, sigortası olmayan bir ortam yaratmaktır. Bu tabii ki bugünden yarına yapabileceği birşey değil. Bunu yapabileceğini düşünse inanın hiç durmaz yapar. Bazı arkadaşlara Neşe somutunda bunların hayata geçirilmesi zor görünebilir. Fakat çevremizdeki işyerlerine bakarsak bunun hiç de (böyle giderse) imkansız olmadığını görürüz. Yanımızdaki İpragaz bunun en bariz örneklerinden biridir. Birkaç yıl öncesine kadar taşeronun T'tsi bile yokken şimdi kadroluların birkaç katı ve üstelik en pespaye koşullarda taşeron işçi çalıştırılıyor.

Neşe işçisi ne yapmalı?

Peki bu durum kader mi? Bunun tabii ki kaderle ilgisi yok. Oturup beklersek olacak olan belli iken buna

kader demek yalnız kendimizi kandırmaktır.

Birleşmeli, örgütlenmeli mücadele etmeliyiz!

Bu söylediklerimiz çoğu kişinin söylediği hoş sözler olarak kalmamalı, hayata geçmeli. Tek yol bu. Nasıl mı? Elbette ki birliğimizle ve bunun ifadesi olarak işyeri komitemizle işyeri komitemiz ki önümüzdeki süreçte yürüteceğimiz zorlu mücadelemizde sesimiz soluğumuz olmalı. Bunun için samimi, öncü arkadaşlarımızdan oluşmalı, Neşe Plastik sözkonusu olduğunda bunlar fazlasıyla var. Tek sorun bu arkadaşlarımızın durdukları yerin hakkını vererek bir adım öne çıkması.

Birlik-örgütlülük hiçbir zaman gökten zembille inmez. Onu yaratmak için birilerinin öncülük edip bir adım öne çıkması gerekir. "Büyük zaferler birkaç kişi ile başlar." Bugünden dört dörtlük bir komitemiz olmaz, fakat girişimini başlatabiliriz. Hedefi işyeri komitesi olan bir "komite girişi" olarak işe başlayabiliriz. Ama hedefimiz tabii ki tüm fabrikadaki işçi arkadaşlarımızın desteğini arkasına alan bir komite. Yoksa toplu sözleşme döneminde sendikanın "rahatsız" olmamak için her bölümden bir kişiyi toplaması ile ortaya çıkardığı şey değil.

Peki ya sendika? Bu sendikayı boşa çıkarmak olmuyor mu?

Elbette hayır. Çünkü sendikamız vazgeçemeyeceğimiz bir örgütlülüğümüzdür. Bunu boşa çıkarmak şöyle dursun, gereğince sahiplenmek gibi bir sorumluluğumuz var. Herşeyi sendikadan beklemek; sorunlarımıza sahip çıkmak, onların çözümü için harekete geçmek yerine havalecilik eğiliminden artık kurtulmak zorundayız. Sendikamız istediğimiz gibi değil elbet. Onlar patrona karşı duyduğumuz öfkenin tercümanı olmak yerine ateş görmüş itfaiyeci eri gibi su sıkıyorlar. Arkadaşlarımız atılmışken patronun açık tehdidine rağmen halen "iş barışı" teranelerini sayıklıyorlardı. İşin kötüsü Neşe Plastik işçisi buna sessiz kaldı, ya da çıkan sesler tek tek ve cılız çıktı. Arkadaşlarımız işten atılmışken iş barışından bahsedilebilir mi? İş barışını patron bozmuştur, arkadaşlarımız alınana kadar da sağlanmayacaktır. Fakat Neşe işçisi kendi iç birliğini sağladığı takdirde sendikanın gerektiği gibi davranmasını sağlayabilir. Sendika biz işçilerin örgütüdür, bizlerin istediği gibi davranmalı ve bizim çıkarlarımızı savunmalıdır.

Haydi işbaşına!

Neşe Plastik işçisi işyerinde örgütlü birliğini sağlam bir şekilde kurma sorumluluğu ile yüzyüze, üstelik sorumluluğu bununla da bitmiyor. Bu örgütlülüğün daha ilerisini, tüm sınıf kardeşleriyle sermayenin saldırılarına karşı birleşmek görevinin bir ilk adımı saymalıdır.

Ölümle burun buruna çalışıyoruz...

Bu yazıya başlamadan önce tüm işçi ve emekçi kardeşlerimize selam gönderiyoruz. Bizler Kırşehir Keçiözü Sanayi Sitesi'nde çalışan iki işçiyiz ve sizlere yaşadıklarımızdan bahsetmek istiyoruz.

Sanayi sitesinin başlıca sorunları deyince akla hemen sigortanın, 8 saatlik çalışmanın olmaması geliyor. İş güvencesi ise hiçbir yerde yok.

Sanayide ilk dönem çıraklıkla başlar, sonra kalfa olursun bazı sorumluluklar alırsın. İlk başta da olsa sonda da olsa bizim gibiler sömürülmeye ve ezilmeye layık görülür. Biz, çalıştığımız yere tam 11 yıl verdik. 11 yıl boyunca hep ezildik, sömürüldük. Buna karşı hiçbir şey yapmadık. Benim ve arkadaşımın sigortası yok, çalışma saatlerimiz belli değil. Sabah 8'den gece 2-3'e kadar çalışıyoruz. Ama hiçbir zaman düşünmedik bu ne kadar sürecek diye.

Sanayinin tüm işleri tehlikeli, sağlıklı iş yürüten yok. Sigortamız olmadığı için hiçbir sağlık güvencemiz yok. Biz panjur yaparken 5. 6. katlarda pencerenin dışında çalışıyoruz. Ölümle burun buruna gelerek çalışıyoruz. Kaza olduğunda ise bizleri sigortalı göstererek işin içinden sıyrılıyorlar. İşe başlarken babanız da yanınızdaysa sizlerin sigortasını yapacağını söylerler ama sonradan bu söylenenler yalan olur.

Bir işçinin çalışma saatleri düzenli olsa, iş güvencesi olsa, sağlık güvencesi olsa, 8 saat çalışsak, öğlenleri de 1 saat yemek molası ne güzel olurdu değil mi? Ama bunlar bizlere rüya gibi geliyor. Ulaşılamayacak şeylermiş gibi görünüyor değil mi? Peki işçi kardeşler, bu hayalleri gerçekleştirmeye ne dersiniz? Nasıl mı, tabii ki mücadele ederek, sendikalaşarak, şartları indirerek, grev yaparak ve diğer sınıf kardeşlerimize yardım ederek. Bizler mücadele etmedikçe patronların kârları daha da artıyor. Bu isteklere rüyadır deyip geçmeyelim, bunların hayaline dalmayalım. Başımızı dik tutup mücadele verelim. Diğer sınıf kardeşlerimiz bu hakları nasıl kazandıysa öyle kazanalım. Hep bir olursak belki değil mutlaka kazanırız.

Araba tamircisi arkadaş, arabanın altındayken krikto boşalsa altında kalacaksın. Mobilyacı arkadaş sunta keserken kolunu planyaya kaptırabilirsin sen de düşün. Demirci arkadaş demir keserken hıvara elini kaptırabilirsin sen de düşün. Her gün dayak yiyen çırak sen de düşün. Tüm işçiler düşünün. Çalıştığınız işyerlerinde ölebilirsiniz. İnsanca yaşamak istiyorsan birleş ve örgütlen, sömürsüz bir toplum için, sosyalizm için mücadele et.

**Yaşasın işçilerin birliği!
Birlik, mücadele, zafer!**

**Kırşehir Kılıçözü Sanayi Sitesinden
Devrimci İşçiler**

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Güç örgütlülüktedir!

Türkiye kapitalizmi için çizilen “pembe tablo” ve gerçekler

İMF ile yeni kölelik antlaşması imzalanmadan az önce ülke ekonomisi üzerine alabildiğine pembe tablolar çizildi. OECD'ye göre; Türkiye 2003'te yüzde 5 büyüme hızını yakalayacak, enflasyon yüzde 35,7'ye düşecek ve işsizlik yüzde 5,2'ye inecekmiş! Hemen aynı günlerde IMF Başkan Yardımcısı Stanley Fischer ülke ekonomisi üzerine kulağa oldukça hoş gelen sözler söylerken, ABD rating kuruluşu Moody's de Türkiye'nin B1 olan “durağan izleme” notunu “olumlu izleme” notu biçiminde değiştirmeyi düşündüklerini açıkladı. Yere göğe sığdıramayan pembe tablonun verileri ise şöyle: Enflasyon inişe geçmiş; döviz rezervleri 22,1 milyon dolara ulaşmış; özelleştirme 13 yıldan sonra hız kazanmaya başlamış; faizlere gerileme eğilimi içine girmiş...

Bu senaryoyu hazırlayan İMF yetkilileri, sosyal güvenlik “reformu” ile gerçekleşecek mutlu son istemini defalarca tekrarladılar. Bunun için neler yapılacak? Emeklilik yaşı yükseltilecek, böylece işgücü daha çok sömürüleceği gibi işçiler emekli olamadan ya da emekli olduktan hemen sonra öleceği için ona ayrıca emekli maaşı ödeme derdinden kurtulunacak. Bununla beraber prim ödeme limiti 30 yıla çıkartılacak ve kıvrıntı sosyal haklar budanarak sosyal güvenlik harcamaları kısıllacak. Ve tabii ki özelleştirme ile ne var ne yok haraç mezat yerli-yabancı sermayeye peşkeş çekilecek. Kısacası işçi sınıfı ve emekçi yığınlar kapsamlı bir saldırı başlatılacak.

İMF'yle flört devam ederken hükümet mezarda emeklilik yasa tasarısını hazırlayıp TBMM Genel Kurulu'na sundu. Tasarıya göre 1 Ocak '99 tarihinden itibaren sigortalanan kadın işçi 57, erkek işçi 60 yaşında emekli olabilecek. Bu tarihten önce sigortalı olanlar ise aşamalı olarak yasa tasarısı kapsamında yeralacaklar.

İMF'nin isteği doğrultusunda atılan bu adımı hemen ardından antlaşma imzalandı ve antlaşma doğrultusunda “yakın izleme programı” uygulamaya girdi. Antlaşmanın İMF'ye getirdiği hiçbir külfet yok. O sadece üç ayda bir ekonomik verileri inceleyerek raporunu verecek. Ve sermaye sınıfı İMF'nin yakın takibinde işçi sınıfına saldırıyı şiddetlendirecek.

Pembe tablonun gri gerçek yüzü

Çizilen bu pembe tablo senaryoları sadece sermaye sınıfının dünyasına aittir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların dünyası hiç de öyle değildir.

Dünya Bankası'nın 1998 Dünya Kalkınma Göstergeleri Raporu'na göre,

Türkiye 379,9 milyar dolarlık satın alma gücü paritesine bağlı olarak OECD ülkeleri içinde 17. sırada yer almaktadır. Asgari ücretli bir işçi 1 kilo et alabilmek için 10 saat 33 dakika çalışmak zorundadır. 1 kilo zeytin ya da peynir için yaklaşık 7,5 saat, 1 ekmek için 55 dakika çalışmak zorundadır. İşçi-emekçi aileleri etin tadının, balın kokusunun ve balıktan zehirlenmenin ne menem birşey olduğunu unutmüşken, Türkiye tüketimle büyüyor! Sadece bu bile emek-sermaye arasındaki uçurumu sergilemeye yeter. Ama birkaç rakam daha verelim.

Büyüyüp geliştiği söylenen Türkiye'nin ekonomisi ağırlıklı olarak dört ile dayanıyor. Devlet kasasına giren her 100 liranın 36,2 lirası İstanbul'dan, 17 lirası Kocaeli'nden, 13,4 lirası Ankara'dan, 7,5 lirası İzmir'den gelirken, 3 lirası Bursa'dan, 1,6 lirası Adana'dan ve 1,4 lirası İçel'den elde ediliyor.

Bu durumda rahatlıkla şunu söyleyebiliriz. İstanbul'daki zengin-yoksul uçurumunu ele aldığımızda, Türkiye'nin zengin-yoksul uçurumu hakkında yeterli bir fikre sahip olabiliriz. Veriler şöyle: İstanbul'da en zengin yüzde 10'luk kesim kentteki gelirin yüzde 52'sini alıyor. En tepedeki yüzde 1'lik 18 bin aile ise gelirin yüzde 29'unu alıyor.

İstanbul'daki gelir uçurumu böyle iken, Türkiye'de yılda 50 milyon lira ile geçinmeye çalışan 9 milyon köylünün varlığı bir başka gerçek.

Asgari ücret ise 9 yıldır ilk kez 100 doların altına düşmüş durumda. Hak-İş'in yaptığı araştırmaya göre, geçen yıl 140 dolar değerindeki asgari ücret bu yıl 95 dolara geriledi. Asgari ücrette durum böyle olunca, işçi-emekçi ailelerinin yüzde 50'sinin borçla yaşaması ve bakkala toplam 60 trilyon lira borçlu olması anlaşılırdır.

Sınıfa saldırı şiddetleniyor

Emekçi kitlelerin durumu böyleyken, işsiz kesimin durumunun içler acısı olduğunu belirtmeye bile gerek yok. Bugün çalışabilir nüfusun yarısı işsizdir ve işsizler ordusu günden güne büyümektedir. Sadece 1997 yılında özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma saldırı politikaları sonucu 12 bin 156 kişi işten atılmıştır. Bu resmi verilerdir. Kayıtdışı 4,5 milyon işçinin ne zaman işten atıldığı, ne zaman yeni bir iş bulduğu ya da iş bulamayıp intihar ettiği resmi istatistiklere bir rakam olarak bile giremiyor.

Yine geçtiğimiz yıl tekstil sektöründe, Türkiye'ye etkisinin olamayacağı söylenen Asgari Ücretli PDF Kitap Arşivi

etkisiyle, 40 bin atölyeye kilit vuruldu ve işsizler ordusu daha da büyüdü.

“Bunlar iyi günlerimiz” diye veciz bir söz vardır. Sermaye sınıfı başta sosyal güvenlik olmak üzere öyle bir saldırıya geçiyor ki, püskürtülmediği takdirde, bugünleri gerçekten iyi günlerimiz olarak arayacağız.

Sermayenin saldırdığı ilk cephe sosyal güvenlik cephesidir. SSK'nın bütçenin “kambur”u olduğu demagojisini ağızlarına pelesenk olurken, sigorta-vergi yüzölçülerinin geçen yıl çıkarılan prim borcu affına rağmen borçlarını ödemediği, halihazırda toplam 38,6 trilyon borçlarının olduğu sessizlikle geçiştiriliyor. Maliyeye bildirildiği halde yatırılmayan vergi tutarı 1997 bütçe açığının dörtte biri seviyesindedir: 638 trilyon 307 milyar lira.

SSK “kambur”una gelince, bunun gerçekte kimlere ait olduğunu yukarıdaki veriler bile çok somut olarak göstermektedir. Dahası, 1965-1993 yılları arasında SSK fonları çok düşük bir faizle “değerlendirildiği” için SSK 20-25 milyar dolar zarar ettirilmiştir. Bir ulusu soykırıma tabi tutmak için bütçeden yüzde 30-40 pay ayıran devlet, sosyal güvenliğe ancak %10 pay lütfediyor. Sonra da sosyal güvenlik “kambur” oluyor.

“Kambur” dedikleri rakamlar ise şöyle: 1996'da SSK'ya 69,7 trilyon lira yardım yapılmış. Devletin bütçeden SSK'ya aktardığı 144,4 trilyon liranın 74,7 trilyonu batan İstanbul Bankası ile TÖBANK emekli sandığının prim borçlarıydı. 1997-1998 prim borçları ise henüz bütçeden kuruma aktarılmış değil.

Tek kelimeyle SSK batmıyor, batırılıyor. Gerçek hedefleri ise işçi-emekçinin kıvrıntı kabilindeki sosyal haklarıdır. Sosyal hakları budamanın en gözle görülür olanı ise emeklilik yaşının yükseltilmesidir. OECD ülkeleri içinde en erken emeklilik yaşının Türkiye'de olduğu bir gerçektir. Ne var ki bu kağıt üzerinde geçerli. 39 yaşın altında emekli olanların oranı ancak binde 9'dur. Ortalama emeklilik yaşı 57'dir. Türkiye'de yaşam sınırı ise 65'dir ve bu oranı sermayenin asalak sefil yaşamının artırdığı da başka bir gerçektir. Türkiye'deki çalışma koşullarıyla bir işçinin 60 yaşına kadar yaşayabileceği şüphelidir.

Kaldı ki, bundan sonra hiçbir işçi emekli edilmese bile, bunun SSK'ya yıllık getirisi ancak 84 trilyondur. Buna karşın kayıtdışı 4,5 milyon işçi sigortalansa, bunun getirisi 905 trilyon olacak. Üstelik bütçede 500 trilyon vergi elde ederken, işçi sosyal güvenliğe

İşçi sınıfı çözümsüz değildir!

Devlet bir yandan sosyal hakları budarken, öte yandan işsizlik sigortası, kişisel sağlık sigortaları gibi sis bombaları atarak gelecek tepkileri bloke etmeye çalışıyor. Ve yine başyardımcıları, gerçekte işçi sınıfının çıkarları savunması gereken sarı sendikalar oluyor.

Good Year, Pirelli ve Brisa'da bu yıl imzalanan toplu sözleşmede Lastik-İş, işverene özel sağlık sigortası yapması koşulunu koydu. Şirket olarak Ak Hayat'ı (sigorta şirketi yine Sabancı'nın) seçmiş Lastik-İş. Bundan böyle bu sözleşme kapsamında bulunan 3286 işçi Ak Hayat'ın anlaştığı İzmit ve Adapazarı hastanelerinde tedavi olacak.

Bu durum ilk başta avantaj, hatta bir kazanım gibi görünebilir. Ama SSK'nın özelleştirilmesi ve sosyal hakların budanması için sermayeye yol açılmış oluyor. Kaldı ki avantaj gibi görünen kuyrukta ölmeme, rahat tedavi olma durumu da geçicidir. Bu uygulamanın genellemesiyle bu kez yığılma özel hastanelerde yaşanacak. Çok değil bir-iki yıl sonra primleri ödenmediği için hastanelerden çevrilmeler olacak. Bu arada SSK'nın özelleştirilmesi ya tamamlanmış ya da tamamlanmak üzere olacağından geriye dönüşü olmayacak.

Özünü söylemek gerekirse, bu ve benzeri çıkış yolları çözüm bir yana araçözüm bile değildir. Tamamıyla teslimiyete tekabül eder.

Oysa işçi sınıfı çözümsüz değildir. Öncelikle SSK'nın “kambur” olduğu masasına inanmamalıyız. Bu bizi sermayenin saldırıları karşısında çok tehlikeli bir noktaya götürür. Çok geçmeden, “onlar da haklı SSK'yı satmayıp da ne yapacaklar” demeye bile başlayabiliriz. Ki bu, “onlar da haklı bizi sömürmeyip de ne yapacaklar” demekle eşanlamlıdır.

Tam tersine, onlar SSK “kambur”dur dediklerinde, “bu kambur sizindir” demeliyiz. Bütçede “delik” dediklerinde, “deliği açan sizsiniz” demeliyiz. Sosyal haklarımızın budanmasına karşı çıkmakla kalmamalı, daha ileri talepler ileri sürmeliyiz. Fiili saldırıya geçtiklerinde, birleşen yumruklarımızla saldırıyı püskürtmekle kalmayıp daha ileri mevzilere adım atmalıyız.

Evet, işçi sınıfı çözümsüz değildir. Gerçek çözüm ise devrimdir, sosyalizmdir. İşçi sınıfı komünist işçi partisinin kızıl bayrağı altında kenetlenerek devrim ve sosyalizm için mücadele ettiğinde, bugünleri arayan işçi sınıfı değil fakat sermaye sınıfı olacaktır.

İMF-TÜS

mücadele alanı

Cözüm komünist işçi partisinin politikaları etrafında birleşmektedir. Kapitalizmi kendi kriz batağına gömerek, proletaryanın sosyalist sınıf iktidarını kurma programı, sermaye düzeninin İMF-TÜSİAD programına karşı tek gerçek alternatiftir. Öncü, devrimci ve mücadeleci işçiler, öne çıkmak ve kaderlerini kendi ellerine almak zorundadırlar. Fabrikalarda işçi komiteleri örgütlemeye girişmeksizin, kazanacağımıza olan inançla bedelleri göze alıp mücadeleye atılmaksızın, bürokratlara ve saldırılara karşı sendikalarımıza sahip çıkmaksızın, çıkış yolu yoktur. İşçi sınıfının devrimci iktidarı için savaşında ödenen bedellerin, verilen emeklerin boşa gitmeveceğini artık bilmeliyiz. Kendimize, sınıfımıza, sınıfımızın zaferine inandığımızda fethedemeyeceğimiz kale yoktur. Çünkü işçi sınıfı ordusunun genelkurmayı parti artık kazanılmış bir mevzidir.

dondurulması vb. gibi antlaşmanın temel unsurları '80'lerin sonundan bu yana gündemdedir. Bir taraftan parça parça uygulanmakta, diğer taraftan daha geniş uygulamalar için ekonomik-siyasi zemin döşenmektedir. Yıllardır gündemde olan programın, sermayenin krizini aşmaktan ziyade bir kriz yönetimi programı olduğu biliniyor. Yeni olan yalnızca, bu programın en önemli maddelerinin **hızla ve katılıkla** uygulanacak olmasıdır.

İktisadi ve sosyal yıkım derinleşecek!

Antlaşmanın birbiriyle bağlantılı iki temel hedefi sözkonusudur. Öncelikle dış ve iç borç geri ödemelerini garanti altına alacak mali politikalar ve hedefler formüle ediliyor. Diğer taraftan Türkiye ekonomisinin emperyalist dünya sistemi içinde tabi olduğu işbölümünün zorunlu kıldığı antlaşma maddeleri var. Bunlar aynı zamanda, dış borç geri ödemelerini teminat altına almayı amaçlayan düzenlemeler işlevi de görüyor. Reel ücretlerin alabildiğine düşürülmesi, sosyal hakların sıfırlanması, özelleştirme vb. program maddeleri, ucuz emek gücü avantajıyla dünya ekonomisinde kendine yer bulmayı hedeflediği kadar dış borçların geri ödenebilmesinin de temel gereğidir.

Program maddesi olarak büyük bir gürültüyle sunulan enflasyonu düşürme hedefinin üzerinde durmak gerekiyor. Enflasyonun onyıllardır işçi ve emekçilerin gerçek alım gücünü eritmede bir araç olarak kullanıldığını biliyoruz. Şimdi artık enflasyonu düşüreceklerini, emekçileri "enflasyon canavarından" kurtaracaklarını ilan ediyorlar. Enflasyonun düşürülmesi hedefinin ne kadar gerçekleşeceğinden bağımsız olarak, bu başarılsa bile, kendi başına işçi ve emekçiler için hiçbir olumlu sonuç yaratmayacaktır. Zira, enflasyonun düşürülmesinin temel aracı olarak işçi ve emekçilerin ücretlerinin dondurulması, gerçekte ise reel olarak düşürülmesi planlanıyor.

Enflasyonun düşürülmesi hedefine benzer biçimde antlaşmada planlanan diğer mali reformlardan da gerçekte yararlanacak olan tekelleci sermaye ve emperyalist finans merkezleridir. Bütçe açıklarının azaltılması, borçların düzenli ödenerek yeni kredi akışının sağlanması, faizlerin düşürülmesi, vergi reformu vb. antlaşma maddeleriyle başarı diye sunulan herşeyin işçi ve emekçilerin yaşamındaki karşılığı, iktisadi-sosyal yıkımın derinleşmesinden başka bir şey değildir.

İMF-TÜSİAD programı, zorbalıkla sindirilen yığınların sistemli bir yalan ve çarpıtma kampanyası ile sersemletilmesi eşliğinde yürütülebilir. Tekelci sermaye kendi düzenini ayakta tutabilme yolunu, bütün ezilen ve emekçiler için tek çözüm olarak sunabildiği ölçüde başarılı olabilir.

Burjuvazi İktisadi Krizden Arslan - <https://tntey.org>

içmeyi kabul edersek iyileşeceğimize" inanmamızı istiyor. Kırk yıldır bütün düzen partileri aynı masalı anlatıyorlar. Onyıllardır İMF reçetelerini önümüze sürüp son bir kez fedakarlık yapmamızı istiyorlar. Halbuki bütün istikrar programları tecrübeleri göstermiştir ki hasta olan sermaye düzeninin kendisidir. Acı ya da tatlı, hiçbir ilaç onu tedavi edemez. Çürümüş niteliğini değiştiremez. Yalnızca emekçiler için koyu bir sefalet ve yıkım demek olan ömrünü uzatmış olur. Hastalık, işçi sınıfı ve emekçilerin değil, sermaye sınıfının hastalığıdır ve ancak onun iktidarının yıkılması ile birlikte yok edilebilir.

Özelleştirme, sosyal güvenlik sisteminde "reform", emeklilik yaşının yükseltilmesi, ücretlerin aşağıya çekilmesi vb. ise zaten işçi ve emekçilere dolaysız bir saldırının ifadesidir.

Bugüne kadar parça parça gerçekleştirilen **özelleştirmelerden** yeni geniş çaplı özelleştirmelerin yaratacağı yıkıcı sonuçları görebiliriz. Özelleştirilen çimento fabrikalarında, Petlas'ta, SEK'e ait fabrikalarda neler yaşanmıştır? Özelleştirmenin hemen ardından tensikat ve sendikasızlaştırma şaşmaz biçimde işleyen saldırı silahları olmuştur. Buna taşeronlaştırma, geçici işçilik vb. eşlik etmiştir. Fabrikalarda çalışan işçiler açısından bakıldığında, sonuç sendikal örgütlülüğün dağıtılması veya zayıflatılması, ücretlerde keskin bir düşüş, işsizlik ve iş güvencesinin kaybıdır. Özelleştirilen fabrikaların piyasaya sundukları ürünler kısa bir göstermelik dönemin hemen ardından ciddi biçimde pahalılaşmıştır. Bu durum sadece fabrikalarda çalışan işçiler açısından değil, geniş işçi emekçi yığınlar açısından da özelleştirmelerin sonuçlarına ışık tutmaktadır. Çimento sektöründe oluşan tekel ve çimento fiyatları buna örnektir.

Sermaye cephesinden bakıldığında ise özelleştirme ile elde edilenin açık bir vurgun olduğu görülür. Özelleştirme politikasının '80'lerden bu yana dünya ölçeğinde emperyalist sermayenin temel bir yönelişi olmasının mantığı da budur: Kârlı işletmelerin yok pahasına tekellere devri, emperyalist tekellere yeni ve yüksek kârlı pazar alanlarının açılması, bu yoldan elde edilecek gelirle bağımlı ülkelerin yerli ve emperyalist tekellere iç ve dış borçlarını ödemesinin sağlanması, stratejik sektörlerin emperyalist tekeller tarafından ele geçirilmesi ile iktisadi, mali, siyasi bağımlılığın pekiştirilmesi. Ve ancak bu sayede sermaye iktidarının ayakta tutulması. İşte ezilenlerin hak ve özgürlükler mücadelesinin karşısına dikilirken "vatan-millet" edebiyatını elden bırakmayan sömürücüler, emekçi halkın kanını emmede, ülkenin kaynaklarını yağmalamada emperyalizmle tam bir işbirliği ve uşaklık ilişkisi

Burjuvazi büyük bir sevinçle ve zafer havasında kamuoyuna sunduğu yeni bir İMF antlaşması imzaladı. Burjuva iktidarın "antlaşmayı biz hazırladık, bize dayatılan bir şey yok" sözleri bir yönüyle doğrudur. Bu antlaşma İMF şahsında emperyalizmin isteklerini formüle etmekle kalmıyor, aynı zamanda yerli tekelleci sermayenin de kendisi ve düzeni için görebildiği tek çıkış yolunu anlatıyor. Bu nedenle İMF antlaşmasında somutlanan program özünde İMF-TÜSİAD programıdır.

Türkiye ekonomisinin 24 Ocak Kararları ile girdiği "ihracata dayalı kalkınma" modelinin daha ileri örnekleri olan G. Asya ülkelerinin iflaslarının ardarda patladığı biliniyor. Dünya ekonomisinin krizinde yeni bir safha olan bu gelişmeler Türkiye ekonomisinin de geleceğine ışık tutuyor. Ama buna rağmen, krizi bağımlı ülkelerin işçi ve emekçilerine fatura etmekten başka bir programı olmayan emperyalist sermaye Türkiye'ye de benzer bir programı dayatıyor.

Bu program aslında yeni değildir. Özelleştirme, sosyal güvenlik sisteminin çökertilmesi, ücretlerin

TÜSİAD programını kollarında yırtalım!

içindedirler.

Önümüzdeki dönemde ülkenin en kârlı KİT'leri böyle bir yağmaya açılacaktır. Bu durum eğer direnişle önlenemezse, işçi sınıfı için yeni bir sendikasıztırma, tensikat ve ücretlerin daha da aşağıya çekilmesi dalgası anlamına gelecektir. İşçi sınıfının halihazırda sendikal düzeyde örgütlü olduğu işletmelerin başlıcalarını bu KİT'lerin oluşturduğu düşünülürse, tehlikenin boyutları daha iyi görülebilir.

Reform adı altında **sosyal güvencilikte hedeflenen tasfiyenin** sonuçları ise, işçi ve emekçi yığınlar için tam bir yıkım olacaktır. İşçilerin primleriyle oluşturulan birikim önce yağmalandı, şimdi ise tasfiye edilmeye çalışılıyor. Özel sağlık sigortası adı altında yeni bir soygun mekanizması işletilirken, geniş emekçi yığınlar sefaletin yanısıra her türlü sağlık hizmetinden yoksun bırakılacaktır. "Parası olmayan mezara!", burjuvazinin sloganı budur.

Türkiye gibi, ortalama ömrün düşük ve işsizliğin, sigortasız-kayıtsız çalışmanın yaygın olduğu bir ülkede, emeklilik yaşının ve prim ödeme süresinin yükseltilmesinin tek bir anlamı vardır. İş bulabildiğin ölçüde koyu bir sefalet içinde bir ömür boyu çalıştıktan sonra **emeklilik hakkını mezarda kullanmak!** Sadece emeklilik hakkı gaspedilmeyecek, yıllar boyunca emeklilik adına toplanan primler de sermaye tarafından yağmalanacak.

Sosyal "reform" saldırısının gerçek kapsamı zaten kuşa çevrilmiş olan kırıntı sosyal hakların bir bütün olarak sıfırlanma çabasında karşılığını buluyor. Eğitimde özelleştirmeden SSK'nın tasfiyesine, mezarda emeklilikten bütün devlet kurumlarında yaygınlaşan harç vb. uygulamalara kadar temel hedef budur. Dahası sosyal haklar sıfırlanmakla kalmıyor, eğitim, sağlık vb. de yeni bir soygun mekanizması, yeni bir kâr alanı olarak sermayeye sunuluyor.

Programın bir diğer temel maddesi **ücretlerin dondurulması**, daha doğru bir deyişle gerçek ücretlerin aşağıya çekilmesidir. Bu durum "gerçekleşen enflasyon oranı yerine öngörülen enflasyon oranına göre ücret artışı" şeklinde ambalajlanmaktadır. İlk meyvesini memur ücret artışlarında veren bu uygulama, şüphesiz ki, gerek sendikal işçilerin TİS ücretlerinde gerekse de sendikasızt milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücrette kendisini gösterecektir.

Programın esas ruhu bu maddede yansımaktadır. Ücretlerin sefalet düzeyinde tutulması ve sürekli düşürülmesi, bütün bağımlı ülkelerde uygulanan İMF

Mali ve iktisadi bağımsızlık kazanılmadıkça, demek oluyor ki uluslararası sermaye zinciri kırılıp dışına çıkılmadıkça, gerçek bir siyasal bağımsızlık da kalıcı olarak kazanılamaz.

Empervalizmin devasa iktisadi-mali gücüyle en bağımsız ülkeleri bile tekrar siyasal boyunduruğu altına aldığı temel bir gerçektir.

Proletarya iktidarı altındaki sosyalist Türkiye, ulusal değerlerimizi emperyalist yağmadan korumanın, siyasal bağımsızlığı kalıcı ve tutarlı biçimde elde etmenin, iktisadi ve sosyal yıkımdan kurtulmanın tek gerçek yoludur.

programlarının özü ve esasıdır. Bağımlı ülkeler açılmak zorunda bırakıldıkları emperyalist dünya ekonomisi ve pazarında birbirlerine karşı ancak düşük ücretlere dayanarak rekabet edebilirler. İMF'nin bütün bağımlı ülkelere öğütlediği ve sıkı sıkıya takipçisi olduğu uygulama özünde budur. Bu sayede emek yoğun sektörler emperyalist ülkelere bağımlı ülkelere kaymakta, fakat bu bağımlı ülkelerde zenginlik yerine sefaleti körüklemektedir. Sosyal haklardan bütünüyle yoksun, örgütsüz, işsizlik ve açlıkla terbiye edilmiş bir işçi sınıfı, İMF istikrar programlarının bağımlı ülkelerde ulaşmaya çalıştığı temel hedeftir. Ve bağımlı ülkelerin emperyalist tekellerle ortaklık içindeki tekellerinin dünya pazarındaki rekabetlerinde başlıca dayanakları budur. Dahası, ancak bu sayede emperyalist finans merkezlerine dış borç ödemeleri teminat altına alınmaktadır.

Türk tekelleci sermayesi bu programı 24 Ocak Kararları'yla, 12 Eylül askeri-faşist darbesi sayesinde kendisi açısından en uygun koşullarda, her türlü hak arayışı ve muhalefetin ezilip susturulduğu bir ortamda uygulama imkanı bulmuştu. Ama '80'lerin sonuna gelindiğinde yeni istikrar programları, işçi ve emekçilere yeni ve daha kapsamlı saldırılar düzen için ihtiyaç haline gelmişti. '90'ların başından beri, işçi sınıfı ve emekçilerden gelecek olası tepkiler nedeniyle belli bir ihtiyatla ve parça parça uyguladıkları saldırı programını şimdi artık hızla ve katılıkla uygulayacaklarını ilan etmiş bulunuyorlar. '80 sonrası süreç de göstermiştir ki, bu program Türkiye kapitalizminin krizini aşma programı değil **krizini yönetme** programıdır. Burjuvazi bunu aynen böyle formüle ediyor. Bunun tercümesi, işçi ve emekçi yığınlar için "istikrar" adı altında ardı arkası kesilmeyen saldırı programları, sermaye sınıfının bir

sefalet ve yıkım demektir.

Bağımlı ülkelere dayatılan İMF programları neden sürekli yenilerini gerektiriyor? Askeri darbeler, dizginsiz faşist rejimler eliyle tavizsizce uygulanan bu istikrar programları kısa sürede neden boşa çıkıyor ve sermayenin krizine çare olamıyor?

Bu sadece bağımlı ülkelerin gitgide derinleşen bir borç batağına çekilmiş olmalarından değil, aynı zamanda emperyalist dünya ekonomisinin bir parçası haline gelmiş olmalarından dolayıdır. Emek gücünün düşük maliyeti, bağımlı ülkeler için, emperyalist sistemde ayakta kalabilmenin ve rekabet edebilmenin temel unsurudur. Bu program katılıkla uygulandığı koşullarda, emperyalist sermaye ve dış borç akışıyla bağımlı ülkenin rekabet kapasitesi bir dönem için gelişmektedir. Bu, dünya

ölçeğinde muazzam bir üretim kapasitesi, birikmiş devasa bir sermaye, fakat daralan bir pazarı getirmektedir. Böylelikle dünya kapitalizmi aşırı üretim bunalımını aşmak bir yana bağımlı ülkelere de yaymış durumdadır. Yüksek bir teknoloji ve çok düşük işçilik maliyetleri ile muazzam bir üretim yapılabilmekte, fakat işçi ve emekçiler bu üretimi tüketme imkanlarından, tam da yüksek kârın dayanağı olan sefalet ücretleri ve işsizlik nedeniyle mahrum kalmaktadır. Bu, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yarattığı ve kapitalizm sınırları içinde çözümsüz olan aşırı üretim bunalımıdır. Bu durum emperyalist tekellerin elinde muazzam bir spekülasyon sermayenin serseri dolaşımına yol açmakta ve koca ülkelerin ekonomilerinin bir gecede yıkımına neden olmaktadır. Güney Asya'daki G. Kore ve Endonezya örnekleri Türkiye ekonomisinin geleceğini simgelemektedir. Bu iki ülke de İMF programlarının tavizsiz uygulayıcıları ve İMF'nin parlayan yıldızları idiler.

Yeni İMF-TÜSİAD programı eğer mücadele alanlarında yırtılamazsa, işçi sınıfı ve emekçiler için gerçek bir iktisadi ve sosyal yıkım olacaktır.

Faşist baskı ve terör koyulaşacak!

Programın uygulanmasının işçi sınıfı ve emekçiler için daha koyu bir sefalet demek olduğu ne kadar tartışmasızsa, bunun daha dizginsiz bir baskı ve terör gerektirdiği de o kadar tartışmasızdır. Diz boyu sefaletle boyun eğmeyecek emekçi yığınlar karşı, düzenin sistematik yalan ve çarpıtmanın dışında tek gerçek silahı değişik biçimlerde koyu bir faşist baskıdır.

24 Ocak-12 Eylül ile sermaye cephesi adına ekonomik ve siyasi düzeyde sağlanan geçici rahatlamının ardından hemen '80'lerin sonunda yeni

“istikrar” programlarına ihtiyaç doğduğunu belirtmiştik. Sonraki yıllar, ciddi bir işçi-emekçi kitle muhalefedinin olmadığı koşullarda dahi, yığınların düzen partilerinden ve kurumlarından önemli ölçüde kopuşuna tanıklık etti. Aynı dönem düzen eliyle beslenen dinsel gericiliğin ezilen yığınların hoşnutsuzluğunu sosyal demagoji ile istismar ederek büyüdüğü ve rejim için bir tehlike haline geldiği yıllar oldu. İşçi sınıfı önderliğinde güçlü bir devrimci alternatifin yokluğu koşullarında dahi, sermaye düzeni ekonomik krizin koşulladığı ciddi bir siyasal tıkanma ile yüzyüze geldi. Kürt ulusunu ayağa kaldıran özgürlük mücadelesi de, düzenin ekonomik ve siyasal açmazlarını derinleştirdi. Susurluk ve 28 Şubat Genelkurmay müdahalesiyle başlayan ve bugüne gelen süreç, bu tıkanmanın önünü açmak ve yeni “istikrar” programlarını uygulayacak bir siyasal iradeyi kurmak amacını taşıyordu. Emekçi yığınlar için yıkım demek olan kapsamlı iktisadi ve sosyal saldırıları istenen hız ve katılıkla uygulayabilmek için siyasal düzeyde böyle bir müdahale zorunlu görülmüyordu.

Susurluk operasyonu ile tekelleşen sermaye, onun yürütücü gücü ordu ve burjuva medyası dizginsiz baskı ve kontra cinayetlerinin, düzenin çürüyüp kokuşmasının sorumluluğundan sıyrılıp “temiz toplum” havarisi kesildiler. Yine, ordu dinsel gericiliğe karşı mücadelenin de imkanlarından yararlanarak laiklik-şeriat gerilimiyle emek sermaye çelişmesini perdelemenin, toplumsal muhalefeti yedeklemenin imkanlarını buldu. Bu süreç aynı zamanda Genelkurmay’ın perde arkasından çıkarak burjuva siyasal yaşamı doğrudan tekeline almasına aracılık etti. Önümüzdeki süreçte laiklik-irtica eksenine sersemletilen emekçi yığınlar için her türlü baskı ve zulmün, prestiji tazelenmiş ordu eliyle uygulanabilmesinin zemini döşendi. Genelkurmay’ın Susurluk ve 28 Şubat operasyonu, İMF-TÜSİAD’ın krizi yönetme programının “kararlılıkla” hayata geçirilebilmesinin siyasal koşullarını hazırlama görevini üstlendi.

Faşist baskı ve zulüm, kapitalist sömürü ve sefaletin ikiz kardeşidir. Önümüzdeki dönem, İMF-TÜSİAD programının sermayenin arzu ettiği biçimde uygulanabilmesi için pervasız bir terör rejimini zorunlu kılmaktadır. Düzenin bütün hazırlıkları buna göredir. Ordunun bütün bir siyasal yaşamı tekeline almasıyla yetinilmemiş, her türlü devlet terörünü yasallaştıracak hazırlıklar yapılmıştır. 12 Eylül faşist anayasasına, yasa ve yasaklarına ek olarak İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezi, kamu çalışanlarının ve öğrenci gençliğin ileri, mücadeleciler kesimlerini tasfiyeye yönelik yeni yasa ve genelgeler, burjuvazinin hazırlıklarından bazılarıdır. Sivil faşist terör çeteleri, kontra provokasyon ve cinayetleri, cezaevlerinde Nazi kamplarını aratmayacak uygulamalar ve resmi devlet terörü, zaten her koşulda kullanılan saldırı araçlarıdır.

İşçi sınıfı ve emekçiler için şu açık olmalıdır. Eğer rezilce bir sömürüye, sefalet ve aşağılanmaya boyun eğmeyeceksek, sermaye iktidarının binbir oyunu ve kirli silahı ile daha geniş ölçekte yüzyüze geleceğiz. Kölece yaşamak istemiyorsak eğer, bunlara hazırlıklı olmak, bir savaş gücü ve iradesi ortaya koymak zorundayız. Sermaye iktidarı bütün hazırlığını bizim irade ve savaş gücümüzü baştan kırmak, bu mümkün olmazsa kanla boğmak üzerine yapıyor. Askeri faşist bir darbeden örtülü darbe biçimlerine, sivil faşist terörden kanlı kontr-gerilla provokasyonları vb.ne kadar sermaye iktidarı önümüzdeki sürece hazırlıklıdır. Elbette düzenin bu kanlı terörü bir dizi siyasal manevra eşliğinde sürdürülecektir. Şovenizm azdırılarak Türk-Kürt çatışmasının kışkırtılması biçiminde; bir yandan sivil faşist ve kontr-gerilla çeteleri toplumsal muhalefet güçlerinin üzerine salınırken diğer taraftan ordunun “tarafsız” ve “can güvenliğini sağlayan” role

bürünmesiyle; irticaya karşı mücadele kılıf yapılarak ileri kesimlerin yedeklenmesi ve emek-sermaye çatışmasının laiklik-irtica eksenine gölgelenmesiyle, vb...

Bütün düzen partileri İMF-TÜSİAD programında tekleşmiştir!

Düzen partileri içinde bırakalım farklı bir uygulamayı, farklı bir programı demagojik olarak da olsa savunan yoktur. ANAP, DYP-SHP, ANAYOL, REFAHYOL, ANASOL-D, hepsi de aynı programın bayrağını birbirlerinden devralmışlardır. Sosyal demagojiyi en yoğun kullanan RP hükümetinde olduğu dönemde en hızlı özelleştirmeci olmakla övünüyordu. İMF-TÜSİAD programını en etkili uygulamaya talip oluyordu. CHP ikiyüzlü bir muhalefet gösterisiyle bugünkü hükümetin fiili ortağı olduğunu gizleyebilir mi? İşçi sınıfının geri kesimlerinin gözünde “dürüst ve halkçı” Ecevit, gerçek yüzünü Kürt halkının meşru özgürlük mücadelesine karşı sergilediği tutumla zaten göstermişti. Bugün MGK-TÜSİAD hükümetinin ortağı ve İMF-TÜSİAD programının uygulayıcısı olarak konum ve kimliği hakkında çok daha açık bir fikir vermektedir. ANAP, DYP ve benzerleri ise zaten bu programın açıktan savunucularıdır. Kısacası bütün düzen partileri İMF-TÜSİAD programının partileridir. Kriz içindeki sermaye düzeni sağıyla soluyla bütün düzen partilerini eşitlemiştir. Bu program, Türkiye kapitalizminin, Türk tekelleşen sermayesinin programıdır. Ara bir çözüm yoktur, bu düzen içinde insanca yaşamak imkanı yoktur. Diş bir mücadeleyle burjuvazi elbette bir parça geriletilebilir. Ama kalıcı olacak olan ya burjuvazinin ya da işçi sınıfı ve ezilenlerin zaferi olacaktır.

Emperyalist tahakkümden, iktisadi-sosyal yıkımdan kurtuluş ve bağımsızlık, uluslararası sermaye cephesini yarma sorunudur!

Sermaye düzenini kendi içinde demokratikleştirme ve emekçiler için yaşanılabilir hale getirme temel hedefi ile hareket eden reformist partiler, İMF programlarına ve özelleştirmelere karşı ulusal ekonomi ve çıkarların korunmasından, bağımsız Türkiye’nin kurulmasından vb. söz etmektedirler. Halbuki burjuvazinin tekel dışı orta kesimleri de tekelleşen sermaye etrafında birleşmiş, kaderini tekelleşen sermayenin kaderine bağlamış durumdadırlar. Nasıl Türk tekelleşen sermayesi kendisi için emperyalist tekellerden bağımsız bir çıkış düşünemiyorsa, orta burjuvazi de kendisine tekelleşen sermayeden ayrı bir yol görememektedir. Bu iktisadi-siyasi çıkar ortaklığının, tekelleşen sermayenin tartışmasız egemenliğinin nesnel sonucudur. Bütün düzen partilerinin aynı programda tekleşmesi bunun bir yansımasıdır.

Dış borçların ödenmesinin reddedilmesi, emperyalistlerle her türlü açık ve gizli antlaşmanın kamuoyuna açıklanarak iptal edilmesi, NATO’dan çıkılması vb. talepler işçi sınıfı ve emekçilerin uğruna mücadele etmesi ve koparıp almayı hedeflemesi gereken taleplerdir. Bir parça siyasal bağımsızlık bile ancak böyle mümkündür. Fakat mali ve iktisadi bağımsızlık kazanılmadıkça, demek oluyor ki uluslararası sermaye zinciri kırılıp dışına çıkmadıkça, gerçek bir siyasal bağımsızlık da kalıcı olarak kazanılamaz. Emperyalizmin devasa iktisadi-mali gücüyle en bağımsız ülkeleri bile tekrar siyasal boyunduruğu altına aldığı temel bir gerçektir. Proletarya iktidarı altındaki sosyalist Türkiye, ulusal değerlerimizi emperyalist yağmadan korumanın, siyasal bağımsızlığı kalıcı ve tutarlı biçimde elde etmenin, iktisadi ve sosyal yıkımdan kurtulmanın tek gerçek yoludur.

İMF-TÜSİAD programını mücadele alanlarında yırtalım!

Ücretsiz PDF kitap Arşivi için <https://tr.industry.org>

oldukları tek örgütlülükleri sendikalarıdır. Fakat bugün sendikalar neredeyse istisnasız olarak sendika bürokratlarının aracılığıyla sermaye sınıfının hizmetindedir. Yıllardır işçi sınıfının mücadele istek ve enerjisini oyalayıp boğan, döne döne onu umutsuzluğa sevkeden bu durumdur. Sermaye sınıfının hizmetindeki hain sendika bürokrasisi, bütün bir 12 Eylül sonrası süreçte düzene paha biçilmez hizmetler sunmuştur. İşçi ve emekçi yığınlardaki yoğun mücadele isteğine, bir türlü kırılmayan dinamizmine rağmen, yaşanan dağınıklığın temel bir nedeni budur. Son bir yıldır sendika bürokrasisi sermaye sınıfı ile işbirliğine yeni boyutlar katmıştır. Ekonomik Sosyal Konsey ile burjuvazi ve devleti ile beraber saldırı programları planlamakta, uygulanmasına rezilce ortaklık etmektedir. Bunu kah “irtica tehlikesiyle”, kah “bölücülük tehlikesiyle” sözde ülke çıkarları adına meşrulaştırmaya çalışmaktadır. 3 Ocak genel grevinden 20 Temmuz’a, KİT’lerde TİS sözleşmelerinden Susurluk sürecine bütün deneyimler bu hain çeteden bir şey beklenemeyeceğini, dahası bunlar aşılmadan az-çok istikrarlı bir mücadele sürecinin örgütlenemeyeceğini ortaya koymaktadır. Bu durum sendikaları terketmeyi değil, onlara daha sıkı sarılmayı gerektirmektedir. Sendika bürokratları koltuklarından sökülüp atılınca kadar, ister üzerlerinde oluşturulacak baskıyla, isterse bizzat aşılmış bir kenara itilmeleriyle yaşanacak zorlu bir mücadele sürecini örgütlemek zorundayız.

Reformist, uzlaşmacı önderlik ve politikalarla bu saldırı göğüslenemez!

Düzenin sıkışmışlığı ve şiddetli saldırısı, uzlaşmacı yumuşak bir mücadeleyle hakları korumaya, kırıntılar koparmaya dahi imkan bırakmıyor.

Bu saldırıya karşı yığınların militan mücadelesini örgütleme, direnişe önderlik etme gücüne ve perspektifine sahip olmayanlar, ya “gerçekçi” olmak adına İMF-TÜSİAD programının ihtiyaçları doğrultusunda MGK çizgisine yedeklenmekte, ya da yerine getirmedikleri önderlik misyonunu sendikacılara, düzen partileri ile sol ittifak hayallerine havale etmektedirler. Hakları söke söke alacak militan bir sınıf mücadelesi çizgisine uzaklıkları, işçi sınıfının devrimci mücadelesine güvensizlikleri, devrime ve sosyalizme açık ya da örtülü inançsızlıkları, onları niyetlerinden bağımsız olarak teslimiyet ve pasifizme mahkum etmektedir.

Parti etrafında kenetlenelim!

Çözüm komünist işçi partisinin politikaları etrafında birleşmektedir. Kapitalizmi kendi kriz batağına gömerek, proletaryanın sosyalist sınıf iktidarını kurma programı, sermaye düzeninin İMF-TÜSİAD programına karşı tek gerçek alternatiftir. Günlük mücadeleleri güçlendirecek ve salt bir savunma çizgisi halinde kendini tekrar eden bir kısır döngüden kurtaracak olan da budur.

Öncü, devrimci ve mücadeleciler işçiler, öne çıkmak ve kaderlerini kendi ellerine almak zorundadırlar. Fabrikalarda işçi komiteleri örgütlemeye girişmeksizin, kazanacağımıza olan inançla bedelleri göze alıp mücadeleye atılmaksızın, bürokratlara ve saldırılara karşı sendikalarımıza sahip çıkmaksızın, çıkış yolu yoktur. İşçi sınıfının devrimci iktidarı için savaşmada ödenen bedellerin, verilen emeklerin boşa gitmeyeceğini artık bilmeliyiz. Kendimize, sınıfımıza, sınıfımızın zaferine inandığımızda fethedemeyeceğimiz kale yoktur. Öncü işçiler öne çıkmak, mücadeleyi örgütlemek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Bu yolda ilk anlamlı, güçlü adımların ardının çığ gibi geleceğinden şüphe edilmemelidir. Çünkü işçi sınıfı ordusunun genelkurmayı parti artık kazanılmış bir mevzidir.

İMF:

Sömürü, yağma ve talanın uluslararası polisi

İMF başlangıçta, ikinci emperyalist savaşın sonunda, emperyalist ülkeler arasındaki kur sistemini düzenleyerek mali sistemi denetlemek amacıyla oluşturuldu. Gerek oluşumunda gerek sonrası sürecinde “Pax-Amerikana” (emperyalist sistem üzerinde ABD egemenliği) temel bir belirleyen oldu.

Emperyalist savaş sonrasında ise İMF, emperyalist ülkelerin az gelişmiş kapitalist ülkelerle ilişkilerinin düzenlenmesinde asıl işlevini kazandı. Bu ülkeleri sermaye ihracı yoluyla emperyalist sisteme bağlamanın perde önündeki kurumu oldu. Adı İMF ile birlikte anılan borç tuzağının, az gelişmiş kapitalist ülkelerin ekonomisinin emperyalizmin istek ve çıkarları doğrultusunda bağımlı bir şekillenme içine sokulmasında önemli bir rolü vardı.

Marshall yardımı, Dünya Bankası ve İMF kredileri, başlangıçta, az gelişmiş ülkelerin cılız kapitalist gelişme süreçlerinin önünü açarak emperyalist dünya sistemiyle bağlarını güçlendirmenin bir aracı olarak işlev gördü. Böylece hem bu ülkelerin ekonomilerine uluslararası kapitalist işbölümü çerçevesinde ve emperyalist sermayenin çıkarları doğrultusunda şekil vermek, hem de siyasal ve askeri olarak sosyalizme karşı saflaştırmak amacı güdüldü. Süreç içersinde karşılıksız yardımların yerini Dünya Bankası’nın ve İMF’nin verdiği borç kredileri aldı. Bağımlı ülkelere emperyalist metropollere kaynak aktarma mekanizması oluştu. Bağımlı ülkeler bu “yardımlar” sayesinde, emperyalist sermaye ile ortaklıklar içinde kapitalist gelişmede mesafe katettiler. Ama açılan krediler, dış borç geri ödemeleri, yeni pazar ve hammadde olanakları, ucuz ithal malları vb. olarak gerisin geri emperyalist kasalara aktı.

İkinci savaş sonrası yıllar bağımlı ülkelere yaygın biçimde ithal ekonomisi modelinin uygulandığı dönem oldu. Yardımlar, dış borçlar, yabancı sermaye girişi yollarıyla daha ziyade montaj sanayilerinin kurulduğu bu sürece bağımlı ülke tarımlarının kapitalist pazara bağlanması eşlik etti. İç pazara dönük üretim süreci bağımlı ülkelere hızlı bir kapitalist gelişmeyi koşullarken, sürekli bir ithalata neden olmaktadır. Modelin isminin aksine ekonominin büyümesi ithalatın ikamesinden ziyade büyümesine yol açıyordu. Çünkü üretilen sanayi ürünlerinin ara girdileri ve üretim araçları emperyalist ülkelere ithal ediliyordu. Aynı yıllarda bu ülkeler İMF’nin denetiminde uluslararası mali sermayenin borç batağına çekildiler. Ekonomilerin çarkının dönmesi sürekli büyüyen dış borçları zorunlu kılıyordu. Dış borç ve faizlerinin geri ödenmesi ise ekonomileri darboğaza sürüklüyordu.

İthal ikameci kalkınma modeli ‘70’lerde kendi sınırlarına zaten ulaşmıştı. Aynı yıllarda dünya ekonomisinin içine girdiği ağır bunalım ve emperyalistlerin bağımlı ülke halklarına kestiği faturanın büyümesi, gündeme yeni bir modeli getirdi: “İhracata dayalı kalkınma modeli”. Bu model Asya ülkelerinde ‘60’lardan itibaren uygulanmaya başlamıştı. Emperyalist dünya ekonomisinin kriz koşullarında yeniden yapılanmasına ve uluslararası mali sermayenin talanının sürmesine hizmet eden bu model, bağımlı ülke ekonomilerini giderek dünya ekonomisi ve pazarının bir parçası haline getirdi. Bağımlı ülkelerin içine düştükleri dış borç batağı ve temelsiz ekonomik yapılarının tıkanmışlığı, onları yeni modeli uygulamaya mecbur bıraktı. Bu birikim modelinde de iç pazara dönük üretim önceliğini

yitirirken, ekonominin çarklarını döndürebilmek için temel hedef emperyalist metropollere dönük ihracatı genişletebilmek oldu. Bu ise ücretlerin alabildiğine düşürülmesini, sosyal hakların tasfiyesini vb. zorunlu kılıyordu. Bağımlı ülke işçi ve emekçilerine bunu kabul ettirebilmek istisnasız her yerde askeri faşist darbeler, baskı ve zorbalıkla mümkün olabildi. Kiminde bu süreç önden yaşandı. Endonezya, G.Kore örneklerinde olduğu gibi toplumları onyılları bulan bir dönemde terör ve baskı cenderesine sıkıştırdı. Türkiye’de ise 24 Ocak uygulaması 12 Eylül askeri faşist darbesini getirdi. İMF program ve reçetelerinin uygulanmasının diğer tüm örnekleri de, benzeri sosyal çalkantılara, ayaklanmalara ve karşı devrimin kanlı bastırma hareketlerine sahne oldu.

Emperyalizm ile bağımlı ülkeler arasındaki ilişkide İMF “istikrar politikaları” ile büyük borç patlamaları son 25 yıla damgasını vurdu. Bu, kapitalist metropollerdeki ekonomik krizin yüklerini bağımlı ülke halklarına ödetmenin etkili bir mekanizması olarak rol oynadı. Ekonomik faturanın siyasi yüzünde ise darbeler, askeri rejimler, beyaz terör ve gerici bölgesel çatışmalar vardı.

Burada güncel örnekler olması açısından Endonezya ve G.Kore üzerinde kısaca durmak gerekiyor. Bu her iki ülke de İMF’nin parlayan yıldızıydılar. Bağımlı ülkelere Asya’nın mucize kaplanları, ejderhaları olarak örnek gösteriliyorlardı. Birincisi, bu mucizenin işçi ve emekçiler için anlamı sefalet ücretleri, sosyal yıkım ve koyu bir faşist terördü. Ama bu bile, bu ülke ekonomilerini bugün yaşadığı çöküşten kurtaramadı. Son bir yılın olayları Güney Asya’daki bağımlı ülkelerin “mucize” ekonomilerinin önce mali krizle sarsılmasına, ardından derin bir iktisadi krizle çöküşüne tanıklık etti. Ülke ekonomilerinin önemli büyük işletmeleri iflasa sürüklenip milyonlar işsizliğe sürüklenirken, emperyalist tekeller devasa işletmeleri yok pahasına kapatıyor. 95’de Meksika, mali krizi nedeniyle bütün temel sektörleriyle ABD tekellerinin vesayetine girmişti. Şimdi benzer bir emperyalist yağma G.Asya’da sürüyor. Ama bu yıkımın yol açtığı sevindirici bir gelişme var. İşçi emekçi yığınlar emperyalist tahakküme, burjuvazinin dayattığı sefaletle şimdi başkaldırıyorlar.

Endonezya Suharto rejimi üzerinden yakın geçmişe kadar Dünya Bankası ve İMF’nin en başarılı öğrencileri arasında yer almaktaydı. Bugün ülkede yaşanan toplu ayaklanma bunun nasıl bir “başarı” olduğunu ortaya koymaktadır. İnsanlar açlıktan kıvrılmakta ve isyan etmektedirler. Dolayısıyla “iktisadi mucize” efsanesinin arka planını tanımlamaya pek gerek yoktur. Bunu çok daha isabetli bir tarzda sokaklara dökülen Endonezyalı emekçiler yapmışlardır. Düne kadar “iktisadi kalkınmanın babası” ünvanı ile anılan Suharto bugün çok daha değişik biçimde tanımlanmaktadır. Cakarta parlamentosunun çatısında dalgalandırılan “Suharto’yu asın!” pankartı çok şey anlatmaktadır. Endonezya’nın yeni diktatörü, dolayısıyla İMF eliyle dayatılacak yeni “istikrar” programlarının uygulayıcısı Habibi’nin halka “sevap işlemek ve ekonomiye katkıda bulunmak için haftada iki gün oruç tutun” çağrısı, Endonezya emekçilerinin nasıl bir sefaletle mahkum edilmek istendiğini göstermektedir.

G.Kore’de ise yaygınlaşan grev ve işgaller bütün G.Asya işçi sınıflarına yansıyarak gerici yığınları

Bugün henüz emperyalist tahakkümün, kapitalist sömürünün sadece sonuçlarına karşı başkaldırmış olan G.Asya işçi sınıfı ve emekçilerinin kavga alanlarında kızıl bayrakları dalgalandıracağı günler uzak değildir.

Türkiye’de savaş sonrasını izleyen hızlı kapitalist gelişmeye, bu gelişmenin kendi yapısından gelen sürekli bir kriz eşlik etmiştir. Ekonomiye hakim olan bu yapısal kriz, toplumu saran ve sarsan sosyal ve siyasal krizlerin de maddi zeminini oluşturmıştır.

Yapısal krizin temelinde kapitalist gelişmenin dış bağımlı niteliği var. Bu salt Türkiye’ye özgü değil, benzer konumdaki tüm ülkelerde yaşanan evrensel bir durumdur. “İthal ikameci” denilen ekonomiler gerçekte katı biçimde ithalata dayalı ekonomilerdir. İthal edilen tüketim malının kendisi değil, onun üretimi ya da montajı için gerekli makina, teçhizat ya da ara malları olmaktadır. Bunların ithalatı sürekli döviz gerektiren ve yutan bir mekanizmadır. Bu tür ekonomilerde sürekli bir döviz kıtlığı, ödemeler dengesi açığı ve dış borç yükü olması bundandır. Döviz kıtlığı dış borçlarla giderilir, dış borç ödemeleri ise sürekli döviz gerektirir, bu kısır döngü sürekli büyüyerek devam eder. Öylesine bir dış borç mekanizmasıdır ki bu, borçlar ödendikçe çoğalır. Türkiye yıllardır büyük meblağlarda dış borç ödemektedir. ‘87’de 36 milyar dolar olan borç miktarı bugün 100 milyar dolara tırmanmıştır. Bu süreçte ekonomi sürekli kötüye gitmiştir. Ona bir parça nefes aldirmek için yeni dış borçlara, bunun için de yeni İMF reçetelerine sermaye iktidarda oldukça hep ihtiyaç olacaktır.

Türk burjuvazisi, 12 Eylül süngülerinin gölgesinde uyguladığı 24 Ocak Kararları ile, güya bu kısır döngüyü “dışa açılma” ve dünya ekonomisi içinde rekabet gücü kazanma yoluyla kendi cephesinden kırma yoluna gitti. “Çağ atlayan Türkiye” efsanesi ile toplum buna inandırılmaya çalışıldı. Bugün sonuç ortadadır. Onun dış pazarlara açıldığı dönemde dünya ekonomisinin genel durgunluğu nedeniyle bu pazarlar bir daralma içersindeydi ve kıran kırana bir ticari savaşın alanıydı. Türk burjuvazisinin elindeki tek silah ise düşük ücretli işgücüyü. Yatırım, ara malları ve enerji bakımından dışa bağımlı bir ekonomide ucuz maliyet için tek imkan korkunç düzeyde düşürülmüş ücretler olabildi. Bu aynı zamanda yabancı sermayeyi çekmek için “ucuz emek cenneti” yaratma politikasıydı. Bu politikalar işçi sınıfını açlığa, kent ve kır emekçilerini sefaletle itti. Toplumda servet-sefalet kutuplaşması görülmemiş boyutlara vardı. Fakat sorun hiçbir biçimde çözülmedi. Bu, Türkiye kapitalizminin yapısal krizinin ve oradan temellenen çözümsüz ekonomik-siyasal sorunlarının göstergesidir. Hiçbir program, hiçbir reçete, hiçbir ilaç çürümüş kapitalist düzenin sorunlarına çözüm getiremedi ve getiremeyecek. Burjuvazinin döne döne İMF anlaşmalarına ve sözde “istikrar” programlarına yüklediği ise, krizini yönetmek, günü kurtarmak, bu suretle çürümüş düzenini ayakta tutma ve sınıf saltanatını sürdürme “başarısını” göstermektir. Dönüp bunun işçi sınıfı ve emekçiler için ne anlama geldiğine, hangi yıkıcı sonuçlar yarattığına bakıldığında, çürümüş düzene ve saldırılarına boyun eğildiği koşullarda sağlanacak yeni “başarıların” işçi sınıfı ve emekçiler cephesindeki yüzüne de ayna tuttuğu görülecektir.

Netanyahu'nun yeni işgal planları ve Filistin yönetiminin iflası

Netanyahu emperyalist güçlerin diplomatik çıkışlarına aldırmandan yeni yerleşim ve güvenlik şeridi planlarıyla Filistin'i işgal etme stratejisini yürütmektedir. Netanyahu hükümeti beş saat süren bir tartışmadan sonra Kudüs'ün çevresinde bulunan bazı bölgelere yeni yerleşim alanları açılmasını kararlaştırdı. İlk etapta 140 bin binanın inşası ve bu yeni yerleşim birimlerinin kamu yönetiminin başkente bağlanması öngörülmektedir.

Netanyahu bu adımı Kudüs'ün statüsünü değiştirmeyen bir karar olarak değerlendirmektedir. Emekçi Filistin halkı ise açık bir işgal girişimi olarak görmektedir. Bu kararın ardından bir çok kentte İsrail işgalcilerine karşı kendiliğinden kitlesel gösteriler meydana gelmiştir. Plana göre 2020 yılına kadar Kudüs'ün nüfus bileşiminin İsrail lehine değiştirilmesi öngörülmektedir. Kudüs'ün doğusunda yaşayan Arap emekçileri için bu yeni bir göç anlamına gelmektedir.

Bu karar Filistin otonomi yönetiminin yanısıra bütün bölge ülkelerinde büyük bir kargaşaya yol açtı. Karşılıklı sert suçlamalar giderek bazı bölgelerde çatışmalara dönüştü. Filistin yönetimiyle gerginleşen ilişkiler geçen Cuma günü Batı Şeria'da iki kesimin güvenlik güçleri arasında bir sıcak çatışmanın eşiğine kadar tırmandı. Emperyalist diplomasinin yoğun müdahalesiyle sıcak bir çatışmanın önü son anda kesilebildi. Bölgede emperyalist egemenliğin istikrar unsuru olarak lanse edilen Oslo Antlaşması'nın boşa çıkması bölgedeki gerici iktidarlar başta olmak üzere, emperyalist odakların tümünü huzursuz etmektedir. Nitekim kral Hüseyin, Mübarek ve Arafat bu gelişmelerden sonra bir araya gelerek Netanyahu hükümetinin izlediği politikanın bölgede yarattığı rızikolara işaret ettiler. Son gelişmeler İsrail yönetiminin Filistin'i bloke etme politikasından yayılmacı ve yeni bir işgal planına geçtiğini göstermektedir. Kudüs'ün birçok bölgesi, Filistin halkının protestolarına aldırılmadan, yeni Yahudi yerleşim birimlerine açılarak bölgenin etnik, dini bileşimi İsrail lehine dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Bu yeni yayılmacı ve saldırgan siyonist strateji, Oslo Antlaşması'na ilişkin umutları tümüyle yoketmiştir. Siyonist yönetim "barış" sorununu gündeminden çoktan çıkartmıştır. Batı Şeria'yı "yahudileştirme" stratejisi sistemli bir şekilde hayata geçirilmektedir. Kısa bir süre önce Batı Şeria'nın Yordan tarafındaki 20 bin km. uzunluğundaki bir şeridin "güvenlik" gerekçesiyle İsrail orduları tarafından işgal edilmesi planlarının ortaya çıkması özellikle Filistin emekçileri içinde şok etkisi yaratmıştır.

Filistin sorununun "barışçıl" çözümünün olanakları tümüyle ortadan kalkmıştır. Geline yerde bu gerçek, bu sürece dolaylı olarak katılan ve izleyen bütün kesimler tarafından paylaşılmaktadır.

"Oslo öldü!"

Emperyalist merkezler hala Ortadoğu'daki "barış" sürecini kurtarmaktan söz ederken, Filistin toplumunun hiçbir kesimi artık "barıştan" söz etmemektedir. Birkaç yıl önce Oslo Barış Antlaşması'nın içeriğinin toplumun değişik kesimleri

tarafından eleştirilmesine rağmen, bu sürecin sonuçta emperyalistlerin dayatmasıyla çözüleceği bekleniyordu. Zira Ortadoğu'daki "barış süreci" emperyalistler tarafından "yeni dünya düzeni"nin en önemli gelişmesi olarak sunulmuş ve bu emekçilerin devrimlerden vazgeçmeleri yönünde ideolojik bir saldırıya dönüştürülmüştü. Fakat bugün politikacılar, akademisyenler, bölgedeki gözlemciler ve özellikle de emekçiler bu sürecin çoktan kapandığına inanmakta ve buna uygun davranmaktadırlar.

Filistin devrimi bölgedeki gelişmeler açısından önemli politik bir dinamığa sahipti. Bölgede gelişen birçok devrimci çıkışın dayanağı olmuştu. FKÖ içinde egemen olan burjuva orta kesimler, İsrail ordularının işgali, halka karşı sistematik bir biçim alan saldırılar ve ekonomik zorluklar karşısında "barıştan" başka bir alternatifin olmadığına emekçi kitleleri ikna etmeye çalıştılar. Siyonist İsrail yönetimi de izlediği ekonomik, politik ve askeri strateji ile Filistinliler karşısında her fırsatta üstünlüğünü vurguluyor ve ancak İsrail'le uzlaşma temelinde varolan statükonun değiştirilebileceğini iddia ediyordu. Bu zorlama temelinde Filistin egemen kastı devrimci süreçte politik platformun temelini oluşturan bütün talepleri budayarak siyonist yönetimin kabulleneceği biçimde ardarda tavizler verdi. Masaya getirilen uzlaşma metninin tümüne bir defada imza attı. Arafat'ın çevresinde palazlanan Filistin burjuvazisi, emekçileri boyun eğmeye ikna etmek, antlaşmaya karşı gelişen tepkiyi paralyze etmek için, Oslo Antlaşması'nın bir Filistin devletinin kurulması dinamizmini harekete geçirdiğini propaganda etti. Yani "bağımsız bir Filistin devleti için" bu kölelik antlaşmasına katlanmak gerekiyordu.

Bugün Filistin toplumunun bütün kesimleri "barış süreci" adı altında aldatıldıklarına, ihanete uğradıklarına kesin biçimde inanmaktadırlar. "Oslo öldü!" sözleri her Filistinli tarafından tekrarlanmaktadır.

"Barış sürecinin" öldüğü konusunda fikirbirliği olmasına rağmen, bundan hangi politik sonuçların çıkartılması, hangi politikaların izlenmesi gerektiği konusunda Filistin toplumu bir perspektife henüz sahip değildir. Siyonist yönetimin girdiği ilişki sürecinde

Filistin emekçilerinin çıkarları yerine kendi etrafında palazlanan kesimlerin çıkarlarını temsil eden Arafat'ın otonomi yönetimi her türlü meşruiyetini yitirmiş, başta işçi sınıfı olmak üzere varoşların emekçi kesimleri içinde tamamen tecrit olmuş bulunmaktadır. Otonomi yönetiminin adı, rüşvet, saldırganlık, anti-demokratik bir tutum, sömürücü kavramlarıyla özdeş

anılmaktadır.

Filistin emekçileri bugün geline yerde Arafat'ı ve özerk yönetimini İsrail egemenliğinin bir piyonu, hatta "hain" olarak değerlendirmektedirler. Zira Arafat'ın kendisi, hareket alanı siyonist yönetimin "insafına" bağımlı durumdadır. Arafat yönetimi bir çaresizlik içinde bölgedeki emperyalizmin uşağı gerici iktidarlardan destek istemektedir. Kahire ziyareti, içine girdiği bu çıkmazın açık bir ifadesidir.

Bu çıkmaz Filistin toplumunda farklı politik çıkışlara, platformlara yol açmaktadır. Özellikle İsrail işgali altındaki bölgelerde yaşayan Filistinliler, İsrail emekçileriyle ortak bir demokratik-barış hareketinin geliştirilmesini sesli olarak savunmaya başlamış bulunuyor. Ortak çıkarları temelinde uzun sürede bir dönüşümün sağlanabileceği savunulurken, bağımsız bir Filistin devleti talebi de artık bir "illüzyon" olarak nitelendiriliyor. Otonomi yönetimi altında yaşanan deneyim, rüşvet, ayrımcılık, politik baskılar bağımsız bir küçük devlet karşısında korkuları da çoğaltmıştır. Geline yerde birçok Filistinli yaşanan deneyime bakarak bağımsız bir devletin Arafat'ın otonomi yönetim kastının bir "evi" olmaktan öteye gitmeyeceğini düşünmektedir.

Bugün Filistin'de en etkili politik akım Fetih ve Hamas örgütleridir. Körfez savaşı sonrasında daha önce etkili olan sol örgütlenmeler marjinal konuma düşmüş bulunmaktadır. Bu durum özellikle Hamas'a yaramaktadır. Hamas emekçi sınıflar "Oslo ihanetine karşı" harekete geçirmekte, siyonist saldırılara karşı yeniden gelişen intifadayı kendi denetimine almayı başarmaktadır.

Bugün özellikle üniversite öğrencileri içinde ve bazı büyük işletmelerde bağımsız sosyalist grupların yeşerdiği ve politik etkinliğinin arttığı görülüyor. Filistin emekçileri içindeki politik dağınıklık ve umutsuzluğun aşılması ancak ciddi bir devrimci çıkışla mümkündür. İndifada deneyimiyle büyüyen bir halkın devrimci çözümlere kazanılması, bu çözümlerde direnmesi zor olmayacaktır. Filistin sorununun kalıcı çözümü İsrail ve Filistin proletaryasının irade birliği ile gerçekleştireceği bir sosyal devrime bağlıdır. "Barış" süreci Marksizm-Leninizmin bu temel önermesinin tersten bir doğrulanmasıdır.

Filistin: Otonomi yönetiminin kadın düşmanlığı

Filistin emekçi kadınlarının İsrail işgalci güçlerine karşı özgürlük savaşının en önemli taşıyıcısı olduğu bilinmektedir. Filistin emekçi kadınları direniş sürecinde toplumsal-politik yaşamın en aktif kesimini oluşturdular. "Oslo antlaşması" öncesinde Filistin emekçilerinin direnişi, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi kadının aktif katılımına yakından bağlıydı. Bu durum Oslo "barış antlaşmasından" sonra hızlı bir şekilde değişmeye başladı. İsrail işgaline karşı mücadelenin sembolü olan kadınlar bu süreçte toplumsal yaşamın dışına itilmeye başlandı.

Özellikle intifada sürecinde emekçi Filistin kadınları politik aktivitenin merkezine oturdular. İsrail askeri ablukası altında çıkış yasağı olan bölgelerde kadın günlük yaşamın örgütlenmesinin motoru oldu. Kadınlar atölyelerde çalışıyor, çocuk bakım yuvaları örgütüyor, okullar kapalı olduğu için çocuk ve gençler için dersler veriyorlardı. İsrail ambargosunu delmek, etkisiz kılmak için kollektif bir şekilde sebze bahçeleri kurdular. Mücadele süresinde önemli koordinasyon rolleri üstlendiler. Daha son yıla kadar 20 üzerinde kadın militan İsrail zindanlarında tutuklu bulunmaktaydı. Erkeklerin İsrail'e girişi yasaklandığında, başta Kudüs olmak üzere İsrail'in birçok kentinde çalışan kadınlar kamu yaşamında önemli bir yere sahiptiler.

Direniş sürecinde politik yaşamda önemli bir yeri olan emekçi kadınlar bugün eve kapatılmışlardır. Artık Filistin kadınları, İran, Cezayir, Afganistan kadınlarıyla aynı yaşam koşullarını paylaşmaktadırlar. Kadına karşı politik tutumda otonomi yönetimi ve Hamas örgütü aynı platformu paylaşmaktadırlar. "Kadınların kamu yaşamında yeri yoktur" fikri bütün bu kesimler tarafından savunulmaktadır. FKÖ ulusal deklarasyonunun kadının eşitliğinden söz etmesine rağmen, bunu hayata geçirmek için herhangi somut bir adım atılmadığı gibi, bu konuya ilişkin açık bir tartışma sürdürmekten dahi kaçınmaktadırlar. El Fetih sorumluları, "Hamas'ın gerici islam ideolojisinin çemberinde boğulan işsiz

gençlere kadınların eşit olduğunu anlatmak intihar anlamına gelecektir" diyebilmektedir. Diğer taraftan Hamas kadının "anne rolüyle" yetinmesi için her türlü yönetime başvurmaktadır.

Özellikle Arafat çevresinde palazlanan kesimler Filistinli emekçi kadının İsrail işgaline karşı elde ettiği özgürlük olanaklarını tamamen boğdu. Dinsel gerici ideolojiler kadının mücadeleye katılımı karşısında tam bir ikiyüzlülük sergilemektedir. İsrail işgaline karşı kahramanlıklar sergileyen kadına duyulan ihtiyaç bugün "devlet inşası" argümanı arkasında kaybolmaktadır. Arafat yönetimi Filistin gerici burjuva kesimlerinin, islami ulemanın tepkisini almamak için kadın hareketine karşı bir saldırı politikası izliyor. Emekçi kadınların intifada sürecinde elde ettiği politik bilinç ve etki tehlike olarak görülüyor.

İsrail işgali döneminde önemli politik yapıları, yerel örgütlenmelere sahip olan kadınların bütün bu olanakları tasfiye edilmiştir. Otonomi yönetimi bu kadın örgütlenmelerinin çoğunu kendi kurumlarına karşı bir yönetim olarak değerlendirmiştir. Bu örgütlenmelerin dağıtılmasıyla kadınlar savunmasız duruma gelmiştir. Oslo sürecinde otonomi yönetimi içinde yer alan Hanan Aşravi ve İntizar El-Vezir gibi kadınlar sadece batılı emperyalist ülkelerin yardımını almanın birer aracı olarak kullanılmaktadır. "Barış sürecinin" başlamasından sonra genç kızlara yönelik saldırıların yoğunlaşması burjuva basına dahi yansımaktadır. 13-14 yaşlarında evlilikler artık doğal hale gelmiştir. Kadınlar üzerindeki baskılar intiharlara yol açmaktadır.

Yaşanan "barış süreci" hem genelde emekçilerin toplumsal kurtuluşu, hem de özelde kadının kurtuluşu açısından önemli dersler içermektedir. Devrimci mücadelenin kadının enerjisine ve özgürleşmesine ihtiyacı vardır. Düzen içi her yöneliş kadının özgürleşmesini boğmaya da yönelmektedir. Devrimci mücadele ancak emekçi kadının özgürleşmesiyle gelişebilir, bu olmazsa olmaz bir koşuldur.

Rusya: Maden işçileri yeniden eylemde Kriz programı Yeltsin'i kurtaramayacak

İlkini iki ay önce gerçekleştiren maden işçileri ikinci kez Transsibirya demiryollarını işgal ettiler. Daha önce verilen sözlere rağmen birikmiş ücretlerini alamayan işçiler orta Sibiry demiryollarını bloke ederek birikmiş ücretlerinin hemen ödenmesini talep etmektedirler. Mayıs ayında geniş işçi kesimlerinin katılımıyla gerçekleşen eylem sonucunda ödenmemiş ücretlerinin üçte ikisini alabilen işçiler, verilen vaatler yerine getirilene kadar eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

İşçilerin bu kararlılığı karşısında bir açıklama yapan Yeltsin, bölgedeki bütün devlet güçlerini harekete geçireceklerini, zira Rusya'nın güvenliğinin tehlikeye düştüğünü belirterek tehditler savurdu. Devlet bütçesi bir iflasla karşı karşıya. Bir ekonomik ve mali çöküşle yüzyüze olan Rusya şimdilik IMF'nin açtığı kredilerle nefes almaya çalışıyor. Rusya borsasında değerli kağıtlar, yılın başından bu yana %60 dolayında değer kaybetti. Rusya merkez bankasının 16 milyar dolar rezervi karşısında 20 milyar dolar dış borcu bulunmaktadır. Bu gerçek Rusya'nın ekonomik yaşamının emperyalist sisteme ne ölçüde bağımlı duruma geldiği göstermektedir.

Geçen hafta içinde Sergey Kriyenko büyük bir medyatik şovla kriz programını açıkladı. Bu kriz programı IMF'nin ekonomik ve sosyal saldırı paketinden başka bir şey değildir. Hükümet "vatandaşlarından" bir an önce vergileri toplayarak bütçe açığını kapatmayı amaçlıyor. "Mafya kapitalizmi" olarak adlandırılan, emperyalistler ve yeni yetme kapitalistler tarafından talan edilen Rusya bugün tam bir çıkmazla yüzyüze. Her türlü sömürüye maruz kalan Rusya'nın emekçilerinin devlete verebilecekleri bir şey kalmamıştır. Bundan dolayıdır ki, Rusya nüfusunun %90'ının elektrik ve diğer harcamalar için ödeme yapmadığı tespiti yapılmaktadır. Kriyenko hükümeti kriz programını zora başvurarak gerçekleştirmeyi hedeflemektedir. IMF'nin dayattığı yaptırımların yerine getirilmesi, milyonlarca kişinin işine son verilmesi demektir. Böyle bir kriz programının yolaçağı sosyal sonuçlara kimsenin katlanamayacağını en çok Yeltsin ve ekibi tarafından bilinmektedir. Kriyenko'nun kriz programı açıklaması sadece bir çaresizliğin ifadesidir.

Benzeri kriz programları daha önce de gündeme getirildi, fakat her defasında geri tepti. Ülkenin doğusunda maden işçileri grevleriyle dayatılan programları tuz-buz etmişti. Yeltsin'in işçileri suçlayarak "vatanın batmasına çalışıyorsunuz" açıklamasına aldırmayan maden işçileri, ücretlerinin ödenmesi için direnişlerini sürdürmüştü. Çıkmaza giren hükümet, işletme sahibi kapitalistlere işçilere parasız yemek vermek, kasalarında bulundurdıkları paraları dağıtmak konusunda baskı yapmak zorunda kalmıştı. Bu yöntemlerle işçilerin birikmiş ücretlerinin ödenemeyeceği biliniyordu. Önemli olan patlamaya hazır bu durumu geçici de olsa sakinleştirmekti.

Maden işçileri eylemleriyle bu programın da şansının olmadığını ilk işaretini verdiler. Yeltsin bu yazı da büyük bir direniş alevi içinde geçirecektir. IMF'nin kredileri de yönetimdeki mafyayı kurtaramayacaktır. Kriz programının açıklandığı gün Beyaz Saray önünde oturan maden işçilerinin eylemi dördüncü haftasını doldurmuştu. Bu eylem toplumun diğer emekçi kesimleri tarafından büyük bir coşkuyla desteklenmektedir. Öğrenciler, emekliler, kadınlar, akademisyenler ve birçok muhalif, işçileri ziyaret ederek dayanışmada bulunmaktadırlar.

Sosyalist bir Sovyetler Birliği en büyük özlemdir. Bu özlem bir ütopya değildir. Rusya emekçilerini kurtaracak tek çıkış yoludur. Bunu maden işçileri yakıcı bir biçimde yeniden hissediyorlar.

Venezuela: Petrol işçileri grevde

Devlet petrol rafinerilerinde çalışan 14 bin işçi ücret artışı ve iş koşullarının düzeltilmesi talebiyle geçen perşembe gününden itibaren greve başladılar. Sendikaların yaptığı açıklamaya göre önümüzdeki günlerde binlerce işçi daha eyleme başlayacaktır. Sömürünün en yoğun olarak yaşandığı petrol sanayiinde işçiler yıllardır ücret artışı talebini yükseltmektedirler. Petrol fiyatlarındaki düşüşü gerekçe göstererek bu talebe kulak tıkayan hükümet bu direnişi beklemiyordu. Güçlü bir proletaryası olan Venezuela özellikle petrol işçilerinin mücadele geleneği ile tanınmaktadır. İşçilerin eylemleri ilk günden itibaren toplumda sarsıcı bir etki yarattı. Zira ihracatın %75'ini petrol ürünleri oluşturmaktadır. Egemen kapitalist sınıf, grevin yaratacağı ekonomik yük nedeniyle sendikalara hemen görüşmeyi önererek grevlerin yaygınlaşmasının önüne geçmeye çalıştı. Bu oyalama manevraları karşısında işçiler somut kararlar almaya başladılar. Eylemlerinde kararlı olduklarını açıkladılar.

Nijerya: Rejime karşı biriken öfke sokaklara taştı

Bir çok Kara Afrika ülkesi gibi Nijerya da petrol ve doğal gaz gibi gerek yer altı zenginlikleri bakımından gerekse de tarım olanakları bakımından dev potansiyel olanaklara ve zenginliklere sahiptir. Ancak bu zenginlikler toplum yararına işletilememekte, kısa yoldan sağlanan kâr emperyalist tekeller tarafından generallere ve aşiret reislerine

gelişmelerden çekindiği için hükümet kurma görevini muhaliflere vermekte ya da onları icraatına suç ortağı ederek durumu idare etmeye çalışmakta, yani patlamayı ertelemektedir.

Neden Nijerya'da rejim sancılanmaktadır?

Bu ülkede iktidarda bulunan ve nöbetleşe askeri darbeler düzenleyerek ayakta kalmanın koşullarını yaratan askeri petrol oligarşisi iki temel dinamik arasında sıkışmış durumdadır. Bu dinamiklerden birincisi yukarıda örneklerini verdiğimiz ve patlama fırsatı bekleyen yoksul emekçi kitle öfkesidir. Yüz milyonluk bir nüfusun nafakasına toptan el koymak ve bunu kalıcılaştırmak, yıllardır sürmekte olsa bile, kolay değildir. Salt şiddet politikası, ne kadar uzun ömürlü olursa olsun, bir gün gelip üst sınırına dayanmak durumundadır. Zira bu süreçte toplumsal tepki için için büyür ve ilk fırsatta hesap sormaya kalkar. Bunun en somut örneklerinden birisine 1979 yılında İran'da Şah rejimi tanık oldu, Rıza Pehlevi ölecek bir yer bulamadı, gittiği yerden kovuldu. Mobuto'nun hesap vermeye ömrü yetmedi. Endonezya'da Suharto şimdilik böyle bir akibetten kolay kurtulmuşa benziyor, ama gelişmeler her an sürpriz yaratabilir.

Nijerya'nın askeri petrol oligarşisi henüz pasif kalan süngü korkusundan kurtulamayan kitle hareketinin yükselen baskısını hissetmektedir. Kitle hareketinin henüz kendisini ifade etme olanaklarına sahip olmamasına rağmen, iktidar toplumla kendi arasında gününbirlik genişleyen uçurumun ölçeğini çok iyi bilmektedir. Buna kalın enseli generallerin akli pek ermesede onların Washington'daki, Londra'daki akıl hocaları boş durmamaktadır. Bunun ilk göstergesine Haziran 1993'teki devlet başkanlığı seçimlerinde tanık olundu. Seçmenler yoğun bir biçimde sivil ve demagogik bir kampanya yürüttüğü için muhalefetin aday gibi gözükken Abiola'ya oy verdiler. Bu seçimler kitlelerin niyetlerini beyan etmeleri için sunulan mütevazı bir olanaktı ve dolayısıyla sonuçları Moshood Abiola şahsında değil de seçmenlerce verilme istenen mesajın nesnellğinde aranmalıdır. Bu nesnellik mevcut iktidarın reddinden başka bir şey değildir. Topluma nefes aldırmak istemeyen generaller seçimleri iptal ettiler ve bir yıl süren ayak oyunlarından sonra, Haziran 1994'te, Moshood Abiola kitle desteğini ve otoritesini kaybettikten sonra cezaevine kapatıldı.

Nijerya iktidarını sıkıştıran ikinci dinamik emperyalistler arası keskinleşen rekabettir. Emperyalist güçler nerede hammadde kaynakları, özellikle petrol ve doğal gaz yatakları varsa orada sık sık yüzyüze gelmektedirler. Afrika kıtasında Nijerya, önemli iç pazarının yanı sıra bu bakımdan da en önemli rekabet alanlarından birisidir. Salt zora dayandığı için hassas bir dengede duran generallerin iktidarı bu rekabet karşısında bocalamakta, kendisini en iyi koşullarda pazarlamaya çalışırken fire vermekte, dahası yapmaya çalıştığı manevraları yüzüne gözüne bulaştırmaktadır.

8 Haziran günü devlet başkanı general Sani Abacha'nın bir kalp krizi sonucu öldüğü açıklanmıştı. Bu kalp krizini kimse ciddiye almadı, ama olay ABD emperyalizmini epeyce telaşlandırdı. Çünkü iktidarın en üst düzeyinde generallerin kendi aralarında açıktan başlatabilecekleri bir it dalaşının ilk adımı olma riskini taşıyordu. Dahası, bunun sıradanlaşmış askeri darbelerin itibarını daha da bozacağından ve başka toplumsal güçlere ayağa kalkma fırsatı vereceğinden korkulmaktaydı. Zira Nijerya'da, birçok başka Afrika

verilen bir sus payı karşılığında paylaşılmaktadır. Sonuçta kıtanın en büyük ve en zengin ülkesinde insanlar namluların gölgesinde açlık ve sefaletle pençeleşmektedir. Emperyalizmin yerli uşakları ile işbirliği içinde dikensiz bir gül bahçesine dönüştürdüğü Afrika kıtasında Nijerya bir istisna teşkil etmemektedir. Örneğin yakın geçmişte aktüalitede epeyce yer alan Zaire de Nijerya'nın ikizi konumundadır.

Afrika kıtasında ulusal kurtuluş hareketlerinin bir dönem kazandıkları mevzileri kısa süre içinde emperyalizmle işbirliği içinde tüketmeleri, devrimci dinamiklerin zayıflaması ve çoğu kez yokolması, kıta halklarını emperyalist talan karşısında hem savunmasız hem de perpektifsiz bırakmıştır. İşte bu nedenledir ki, Cezayir emekçileri düzene karşı olan öfkelerini, dinci gerici bir akım olan FİS'in potasına akıtmakla çare aramışlardır. Zaire'de kitleler, nihayetinde ABD emperyalizminin popülist bir kuklası olan Laurant

Désiré Kabila'nın peşine takılarak Fransız emperyalizminin kuklası barbar Mobuto rejiminden kurtulmaya çalışmışlardır. Örgütsüz ve öndersiz bırakılan ve dolayısıyla perspektifsiz kalan kitleler Afrika kıtasının tüm ülkelerinde beklenti ve arayış içindedirler.

Emekçi kitlelerin bu beklenti ve arayışı pasif olmaktan uzaktır. Zira düzene olan öfkenin dışa vurmasının olanaklarının olmadığı ve yaratılamadığı koşullarda bu öfke gününbirlik artmakta, kendiliğindenci bir tarzda patlama fırsatı kollamakta, fitili ateşleyecek kıvılcım beklenmektedir. Cezayir'de ozan Matoub Lunes'in katledilmesinin, Arapçanın tek resmi dil olarak dayatılmaya çalışılmasının ardından gelişen olaylar ve yaşanan çatışmalar, "Katil iktidar!" şiarı bu fırsat kollamanın somut bir göstergesidir. Nijerya'da Moshood Abiola'nın kalp krizi süsü verilmiş ölüm haberi isyan ateşini tutuşturan bir kıvılcım işlevi görmüştür.

Kitleler aslında kendilerine yabancı olan bu sembol üzerinden düzene olan öfkelerini dışa vurmaya çalışmaktadırlar. Benzer sahneler geçenlerde Togo'da yaşandı. Otuz küsur yıldır Fransız emperyalizminin kıdemli piyonu olan general Eyadema'nın düzmece seçimlerin ardından yeniden başkan ilan edilmesi ülkede bir isyan havasının esmesine neden oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://www.tranter.org>

100 milyonu aşkın nüfusuyla Kara Afrika'nın devi sayılan Nijerya'da sancılı günler yaşanmaya başlandı. 20. yüzyılın ortalarında Portekiz'den devralınan bu eski İngiliz sömürgesi 1960 yılında elde ettiği göstermelik bağımsızlığa rağmen başta ABD ve İngiltere olmak üzere emperyalizmin zenginliklerini talan ettikleri modern bir sömürgeci. Kısa tarihçesinde görüldüğü gibi, bu talan bağımsızlıktan bu yana Nijerya'da hüküm süren sürekli askeri diktatörlük koşullarında mümkün olmaktadır. Her darbeyi yapan askeri klik kendisini herşeyden önce demokrasinin başlıca garantörü ilan etmekte ve bir demokrasiye geçiş takvimi açıklamaktadır. Onu bir başka darbe izlemekte, göstermelik seçimler yapılmaktadır. Seçim sonuçlarını beğenmeyen ya onları iptal etmekte ya da yeni bir darbe düzenlemekte, böylece başlangıç noktasına geri dönmektedir. Ve böylece nüfusu 100 milyonu aşkın bir toplum onyıllardır askeri diktatörlüğün cenderesinde tutulmaktadır.

Kişi başına düşen gayri safi milli hasıla:

1990	300 dolar
1991	350 dolar
1992	320 dolar
1993	310 dolar
1994	310 dolar

Nijerya'nın başlıca ihracat kaynakları:

Petrol ürünleri : 9133 milyon dolar (1994)
Tarım ürünleri : 244 milyon dolar (1994)
Kakao : 82 milyon dolar (1994)

Nijerya'nın başlıca müşterilerinin dış ticaret payları (1994 yılı verileri)

ABD	4.678 milyon dolar
Almanya	807 milyon dolar
İspanya	972 milyon dolar
Fransa	987 milyon dolar
Hollanda	613 milyon dolar
Kanada	463 milyon dolar
Hindistan	426 milyon dolar

Nijerya'nın yaptığı ithalatın yıllık tutarı (1994 yılı verileri)

ABD	560 milyon dolar
Almanya	543 milyon dolar
İngiltere	770 milyon dolar
Fransa	488 milyon dolar
Hollanda	305 milyon dolar
Japonya	208 milyon dolar
Brezilya	284 milyon dolar
İtalya	268 milyon dolar

ülkesinden farklı olarak, sendikal faaliyetin yasaklı olmasına, önderlerinin cezaevlerinde tutulmalarına ya da katledilmiş olmalarına karşın güçlü bir işçi sınıfı hareketi mevcuttur. ABD emperyalizmi generaller arası curcunanın işçi sınıfı hareketine nefes alma, toplumsal muhalefetin önünü açma olanaklarını sunmasından çekindi. Onun için ABD üst düzey temsilcilerinden oluşan bir heyet Nijerya'da rejimin krizine çözüm aramakta, uşaklarına hem akıl hocalığı hem de arabuluculuk yapmaktadır.

Son kalp krizi ise 7 Temmuz günü Thomas Pickering ve Susan Rice'nin huzurunda patlak verdi. ABD heyetinin amacı Moshood Abiola'yı serbest bırakmak ve geçici sivil bir hükümetin başına getirerek rejime itibar ve istikrar kazandırmaktı. ABD heyetinin Moshood Abiola ile bu senaryonun müzakeresini yaptığı ve koşulların tartıştığı toplantıda, Moshood Abiola önce "öksürdü" ve hastahaneye kaldırıldı, hemen ardından da "kalp krizinden" öldüğü haberi geldi.

Nijerya'da iktidar içi bir it dalaşı sonucu katledilen Abiola ne kitle muhalefetinin önderidir, ne de mevcut düzene muhalif birisidir. O, Şili'deki Pinochet darbesinin finansmanını üstlenen İTT tekelinin müdür yardımcısı, bir uçak seyahatında tanıştığı İran Şahı'nın petrol ticaretindeki ortağı, Black Caucus'un (ABD Kongresinin demokrat grubunda yer alan zenci senatörler kulübü) finansman kaynağıydı. ABD emperyalizminin hesabına Nijerya'da yeni bir misyona aday olmuştu: Düzene, halkoyu ile seçilmiş sivil bir yönetim sayesinde emperyalizmin çıkarlarını garantileyen bir itibar ve istikrar kazandırma misyonu! Onun için Bill Clinton, Koffi Annan ve benzerleri, generallerin bu misyonu sabote etmelerine kızmakta, şaşkın bir biçimde üzüntülerini ifade etmektedirler.

Ancak, burjuva medyanın demokrasinin havarisi ilan ettiği bu türedi vurguncunun cezaevinde emperyalizmin temsilcileri ile pazarlık masasında katledilmesi, Nijerya'da emekçi kitlelere sokaklara dökülme ve askeri diktatörlüğe karşı öfkelerini haykırma fırsatını yaratmıştır. Kitle öfkesinin kabarmasında kıvılcım rolü görmüştür. Önemli olan da budur. Ve Abiola'nın kalp krizi sadece bu açıdan bir değer taşımaktadır.

NİJERYA

Başkent: Abuja

Başlıca zenginlikleri : Petrol ve doğal gaz

Yüzölçümü : 924 000 kilometre kare

Nüfusu: 108.500.000

Etnik birleşim:

Haoussa-Fulani (%35)

Yorouba (%20)

Ibo (%20)

Din :

İslam (%45)

Paganizm (%20)

Katolik (%20)

Anglikanizm (%8)

Protestan (%7)

Dil :

İngilizce (resmi dil), Haoussa, Foulani, Yorouba, Ibo

* 20. yüzyılın ortalarında İngiliz emperyalizmi köleliğe ve köle ticaretine son vermek bahanesi ile eski sömürgeci güç olan Portekiz'i Nijerya'dan kovdu ve ülkeyi kendi egemenliği altına aldı.

* 1914: Ülkenin güneyi ve kuzeyi birleştirilerek bir klasik İngiliz sömürgesine dönüştürüldü.

* 1960: Federal bir devlet biçimi altında Nijerya bağımsızlığını elde etti.

* 1966: Askeri darbe.

* 1967: Biafra'nın ayrılığı ve bağımsızlığını ilan etmesi.

* 1970: Biafra'nın üç yıl süren kanlı bir savaşın ardından yeniden şartsız bir biçimde Nijerya'ya dahili

* 1978: 12 yıl sürmüş olan sıkıyönetimin sonu

* 1979: ABD anayasası bir kopyasının Nijerya'da yürürlüğe girmesi ve yönetimin sivillere devredilmesi. General Obasanjo iktidarının sonu.

* 1983: Askeri darbe.

* 1985: Askeri darbe.

* 1993: Başkanlık seçimlerinin general Babangida tarafından iptali.

* 1993: General Sani Abacha'nın askeri darbesi.

* 1994: Muhalefetin başkanlık seçimlerindeki adayı Moshood

Abiola'nın cezaevine konulması. Genel grev

* 1995: Saro-Wiwa'nın idam edilişi. Nijerya'nın

Commonwealth üyeliğinin askıya alınması

* 8 Haziran 1998: General Sani Abacha'nın kalp krizi

* 7 Temmuz 1998: Moshood Abiola'nın kalp krizi

Endonezya: Kitle hareketi dinamiği İrian Jaya halkını da harekete geçirdi

Cakarta rejimine karşı yeni bir direniş cephesi daha açılmış bulunuyor. İrian Jaya halkı Cakarta rejimine karşı bağımsızlık için ayaklandı. Endonezya halkının ayaklanmasıyla başlayan süreç böylece enine boyuna gelişleyerek ilerlemektedir. Kitle hareketinin yarattığı dinamik düzenin birikmiş, üstü kapatılmış pisliklerini ortaya dökmektedir.

Suharto rejiminde açılan ilk gedik anında Doğu Timor halkına nefes aldirtmış, her defasında kan dökülerek bastırılmış olan mücadele dinamiğinin yeniden yükselmesine ve mevzi kazanmasına neden olmuştu.

Son günlerde İrian Jaya bölgesinde de benzer bir direniş dalgası kabarmaya başladı. Endonezya'nın toplam yüzölçümünün %22'sini temsil eden İrian Jaya bölgesi ve burada uygulanan politika hakkında bugüne kadar burjuva medyada herhangi bir bilgi yer almamıştı. Ülkenin kanayan tek yarası sadece 1975 yılı sonunda işgal edilen Doğu Timor adası sayılmaktaydı.

Fakat İrian Jaya halkının son günlerde yükselttiği mücadele dalgası Endonezya diktatörlüğünün ve onun emperyalist efendilerinin bölgedeki bir başka zulasını da açığa çıkartmış bulunmaktadır. 1,5 milyon nüfusu olan İrian Jaya eyaletinde genellikle hristiyan ve Papu kabileler yaşamaktadır. Portekiz sömürgeciliği döneminde Doğu Papuazi diye anılan İrian Jaya, 1963 yılında, şaibeli bir referandum sonucunda Cakarta rejimi tarafından ilhak edildi. İletişim ve ulaşım olanakları bakımından son derece sarp ve dolayısıyla bir mahrumiyet bölgesi olan İrian Jaya'ya sadece uçakla ve Cakarta hükümetinden özel izin alınarak gidilebilmektedir.

İrian Jaya neden yasaklı bölge?

Bu sorunun önce kendisi ve ardından da cevabı ancak Endonezya halkı ayaklandıktan ve rejimin kapılarını araladıktan sonra dünya kamuoyu önünde gündeme gelmiş bulunuyor. Cakarta rejimi, İrian Jaya'yı 1963 yılında dalavereli bir referandumun gölgesinde gaspettikten ve gasp olayı Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından onaylandıktan sonra, 1975'ten itibaren, Doğu Timor'da uygulayacağı politikanın bir benzerini İrian Jaya halkına karşı yürürlüğe koymuştur. Bu bakımdan İrian Jaya Suharto diktatörlüğün barbar politikasında ilk laboratuvar işlevi görmektedir.

Cakarta rejiminin şiddet, ilhak ve zora dayanan asimilasyon politikası karşında İrian Jaya halkı boyun eğmemiş, başından itibaren örgütlenmeye ve zorbalığa karşı direnmeye

çalışmıştır. 1965 yılında oluşturulan Papu Bağımsızlık Örgütü (OPM) bu mücadelenin ilk ürünlerinden birisidir. İrian Jaya halkının OPM önderliğinde sürdürmeye çalıştığı mücadeleyi bastırmak, direnişi kanla boğmak için Cakarta rejimi bölgeye yoğun askeri sevkியatta bulunmuş, sistematik olarak havadan bombalama yoluna gitmiş, başta napalm bombası olmak üzere en etkili tahrip yöntemleri kullanmıştır. Bu arada yöre halkının bir bölümü zoraki göçe zorlanmış, onbinlerce aile başta Avusturalya olmak üzere bölge ülkelere sığınmak zorunda bırakılmışlardır. Katledilen ya da topraklarından bu şekilde kovulan yerlilerin yerine metropolün Cakarta, Java ve Bali gibi kentlerinden getirilen kolonlar yerleştirilmişlerdir.

Cakarta rejiminin İrian Jaya'da onyıllardır büyük bir sessizlik içinde yürüttüğü terör, etnik temizlik ve zoraki göç politikasının henüz bilançosu yapılmamıştır. Ancak, yeniden ayaklanmakla sessizliği bozan, sorunu kısmen de olsa dünya kamuoyuna duyuran İrian Jaya halkı geçmişin bir değerlendirmesini yapmanın olanaklarını yaratacaktır.

Hangi objektif nedenden ötürü İrian Jaya bölgesi böyle bir akibete maruz kalmıştır? İrian Jaya halkının kılıçtan geçirilmesinin, eyaletin yasak bölge ilan edilmesinin başlıca nedeni bakır madenidir. İrian Jaya dünya sıralamasında ikinci yeri tutan bakır kaynaklarına sahiptir. Bu maden ocaklarının işletilmesi sonucu günde 78 bin ton bakır minerali devşirilmektedir. Bu ise işletme hakkı ve değişik vergiler temelinde Cakarta hükümetine yılda 1 milyar dolar gelir sağlamaktadır. Ve İrian Jaya halkı bu gelirin bir tek meteliğin dahi görememektedir.

Bu verilere bir de maden ocaklarını işleten firmanın kimliği eklenirse, neden Cakarta rejiminin on yıllardır bölgede terör estirdiği, kaygısızca napalm bombaları kullandığı ve bundan dünya kamuoyunun haberinin dahi olmadığı kendiliğinden anlaşılmış olur. Bakır ocaklarını işleten grup Freeport Indonesia adını taşıyan bir Amerikan tekeldir

Hükümet toplantısı ve gençlik cephesi

Anasol-D (+ CHP) hükümeti kuruluşunun birinci yıldönümünde bir basın toplantısı yaparak icraatlarını açıkladı. 5 Temmuz günü yapılan basın açıklaması ile Mesut Yılmaz hükümeti **bir yılın hesabını veriyordu!** Başbakan bir bir neler yapıldığını halka açıklayacaktı! Toplantıda hükümet temsilcileri enflasyonun ne kadar düştüğünü, IMF ile ne kadar da iyi anlaştıklarını, sanayinin geliştiğini, ekonominin iyiye gittiğini, demokratikleşmede adım atıldığını, “devlete sızmış çetelerin” üzerine gidildiğini, memurun enflasyon altında ezdirilmediğini vb. anlattı. Geleceğe yönelik olarak da klasik yalanlar, klasik vaatler verildi. Enflasyon daha da düşecekti, yoksulluk azalacak, ekonomi daha da iyileşecek, demokrasi artacak, çeteler tümünden temizlenecekti. Gerçekte ise çizilen bu toz pembe ülke tablosu emekçiler için çoktan bir cehennem haline gelmiştir ve bu hükümetin yaptığı hayatı biraz daha cehennem haline getirmekten başka birşey değil. Enflasyonun düştüğü tümünden bir yalan! Ekonominin düzeldiği ise bizzat burjuvalar tarafından yalanlanıyor! Memurlara verilen zam %20! Ayrıca memurlar zam oranının artmasından önce sendika, grev ve toplu sözleşme hakkını istiyorlar. Asgari ücret 35 milyon! Zamlar otomatikçe bağlandı. Binlerce işçinin çalıştığı işletmeler özelleştirildi ve birçoğu da hızla özelleştiriliyor, bu demektir ki işsizlik daha da artacak. Tüm olgular bu hükümetin de diğer hükümetlerden farklı bir icraatının olmadığını, halka saldırıdan başka bir programlarının bulunmadığını, yaşamı biraz daha işkenceye çevirdiklerini gösteriyor.

Hemen hemen her alanda neler yapıldığını açıklayan hükümet temsilcileri gençlik ile ilgili hiçbir açıklama yapma ihtiyacı duymamıştır. Belki diğer sermaye uşağı hükümetlerin yaptığı gibi gençliği, üzerinde durmaya değer bir toplumsal katman olarak görmediklerindendir. Fakat Anasol-D koalisyonunun hükümet olduğu bir yıl boyunca gençlik cephesinde nelerin yaşandığına baktığımızda asıl sebebin gençlikle ilgili hükümetin söyleyebileceği bir yalanının dahi olmadığını görüyoruz. Bu bir yıl boyunca gençliğe yönelik saldırılar o kadar tırmanmıştır ki hükümet için en iyisi susmaktır. Ama hükümetin yapmadığını biz yapalım ve bir yıl boyunca gençlik cephesinde neler yaşanmış bakalım.

MGK Hükümeti'nin bir yıllık dönemi boyunca üniversitelerde yaşanan sorunlar artmış, okullar öğrenciler için kışlaya çevrilmeye çalışılmıştır. Genelgeler ve yasalarla gençlik cendereye alınmak istenmiştir. Bunlardan ilki kılık kıyafet genelgesi oldu. Bu genelge ile üniversiteler askeri liselere çevrilmek isteniyor. Hayatın her alanında MGK'ya bağlı olan hükümet üniversitelerde de MGK'nın politikaları doğrultusunda çalışmış, genelgenin “yılmaz” savunucusu olmuştur. Genelge ile öğrencilerin idarenin istediği gibi giyinmesi, farklılıkların yasaklanması, öğrencilerin baskılar karşısında boyun eğen bir kişiliğe sahip olmaları, tektipleşmeleri hedeflenmiştir. İlk olarak '80 darbesiyle gündeme giren bu genelge öğrenci hareketinin gelişmesinden duyulan korku ile yeniden gündeme getirilmiştir. Genelge aslında öğrenci hareketini hedeflerken güncel olarak islami-gericiliğe karşı kullanılmış, böylece de asıl hedefi gizlenilmeye çalışılmıştır. Çağdaşlık, laiklik, modernlik vb. adı altında insanların nasıl giyineceklerine askerler adına YÖK karar vermeye başlamıştır. Saldırının kısa dönemli olarak islami gericileri hedeflemesi ise saldırıya karşı oluşacak tepkiyi sakatlamaya yönelik bir işlev görmüştür. Gerçekte ise düzenin islami gericilik ile arasındaki gerginlik kardeş kavgasının ötesinde birşey değildir.

İki kesim de sermaye düzeninin sürmesinden yanadır. Yeni genelgenin derdi ise sermaye düzenine karşı okullardan gelecek tepkiyi ortadan kaldırmaya yöneliktir. Bunun için tek tip kıyafet genelgesi ile öğrencilere boyun eğmek öğretilmektedir. Daha şimdiden Dicle Üniversitesi'nde uzun saçlı ve küpe takan öğrenciler okula alınmamaya başlandı ve 45 öğrenci hakkında soruşturma açıldı. Rektörlük gelecek yıl için kayıt dahi yaptırılmayacağını belirterek saldırının alacağı boyutu ortaya koydu. Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü ise işi daha abarttı ve bahçede bulunan iki öğrenci kılık-kıyafetlerinin ahlaka uygun olmadığı gerekçesiyle rektörlüğün isteği üzere gözaltına alındı. Bu uygulamalar da saldırının asıl hedefinin islami gericilik olmadığı, öğrencilerin tümünün hedeflendiği, genelgenin okullarda kışla disiplini yaratmayı hedeflediğinin göstergeleridir.

Mesut Yılmaz hükümetinin iktidarda olduğu yıl boyunca öğrenci gençliğin karşısına çıkan bir diğer uygulama da YÖK'ün sus genelgesidir. Resmi Gazete'de yayınlanan, Yüksek Öğrenim Kurumları Öğrenci Disiplin Yönetmeliği'nde yapılan değişiklik ile öğrenci hareketine ağır bir saldırı daha gerçekleştirildi. Değişiklik özellikle sınav döneminde gündeme getirilerek öğrencilerin tepkilerini ortaya koymasının önüne geçilmek istendi. Yapılan değişiklik ile öğretim görevlilerinden polislik ve savcılık görevleri üstlenmeleri ve öğrencilerden de hiçbir hak arama mücadelesine girmemeleri istenmekte. Bu değişikliğin de amacı kılık kıyafet genelgesinde olduğu gibi öğrencileri sindirerek haklarına sahip çıkmalarını engellemektir. Yasa gereğince öğrencilerin bir suç işleyip işlemediklerine yeni oluşan kurullar karar verecek. Her fakülte, her yüksekokul disiplin kurulu kuracak, dekan ve rektörler bizzat bu kurulları kurmakla sorumlu olacaklar. Ayrıca öğrencilerin okul dışında da işledikleri suçlar için bu kurul görevlendirilecek. Neyin suç olup olmadığına da karar verecek olan tümüyle bu kurullar. Yönetmelikte yapılan bu değişiklik ile harçları, faşist saldırıları protestolar, hatta bu saldırılara uğramak, YÖK karşıtı eylemler, işçi ve kamu emekçilerinin eylemlerine katılmak, vb... hepsi suç sayılacak. Eylemlerin ötesinde dergi satmak, bildiri dağıtmak, afiş asmak da suç teşkil edecek. Yeni yönetmelik ile disiplin kurullarına da geniş bir karar verme yetkisi tanınıyor. Bu sayede faşist kadro öğrencilerin her eylemine ceza yağdırma yetkisine sahip olacak. Disiplin yönetmeliğindeki bu değişiklik ile nelerin olacağının ilk örneğini Dumlupınar Üniversitesi gösterdi. Polis tarafından gözaltına alınan ama savcılık tarafından hiçbir suçu bulunmadığı belirtilen iki öğrenci yasadışı yayın satma nedeni ile okuldan atıldılar. Öğrencilerin, savcılığın kararına rağmen okuldan atılması yeni yönetmeliğin işlevini gösteriyor. Bundan sonra polisler öğrencileri belirleyecek dekanlar, rektörler de mahkemelerin yerine öğrencileri yargılayacak.

YÖK'ün disiplin yönetmeliğinde yaptığı değişikliğin hemen ardından yeni harç zamları gündeme geldi. Böylece yasanın neye hazırlık olarak ortaya çıktığı da daha açık hale geldi. 29 Haziran tarihli YÖK toplantısında harçlara “enflasyonun altında olmamak kaydıyla” zam yapılması kararı alındı. Enflasyonun altında olmaması demek en az %100 anlamına geliyor. Zira asgari ücret zamları, memur zamları belirlenirken enflasyon için %60 gibi rakamlardan bahsedilirken, öğrencilerden alınacak paralar sözkonusu olduğunda enflasyon oranı %100'lere varıyor. Yeni yapılacak zamlarla öğrenci harçları 115 milyona kadar yükseliyor. Bu da hükümetin eğitim politikasını gösteriyor. “Paran varsa

oku” mantığı ile okul kapıları işçi-emekçi çocuklarına tamamiyle kapatılmak isteniyor.

Anasol-D hükümetinin iktidar olduğu bir yıl boyunca okullarda yaşanan başka bir olgu da sivil-faşist saldırılardı. Sermaye devletinin öğrenci hareketini sakatlamak için kullandığı temel araçlardan biri olan sivil faşist saldırılar bu yıl da yoğun olarak yaşandı. Hemen hemen tüm üniversitelerde faşistlerin saldırısı ile karşılaşıldı. Faşist saldırıların yaşanmadığı üniversite neredeyde kalmadı. Saldırıları okulları da aştı ve sokak ortasında satırlı-bıçaklı saldırılar yapıldı. Ayrıca bu yıl saldırılar ölümle sonuçlanacak kadar da azgınlaşmıştı. Ümit Cihan Tarho ve Kenan Mak faşistlerin saldırıları sonucu hayatlarını kaybettiler. Yine Ali Serkan Eroğlu intihar etti süsü verilerek katledildi. Sermaye devleti tarafından planlanan sivil faşist saldırıların ardından polis okullara saldırma cesaretini buldu ve birçok devrimci öğrenci gözaltına alındı. Saldırıları püskürten öğrencilere ise yine polis saldırdı. Ayrıca bir çok kere de saldırganlar polisin koruması altında okulu terkettiler.

Hükümetin hiç sözünü etmediği gençlik hareketinin bir başka alanı da liseler. Aslında liselerde de üniversitelere paralel saldırılar hayata geçirildi. Liselere bir yandan sivil faşistler saldırdı, bir yandan polis ablukaya aldı. Aynı sürecin diğer bir ayağını da faşist disiplin yönetmeliği ile öğrencilerin üzerinde oluşturulan idare baskısıydı. Bir yıl boyunca birçok okulda karne, diploma, kayıt paralarıyla ilgili birçok protesto, basın açıklaması yapıldı. Hatta bunların magazin değeri olanlar burjuva basın tarafından bile verildi. Birçok lisede öğrencilerden aldığı parayı kendi kasasına aktaran müdür açığa çıktı. Kısacası bir yıl boyunca üniversitelerde ne yaşandı ise liselerde de az çok aynı sorunlar yaşandı. Eğitimin emekçi çocuklarına yasaklanması ve bunun yanında resmi-sivil devlet baskısı!

Hükümetin bir yıllık ömrü boyunca yaşananlardan bir başkası da kız öğrenci yurtlarındaki sorunlardı. Sürekli tacize uğrayan öğrencilerin istemlerine yurt yönetimleri tümüyle ilgisiz kaldı. Hatta haklarını arayan öğrenciler bir de suçlu ilan edildi. Yaşanan taciz olaylarını protesto eden öğrenciler, “güvenilir barınma hakkını ortadan kaldırdıkları için” yurtlardan atıldı!

Sonuçta genel olarak baktığımızda Mesut Yılmaz hükümetinin bir yılı öğrenciler için sivil-faşist saldırılar, yasak genelgeleri, polis işgali, harçların zamlanması, eğitimin daha da kalitesizleşmesi, özelleştirmenin hızlandırılması, özel okulların çoğalması olmuştur. Devlet okullarına ayrılan bütçe azalmış, özel okullara ayrılan kaynak aktarılmış, devlet okulları da adeta özel okullar haline getirilmiştir. Eğitimin kalitesizleşmesine, emekçiler için imkansız hale gelmesine devletin baskıları eşlik etmiştir. İşçi-emekçilere saldırı hükümetinden başka birşey olmayan Anasol-D (+CHP) hükümetinden başka birşey beklemek de hayalcilik olurdu.

Tüm uygulamalarıyla işçi emekçilere düşmanlığını gösteren bu sermaye hükümeti gençliğe hiçbir şey vermemiştir ve veremez. Sermaye düzeni var olduğu sürece de hükümetlerin değişmesi ne gençlik için ne de diğer toplumsal kesimler için birşey değiştirmeyecektir. Bu saldırıların hepsi de CHP'nin desteği ile hayata geçmektedir. Bundan önce hükümet olan DYP-RP de aynı saldırıları uygulamıştır. Sermaye iktidarı yıkılmadığı sürece de hükümetlerin emekçilere saldırmaktan başka bir rolü olmayacaktır. Emekçiler ve gençlik için tek kurtuluş yolu bu çürümüş düzene son vermek, yerine sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini kurmaktır.

SHP'yi sağda bıraktı. Böylece neo-liberal dönemde sosyal demokrasi iyice geriledi. Bu sürece biraz daha yakından bakmak, özellikle CHP'nin burjuvazinin gözünde ve bunun sonucu olarak seçim araştırmalarında yeniden öne çıkışını da açıklayacaktır. 1980'ler boyunca sosyal demokrasi dünya çapında yeniden şekillendirildi. 1960'lardan beri süren emekçi katmanların hareketliliğinin yenilgiye uğratılması temelinde "sosyal devlet, refah toplumu" ambalajlı kazanımlar gaspedilmeye başladı. Neo-liberal uygulamaların yürütülmesinde bir başka politik seçenek olarak sosyal demokrasi de devreye girdi.

Böylece de özelleştirmeci sosyal demokrasinin tüm "sosyal" öğeleri silindi. Sosyal demokrasi, saf "demokrasiye" yani demagojiye indi. Bu dönüşümü sağlayan Batı Avrupa sosyal demokrasisi uzun süreli liberal hükümetlerin peşinden işbaşına geldi. İngiltere'de T. Blair, Fransa'da Josphin, İtalya'da R. Prodi, bunun örnekleri oldular. Bu dönüşümün örneği olarak İngiliz İşçi Partisi'nden bir gözlem aktaralım. Bugüne kadar tüm sosyal demokrat partiler sendikalarla ilişkinin serbest ve yasal olmasını istemişlerdir. İngiliz İşçi Partisi de kapitalizmin bu anavatanında sendika bürokrasisiyle içiçeydi. İngiliz İşçi Partisi şimdi ise sendikalarla yolunu ayırmaktadır. Zira bu, sendikaları tasfiye etmeye yönelen özelleştirmenin lokomotifliğini yapmanın doğal sonucudur. Profesyonel sendika bürokratları profesyonel politikacılara dönüştürülecek, dün sınıfı satanlar bugün tüm halkı satacaklardır. Ama bu arada sendikal örgütlülük de olabildiğince dağıtılacaktır. Sonuçta İngiliz sosyal demokrasisi Thatcher'dan daha kararlı bir özelleştirmeci kimliği sahiplenerek hükümet olma şansını yakaladı. 1980 sonrası SHP-CHP evrimi de benzer oldu. 28. Kurultay'la aktif bir özelleştirmeci olan CHP burjuvaziye göreve hazır olduğunun mesajını vermiştir.

Sosyal demokrasinin "demokrasisi" SHP-CHP'ye kalmıştır. Bu DSP'yle yapılan bir görev bölüşümüdür de. Bunun burjuvazi için yararlarını göstermek açısından SHP-DYP hükümetine bakmak yeterlidir. 5 Nisan kararlarının ve ekonomik saldırının uygulamasında ve kontra terörünün en yoğunlaştığı dönemde SHP hükümettedir ve hükümetin "demokratlığı"nın maskesidir. Aynı dönemin hem bu hükümetten "demokratikleşme" açılımları beklemenin hem de yasal parti-seçim gibi burjuva demokratik araçların işlevliliği üzerinden solda yeni bir tasfiyeciliğin dönemi olduğunu da belirtmeliyiz. Peki bu düzeyde bir aldatmanın ve maskeleyenin yapıldığı yerde SHP "demokratlık" adına ne yapmıştır? Bir hiç. Doğrusu "aslan sosyal demokratlar" sinik, ruhsuz, darbe ve darbe anayasasının dar sınırları içinde bir muhalefet yapmışlardır. Öyle ki, 20 yıla yakın bu süre içinde akılda kalacak ciddi bir muhalefet örneği bile bulunamaz.

Peki ama öyleyse nasıl olur da bu sinik muhalefetin sembolü olmuş İnönü'ye rağmen ve daha '89 Belediye seçimlerinden beri apolitik bir rant savaşçıları, müteahhitler partisi olan SHP'nin en etkin olduğu dönemde de DYP'nin güdümünde ve MHP'nin dışarıdan desteklediği-kolladığı hükümette yer alarak işçi sınıfına yönelik ekonomik ve siyasal saldırının/terörün ortağı olmasına rağmen, kendisinin solundakilerce değişik görülebildi? Bu sosyal reformizmin olduğu kadar devrimci demokrasinin de tabanı olan küçük burjuvazinin darbeyle yoruluşunun ve siyasete pasif, parlamenter düzeylerde katılımının yarattığı bir hayaldir. Politika ve eylem yapamayan küçük burjuvazi çıkarlarını sosyal demokrasinin bu sağ, sinik, tablosuna havale etti. Bu her zamanki beklenciliğin en üst düzeye çıkması oldu. Hatta tam da böylece sosyal demokrasinin sağa kayışı durdurulacak ya da en azından yavaşlatılacak, solundan alınan bu "sosyal" öğeyle yeniden "eski", hayallerdeki sosyal demokrasi yaratılacaktı. Böylece 1980 sonrasında yenilen küçük burjuva hareketi ezici ağırlığıyla ama parça parça sosyal demokrasinin

eklentisi oldular. Sosyal demokrasi sağa gittikçe ona "sol"dan eklentiler de alabildiğince arttı.

Bu tablodan da 28. Kurultay ve "yeni" yönelim şahsında eklentilerin artmasını beklemeliyiz. CHP Bülent Tanla üzerinden yakın dönemde solu bir aile olarak gördüklerini, ÖDP ve İP'nin adını da vererek bir seçim ittifakına açık olduğunu gösterdi. B. Tanla'nın partinin yeni imajının örgütleyicisi olduğu da gözletilirse, bu, sağa gidiş içerisinde "sol"u da yedeklemenin sembolik bir örneği olarak görülebilir. Böylece sosyalizm iddialı sosyal reformizme çağrı, içinde sol sosyal demokratların etkili bile olamadığı CHP'den geldi. CHP açık ki misyonunun farkındadır. Kuşkusuz bugün için bu sosyal reformizm-sosyal demokrasi ittifakının olup olmayacağı belirli değildir. Önemli olan bir yönelime girilmiş olmasıdır.

Demokratizm: Gizli sosyal demokrasi

12 Eylül sonrası sosyalizm iddialı küçük burjuva hareketlerinde SHP solculuğu temel bir eğilim halini aldı. Sosyal reformizm zaten kitle hareketliliğinin yükseliş döneminde de sosyal demokrasiye eğilimliydi. Darbenin terörü ve kitle hareketinin ezilmesi aynı eğilimi kolayca devrimci demokrasiye de taşıdı. Denilebilir ki 12 Eylül darbesi kırıntı demokratik hakları da süpürürken ortak "demokrat" kimliği güçlendirdi, herbirini ayakta kalabilmek adına aralarındaki ayrımları silmeye koşulladı.

Sosyal reformist kampta TKP zaten hep bir "ulusal ittifak"tan, "ileri demokratik düzen"den bahseder dururdu. 1980 sonrasında TKP'si ise ittifakları RP ve DYP'ye kadar genişletti. ANAP'ın da bu ittifakların içinde yer almamasının tek nedeni hükümet olmasıydı. Sonrasında DYP-SHP hükümeti ile ANAP da bu ittifak yelpazelerine girecek ve sosyal reformizm anti-ANAP ve anti-12 Eylülcülüğünün sınırlarından bile gerileyecekti. Sosyal reformizmin bu genel yöneliminde legal partiler fikri de doğal bir yan ürün oldu. Devrimci demokrasi Devrimci-Yol örneğinde olduğu gibi SHP tabanına ve örgütlerine dönüştü. Sosyal reformizm konusunda "daha ileri açıklıklara sahip olanlar" da bunun daha ince biçimlerini yaşadılar. 1984'te TDKP, DSP broşürüyle sosyal demokrasiye ittifak öneriyor, Devrimci-Sol, SHP-DSP'nin dönüşümüne katkı sağlıyor ve destek çağrısı yapıyordu. Kendi özgünlükleri olsa da

PKK'nin HADEP-SHP seçim ittifakını da buna ekleyebiliriz.

Dikkat edilirse solun temennileri dışında somut ittifaklar ya da aslında sosyal demokrasi içinde erimeler hep seçimler vesilesiyle oluyordu. Yani sosyal demokrat sınırlarda bile bir kitle hareketliliğinden kaçınılıyor, 12 Eylül darbesine sol bir koltuk değneği olunuyordu. İçerikte bu tür bir sağa kayış çizgisini örgütsel biçimlenmede bir legalleşme ve legal particiliğin bir adım geriden takip etmesi de doğaldır. SHP solculuğu aslında bir seçimler soluydu. Bu tür bir yönelimde kitleler ise ancak seçim eğilimleriyle izlenir oldu. İP 100.000 oy aldığı seçim sonrası bu legalleşmeyi hızlandırırken, 1995 seçimlerindeki "%10 barajının üstündeyiz" balonunun patlamasıyla "toplum sağa kaymıştır" tespitini yapılabiliyordu. 1995 seçimleri, Emek-Barış-Özgürlük Bloku'na(EBÖB) ve devrimci demokrasinin önemli bir kesiminin bu blokun içinde sosyal reformizme düşmesine de tanıklık etti. Gazi direnişinin sadece 9 ay sonrasında MLKP "İşçi-emekçi sovyet cumhuriyeti" seçim sloganından, 15 günde EBÖB'na yönelebildi. Kısa kesitlerini izlediğimiz bu süreç bugün de önemli ölçüde günceldir.

İP bu taktiğin bir ölçüde ideolojik merkezidir. "Sol güç birliği, sol iktidar" formülüyle DSP ile SHP'yle ortaklığı-ittifakı savunmaktadır. Geçen seçim hezimetini sonrası bunu, "parlamento dışı" bir ittifak olarak da formüle etmekte, ordunun darbesiyle ya da tehdidiyle sol iktidar hayalleri kurmaktadır. Bu sosyal reformizme, demokratizmden bile bir geri çekilme çağrısıdır. Bu tek parti döneminin cumhuriyetçiliği temelinde anti-şeriat indirgenmiş bir program önerisidir. İttifak listesinde DYP ve RP yoksa da ordu ve ANAP vardır. Anti-özelleştirmeci bir yönelimle özelleştirmeye karşı mevcut tepkileri sağa çekme operasyonunun da bir parçası olmuştur. İdeolojik-politik yakınlıklar temelinde ülkücü-faşist ideolojiyle de dolaysız bir yaklaşma buna eşlik etmektedir. DSP ile Fettullah Gülen arasındaki flört bunun yanında fazlasıyla bir dirsek teması sayılmalıdır.

Henüz İP'in anti-şeriat çılgınlıklarına uzak kalsalar da, sosyal reformizmin bu anti-özelleştirmecilik demagojisine düşmesinin hem altyapısı hem de güncel eğilimleri vardır. Bu yeni dönemde EMEP'in "ulusal ekonomi", "yurtseverlik" gibi söylemlerle orta burjuvaziye ittifaka zemin hazırlamasında görülebilir. Özgürlük Dünyası'nın yeni açılımları önce bağlantısız metinlerde ortaya sürdüğü bilinmektedir. Devrimcilikten uzaklaşma içinde sol komünizm alıntılarında, legal particilik için Pravda deneyimi aktarımlarından söz ediyoruz. Özgürlük Dünyası 1998 Şubat sayısında FKP'nin 1948'de hükümeti desteklediği hatta katıldığı dönemden (Stalin röportajı destekli) yorumsuz alıntılara yönelmesi de şimdiki CHP ittifakı hazırlığının bir parçasıdır. SİP'in güncel politika alanında olduğu gibi teorik planda da sosyal demokratlaşmaya karşı altyapısı zayıftır. ÖDP karşıtlığının zayıf avantajları dışında ittifaklardan güncel ajitasyona kadar SİP anti-şeriatçı bir platformun en yakın adaydır. ÖDP amorf bir seçim solcusu olduğundan ve apolitikliğinden zaten sosyal demokrasinin kuyruğundadır. Bu partilerin B. Tanla tarafından CHP çatısı altına çağrılışı nedensiz değildir.

Sosyal reformizm ile devrimci demokrasi arası mesafe kısadır. Ama geçişkenlik neredeyse tek taraflıdır. Zira küçük burjuvaziye dayanan devrimci demokrasinin sistem karşıtlığı geçicidir. Sosyal reformizmin sosyal demokratlaştığı bir yerde devrimci demokrasinin de ana bir eğilim olarak sosyal reformculaşacağını söylemeliyiz. Bir kitle hareketi yükselişi ve komünist işçi partisinin ideolojik-politik-örgütsel karşı bir odak oluşu dışında bunu engellemek bir yana yavaşlatacak bir olgu dahi yoktur.

Demokratizmin ve küçük burjuvazinin devrime önderlik edemeyeceği bir 1850 gerçeğidir. Ya işçi sınıfına bağlılık ya devrime ihanet! Orta yol yoktur.

Doğal afet değil kapitalizmin getirdiği felaket!

Geçtiğimiz hafta Adana'da meydana gelen 6,3 şiddetindeki deprem ve 1 haftadır süregelen sarsıntıların etkileri sürüyor. Adana ve Ceyhan'da işçi ve emekçiler yakınlarını kaybetmenin, evsiz kalmanın ya da yeni sarsıntıların korkusuyla evine gidememenin şaşkınlığı içinde hayatta olduklarını bile hissedemiyorlar günlerdir.

Deprem, sel, taşkın, yangın... Tüm bunlar biz işçi ve emekçilere "doğal afet", "tabii felaket" ya da "takdir- i ilahi" etiketleriyle açıklanan, sıkça yaşadığımız ve zararlarını çektiğimiz olaylar. Yıkılan evler, evsiz kalan, yaralanan sakat kalan, bir anda herşeylerini kaybeden sınıf kardeşlerimizin yüzlerini anımsamak için hafızalarımızı çok fazla zorlamamız gerekmiyor. Peki bu felaketler, insanoğlunun hiçbir zaman tamamıyla egemenlik altına alamayacağı doğanın insanoğluna verdiği cezalar mıdır? Veya her felaket işçi ve emekçilerin yaşamlarında bu denli yıkımlar yaratmaya zorunlu mudur? Aslında son bir kaç yılda gelişen bu türden "felaketler", yalnızca felaketzedelerin değil, görebilen gözlerin de bu

sorunları net bir biçimde yanıtlamaları için yeterli ipucu ve birikimleri yaratmıştır.

Birkaç yıl önce İstanbul, İzmir gibi metropollerde yaşanan ve işçi - emekçilerin yaşadıkları varoşları yıkılmış evler, kullanılmaz hale gelen eşyalar ve yıllarboyu sattıkları emek güçlerinin karşılığında kazandıklarını bir anda kaybeden insan yüzleri görüntülerine mahkum eden sel felaketlerini hatırlayalım. Ya da Bartın, Karabük, Düzce, Antakya, gibi taşra kentlerini sular altında bırakan yağışları. Gören gözler, geciktiğinde bir damlası için yoksul köylülerin gökyüzüne el açtıkları, adına şiirler yazılan ve çocuklarımıza isim olan "yağmur"un böylesine canavarlaşarak insanları yıkımlarla karşı karşıya getirmesinin nedeninin doğadan değil sistemden kaynaklandığını görmektedir.

Yoksul varoşları bir uçtan bir uca harabeye çeviren, normal yaşamda pislikleri temizlemekte kullanılan su bu felaketlerde kapitalizmin bütün pisliklerini ortaya çıkarmıştır. Buna rağmen her felaket sonrası gerçek nedenler perdelenerek zararın sorumlusu saptırılmaya çalışılmış, ortalığa bin türlü yalan yayılmıştır. Neden olarak açıklanan çarpık yapılaşmanın sorumluları olarak işçi ve emekçiler ilan edilmiş, onları kırdan kente göçe zorlayan ve tamamen kapitalizm kaynaklı nedenler, yoğun göçler ve sermaye devletinin belediyeler aracılığıyla verdiği desteklerle yeşerip palazlanan inşaat mafyası perdelenmiştir. Yapılaşmada işleyen kuralları ve dönen dolaplarını kazıdığımızda ortaya çıkacak olan kapitalizmin "kar, daha çok kar" yasasından hiç bahsedilmemiştir. Hatta sermaye sınıfı olayların

sorumluluğundan sıyrılmak adına türlü komikliklere bile düşmüştür. Ekim 1995'te gelişen ve 90 kişinin ölümüne yolaçan Dinar depremi sonrasında sergilenen "PKK'lı müteahhit" komedisi buna örnektir. Adana'da depremin hemen ardından beş "sorumluz" müteahhitin tutuklanması bu yollu bir çaba sayılmalıdır.

Sermaye sınıfını böyle yalanlara, hatta komikliklere iten neden irdelendiğinde, felaket bölgelerine yardım konvoylarından önce güvenlik kuvvetlerinin aktarılmasının mantığı kendiliğinden çözülür. Sermaye düzeninin sahipleri, her felakette ağır faturalar ödeyen işçi ve emekçilerin nezdinde bir süre için gelişebilecek iktidar boşluğunu hızla doldurmak zorundadır.

Zira böyle dönemlerde yıkılması muhtemel

olan sadece emekçilerin konduları değil aynı zamanda korkularıdır da. Devlet erkanının, burjuva düzen partilerinin birbiri ardına felaket bölgelerine üşüşmelerinin nedeni bu zorunluğu gerçekleştirme, yığınların belleklerinde "devlet" imajını sabitleme çabasından ibarettir.

Kısacası her felaket, sermaye düzeninin ve onun sahiplerinin rezilliklerinin ve sahtekarlıklarının sergilendiği bir tiyatro oyunu gibi yaşanır bu ülkede. Son perdenin dekoru yıkılmış evler ve kalıntılarından ibarettir. Yardım için gelen çadırlar yok olmuş (!) Köşede bucakta fahiş fiyata emekçilere satılmaktadır. Keza yiyecekler için de durum aynıdır. Bir kenar da kapitalistler yıkılanları yeniden yaparken elde edecekleri rantı düşünüp ellerini ovuşturmaktadır. Bir sendika ağası son perdede greve çıkan onbinlerce işçinin katılacağı bir mitingi "doğal afet" gerekçesiyle MGK'dan önce bilinmeyen bir geleceğe erteler. (*)

Cam ekranda ise felaket görüntüleri başka felaketler olan sınıfa saldırıları gölgelemek, gündem saptırmak için kullanılır. Sermaye medyası da ağa babalarının yanında işbaşındadır. Final, işçi ve emekçiler için her zamanki karanlığın devamıdır.

Oysa bu çok perdelik oyuna işçi sınıfı ve emekçilerin ekleyebilecekleri ve mutlaka eklemeleri gereken bir bölüm daha vardır. Kuşkusuz bu bölümün oyuncularını işçi ve emekçiler, yönetmeni ise onların komünist partileri olacak.

(*) 7 Ekim'de Ankara'da düzenlenecek olan Ankaya Mitingi Bayram Meral tarafından "doğal afet" nedeniyle ertelendi.

Önce deprem vurdu, sonra da devlet

Adana'daki son depremden sonra sermaye devleti cirkin yüzünü göstermekte hiç gecikmedi. 4 Temmuz 1998 Cumartesi günü depremden en fazla zarar gören işçi-emekçi aileleriyle bazı sohbetler yaptık. Bu sohbetler sırasında insanın kanını donduracak sözlerle şahit olduk.

Kapitalist sermaye devletinin kölesi olmuş burjuva medya her gün yaptığı televizyon yayınlarında "- depremzedelere- her türlü yardımın yapıldığını, ayrıca halkın tüm ihtiyaçlarının karşılandığını" söylüyordu. Gerçekte ise durum görünenden çok farklıydı. İşçilerin ve emekçilerin oturdukları semtlere, bırakın giyim ve gıda yardımını, çadır bile verilmemişti. Verilen birkaç tane çadır da 40 milyonluk senetler imzalatılarak verilmişti. Üstüne üstlük toplanan yardımın bile yağmalanması herşeyi açıklıkla gösteriyordu. Adana emekçileri depreme 140'ı aşkın can verdi. Bugün Adana'da hemen hemen tüm emekçiler sokaklarda ve açıktalar. Ama diğer taraftan yardımın kaymağının polis lojmanlarına aktığını belirten işçi bir arkadaş öfkesini tutamıyordu. Sohbet sırasında bu işçi arkadaşın yanındaki başka bir emekçi ailesi devletin yardımları dağıtırken Kürt-Türk, fakir-zengin ayrımı yaptığını belirtti. Devletin bu politikaları sistemleştirdiğini söylerken devlete duyduğu öfkeyi dile getiriyordu. Son olarak yaşlı bir amcayla ayakta kısa süren bir sohbet gerçekleştirdik. Yaşlı amca, yapılan ufak tefek yardımlarla sorunun çözülemeyeceğini, düzenin değişmesi gerektiğini vurguladı.

Sonuç olarak emekçiler öfkeli. Aynı senaryonun oynandığından eminler. Dinar'ın başına gelenlerin kendi başlarına da geldiğini söylüyorlar. Ama onlar da bir depremin, çok daha şiddetli ve umut dolu bir depremin dinamikleri olarak duruyorlar karşımızda... Kim bilebilir ki?

Adana/SYKB

Bursa Cezaevi'ndeki Ekimci tutsaklardan deprem mağdurlarıyla dayanışma kampanyası:

Adana, Ceyhan ve çevresinde yaşanan "doğal bir felaket" değil, sömürgeci sermaye sınıfının ve devletin bir "felaketi", kapitalizmdir.

Yıkımın, 150'ye yakın ölünün ve 1000 yaralının, işçi-emekçi-yoksul, Kürt-Arap semtlerinde yaşanması, sermayenin tanrısının, bir felaket gönderirken dahi ne kadar da seçici ve sınıfsal davrandığını göstermektedir.

Gerçekler devrimcidir. Yoksul Çukurova emekçilerinin tepkisi de devrimci olmak zorundadır. Tekelci-burjuvazinin inşaat sektörünün-mafyasının ve ticaret burjuvazisinin uşağı sömürgeci faşist devlete ve Adana Belediyesi ile Ceyhan Belediyesi'nin devrimci karşıt politikalarıyla

Ölümlerimizin, yaralılarımızın, yıkımın, özcesi "felaketin" hesabını sermayeden soralım.

Biz Bursa Özel Tıp Cezaevi'ndeki EKİM tutsakları olarak, yıkıma uğrayan yoksul-emekçi sınıflarımıza Kızıl Bayrak Gazetesi aracılığıyla ulaştırılmak üzere 10 milyon liralık sembolik bir dayanışmada bulunuyoruz. Ve tüm devrimci, demokrat, yurtsever-ilerici kesimleri, sömürgeci faşist kurum ve kuruluşlar aracılığıyla değil, devrimci-sosyalist basın ya da kurumlar aracılığıyla yoksul Çukurova halkının yanında olmaya çağırıyoruz.

Konut sorunun çözümü ve "doğal felaketlere" karşı savaşım ancak "Kapitalizme karşı sosyalizm!" le gelecektir.

EKİM tutsakları

Kapitalizmin “felaket”leri kaderimiz değil

Deprem kapitalizmin tüm çirkefliliğini ve iğrenç yüzünü ortaya çıkardı. Müteahhitinden belediye başkanına bütün sermaye uşakları bugünlerde suçu birbirine yıkmakla meşgul. Sanki farkları varmış gibi hepsi temize çıkmanın telaşını yaşıyor. Utanmadan televizyonlara çıkıp topu birbirine atıyorlar. Emin Civelek yıkılan evler için, “bunlar benim dönemimde yapılmadı” diyerek kendini aklamaya çalışıyor. Eski belediye başkanı ise başka bir manevrayla topu Civelek’e yolluyor. Kısacası, karşılıklı it dalaşı almış başını gidiyor. Bataklığın içindekiler kendilerini bataкта boğulmaktan kurtarmak için her türlü iğrenç yöntemle başvurmaktan kaçınmıyor.

Depremle bir kez daha zan altında kalan ve ölümlerin asıl sorumlusu olan sermaye devleti ise kendini aklamının hesapları içinde. Sermaye, medyası üzerinden birkaç kurban bularak kendini kurtarmaya çalışıyor. Çöken apartmanların müteahhitleri tutuklanarak bunun ilk adımı atılmış durumda. Eğer tepkiler yumuşatılamazsa sıra belediye başkanlarına da gelebilir her an. Fakat bunların birer göz boyama olduğu sermayenin sistemini kurtarmanın hesaplarını yaptığı çok açık. Bunun için deprem sonrasının Ceyhan’ına biraz bakmak yeterli. Bu yapıldığında görülecektir ki asıl başbelası emeğin sömürsüyle ayakta duran, biraz daha kar elde edebilmek için evlerin betonuna ve demirine dahi göz diken kapitalizmdir.

Ceyhan emekçileri asıl felaketi

deprem sonrası yaşıyorlar. Birçoğu evinden oldu ve sokaklarda yaşamını sürdürüyor. Çadır yardımı yapıldığı ise koca bir yalandır. Tüm Ceyhan’da görülen çadır sayısı birkaç taneyi geçmemektedir. Sokaklar insanlara mekan olmuş durumda. Ceyhan’ı terkedenlerin sayısı belli değil. İnsanlar umutsuzluk içinde yardım bekliyor. Fakat gün geçtikçe yoksul emekçi Ceyhan halkı “bu devletten hayır gelmez” gerçeğini yaşayarak öğreniyor. Bu iğrenç düzende üç kurşunluk değerinin olmadığını daha iyi anlıyor.

Yemek yardımı ise tam bir rezalet. Açılan aşevlerinde bir günde dağıtılan yemek miktarı birkaç tabağı geçmiyor. Çoğu zaman bu bile reva görülüyor. Hakaretler ise yemeklerin değişmeyen çeşnisi. Düzenin kolluk kuvvetleri (asker ve polisler) aşevlerinin sürekli konukları. Katil sürüleri burada hem her zamanki görevlerini icra ederek insanlar üzerinde terör estirmekte, hem de bu yetmezmiş gibi bir de yemeklere göz dikmektedirler. Aşevleri neredeyse tümüyle onları doyurmak için çalışıyor. Felaketten belki de en fazla etkilenen Ceyhan Belediyesi işçilerine ise bir tabak çorba fazla görülmekte ve yemekleri polisler götürülmekte.

Tüm bunlar yeterince açıklayıcı herhalde. İşçi ve emekçiler artık bu gidişata dur demelidir. Yaşadıklarımız kader değil, kapitalizmin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bu “felaket”lerden ancak kapitalizme karşı mücadele bayrağını yükselttiğimiz zaman kurtulabiliriz.

Ceyhan Belediye Başkanı'nın emek düşmanı, halk düşmanı yüzü

Ceyhan Belediyesi'ndeki TİS sürecine müdahalemizin, belediye işverenini, yerel burjuva basını ve devleti nasıl telaşlandırdığına, nasıl topyekun bir karşı saldırı örgütlemeye çalıştıklarına önceki sayılarımızda yer vermiştik. Şimdi, Ceyhan Belediye Başkanı Emin Civelek imzasıyla basılıp ilçede ve esas olarak belediye işçileri arasında dağıtılan bildiriden seçmeler sunuyoruz. Bu bildiri, Civelek şahsında sermaye sınıfının işçi sınıfından duyduğu o büyük korkuyu tüm açıklığıyla yansıtmalarıyla tipik bir örnek teşkil etmekte.

Not: Çarpıcı söz ve cümlelerin altını biz çizdik.

Kızıl Bayrak

Ceyhan Belediye Başkanlığından kamuoyuna açıklama

Sevgili vatandaşlar;
Değerli belediye işçileri;
Belediyemizde çalışan işçilerle sürdürülen TİS görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanmıştır.

.....
Sendika yöneticileri, gerçekleri saptırarak, işçilerimizi ve kamuoyunu yanlış yönlendirmekte, bazı güçlerin etkisinde kalarak iradelerini ortaya koyamamaktadırlar. Ya da şahsi itibar ve istikballeri uğruna işçileri kalkan olarak kullanmaktadır.

Şimdi de, Kızıl Bayrak Okuru İşçiler diye bir vasadışı, mantıksız, insafsız ve iftiralarla dolu bir bildiri yayınlavarak, işçilerimizi yalan yanlış bilgilerle kamuoyu oluşturup, maceraya sürüklemek istemektedirler. Bu zihniyetteki insanlar başta Sovyetler Birliği ve Arnavutluk olmak üzere dünya değiştiği halde eski zihniyetleri ile ortalığı karıştıraraklarını zannederek provokasyon ortamı yaratmak istemektedirler. Yürekten temennim, başta işçilerin olmak üzere sendikaların bu insanlara karşı duyarlı ve uyanık olmasıdır.

Sıra çetelere, kontrgerillaya gelince trilyonları feda ediyormuşuz. Koca bir iftira, bütçemiz, bir trilyon sekiz yüz milyardır. 12 ay boyunca bu parayı bulacağız, personel giderlerini ödeyeceğiz, yatırım yapacağız, yedek parça alacağız, çöp toplayacağız, yol, kadırım, su işleri yapacağız. **bu bütçeyle çetelere, hele kontrgerillaya ki, çok komik bir vakıtırma olup, ödeme yapmamız mümkün değildir.** Çünkü biz bu devletin bir parçası ve kamu hizmeti yapan bir kurumuz, kimseye pabuç bırakmamız da mümkün değildir. **Bizi sermaye olarak**

görüyorlar, karşımıza gücberliği ile çıkma çağrısı yapıyorlar. Bu da komik bir vakıtırma. **Klasik emek yanlısı demogoiik bir ifadedir.** Çünkü gerçeği yansıtmamakta, burada herhangi bir patron bulunmamaktadır. Belediyenin organları demokratik bir seçimle oluşmaktadır. Başkan ve meclis encümen gibi organların seçimle geldiği malumdur. Patron yakıtırması da gerçeğe ilgisi olmayan haksız bir yakıtırmadır.

Sevgili işçi kardeşlerim,
Yalan bevanlara, asılsız iddia ve tahriklere kapılmayın. Evinize hangi zorluklarla ekmek götürdüğünüzü görüyorum. Emeginize saygılıyım. Gerçek emekçiler olarak sağlıklı ve sağduyulu düşünün.

Grev süresince işçilerimiz maaşlarını alamayacaklardır. Bu da işçilerimiz için yıkım olur. Ben işçilerimi sendikadan daha çok düşünüyorum. Tüm alacaklarını zamanında ödemeye çalışacağım. Paramız olduğu sürece işçilerimize en iyisini yapacağım.

Sendika, demokratik hak arama yerine, bazı güçlerden medet ummaya başlamıştır. Dağıtılan bildiri buna bir örnektir.

Pivasada grev tahrikçiliği vapanlar, terlemeden maaş almaya çalışanlardır. Gerçek emekçilerin büyük çoğunluğunun sağduyulu düşündüğünü görüyor ve buna inanıyorum.

Tüm işçilerimizi ve sendikamızı sağduyulu olmaya, kanunsuz işlerden uzak durmaya, tahriklere kapılmamaya, maceraya girmemeye ve gerçekçi olmaya davet ediyor,

Saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

17.06.1998

Emin Civelek
Belediye Başkanı

‘96 Zindan Direnişi’nde Ulucanlar’dan bir anı

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Bir aydır slogan atıyoruz; her gün iki kez. Biri 10:30. “Baskılar, katliamlar bizleri yıldırılmaz!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Yaşasın Süresiz Açlık Grevi Direnişi’imiz!” Sloganlarımız direnişimizin ayak sesleriydi. Tarih 23 Mayıs 1996 olduğunda bedenlerimize yasak ettik yemeği.

Ulucanlar’da açlık savaşıları genelde gençti. Hemen birçoğumuzun ilk açlık grevi deneyimiydi. Birkaç deneyimli arkadaş espriyle karışık açlık grevini anlatıyor;

- İlk on gün acıkırsınız, mideniz kazınır. Bu normaldir. 10. günden sonra artık midelerden beyinlere taşınır açlık. Aç olduğunuz kafanızdadır.

- Yoldaş kaç güne kadar kitap okuyabiliriz?

- 30. güne kadar pek sorun olmaz. Ama sonrasında zorlanabilirsiniz.

Açlık uzun sürecek. Bunun hiç moral bozucu yönü yok. Açlığın uzun soluklu olması idealler için bedel ödemenin zevkini daha fazla yaşayabilmekten bir bakıma.

“Arkadaşlar slogan saati!”

Hep birlikte koşar adımlarla havalandırmaya çıkıyoruz. “Baskılar, katliamlar bizleri yıldırılmaz!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Yaşasın Süresiz Açlık Grevi Direnişi’imiz!” Açlık grevini önceleyen bir ay süresince de attığımız bu üç slogan sanki bir kalıp haline gelmiş, bir eylemin kendisi olmuştu. Sanki bu üç sloganı bağırıyoruz da bir fabrikada hücre toplantısı yapıyoruz. Yüzlere bakıyorum; kimi heyecanla, kimi sakın ama hepsi de ne yaptığının bilincinde, uzun soluklu direnişi ele alırcasına haykırıyor.

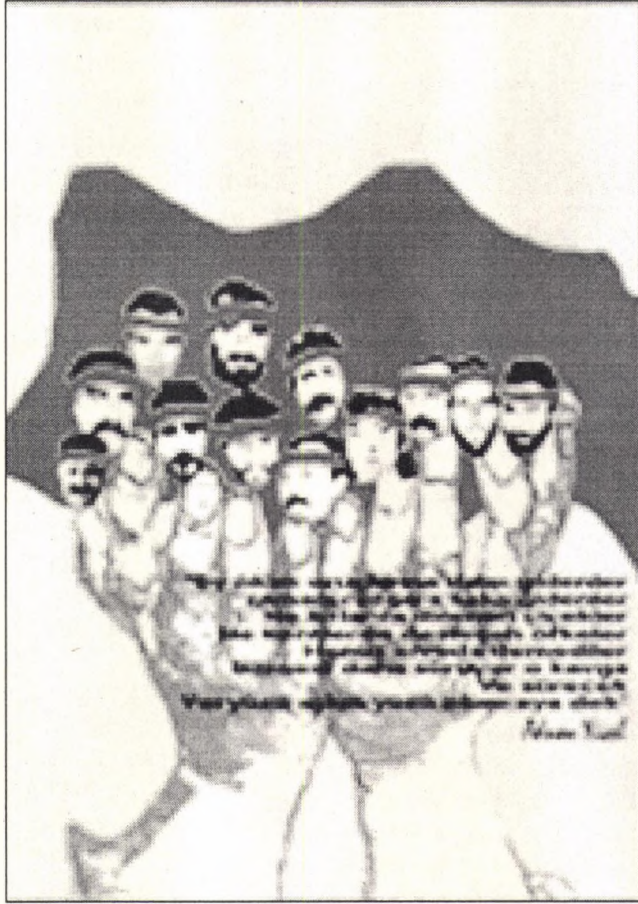
Açlık grevinde ilk görüş. Aileler telaşlı. Telaşlarını politik düzeyleri belirliyor. Soruları hep birbirine benziyor; “Şimdi siz bir haftadır yemek yemiyorsunuz öyle mi? Hiç acıkıyor musunuz? İnsan yemek yemeden nasıl durur?” Deneyimli aileler rahat. Görüşte sloganlarımızı haykırıyoruz. Analarımız ilk anda ürkekçe katılıyorlar. Sloganlardan sonra bir alkış tufanı kopuyor. “İyi başladık”, şimdi ailelere eylem yapmaları gerektiğini anlatmak gerek. “Gidin çocuklarınız için, bizim için eylem yapın!”

İlk on gün hızlı geçti. Görüşteki motivasyon herkesin yüzünden okunuyordu. 5. güne kadar her yemek saatinde kazınan midemi yoldaşın anlattıklarına uygun buldum. 10. günden sonra ise artık midemin varlığı ortadan kalkmış gibiydi. Eylem sloganlarımız her gün iki kez...

Devrimcilerin birlikte iş yapması budur işte; birlikte erimesi. Açlıkla geçen her gün bu sıcaklığı, kaynaşmayı daha da artırıyor. Örgütler arası ziyaretler bürokratik olmaktan çıkmış, yoldaş görüşmelerine, yoldaş randevularına dönüşmüş. Bir başka koğuştan birlikte açlığa yattığı siper yoldaşını görünce insan sarılma isteği hissediyor.

10. günde üç açlık grevci olarak havalandırmada top oynamaya niyetlenirken deneyimli bir yoldaşın tatlı sert azarlamasıyla karşılaşıyoruz; “Yorulursunuz. Siz direniştesiniz ve harcayacağınız her kalori çok önemlidir!”

Günler devrimci dayanışmanın sıcaklığını

artırarak geçiyor. Haber saatlerinde televizyonun önü gittikçe kalabalıklaşıyor. Anam her eyleme, her basın açıklamasına katılıyor. Aileler sürekli eylem yapıyor. Burjuva medyada tık yok.

28. gün ilk eylem haberi Star TV’de çıktı; “Terör suçluları hücre tipi cezaevine karşı açlık grevindeler. Talepleri kabul edilinceye kadar sürdüreceklerini açıkladılar.” Koğuşta bir heyecan, sevinç. Açlık grevi propagandif işlevini kazanmaya başladı.

30’lu günlerde analarımız hakim olmadıkları gözyaşlarıyla geliyorlar. Anam da. Giderken; “Oğlum, yarın Yüksel’de basın açıklaması yapacağız. Ertesi gün haber yaptırmak için TV ve gazeteleri dolaşacağız. Çarşamba bayanların görüşüne geleceğiz. Perşembe Adalet Bakanlığı’na dilekçe vereceğiz. Cuma günü oturma eylemi yapacağız...” deyip programlarını anlatıyor.

Akşam haberleri izlerken gözlerim doldu. Ayağa fırlayıp aklımdaki tüm kavga sloganlarını peşpeşe haykırmak geldi içimden. Analarımız Kızılay ile Sıhhiye arasındaki yolu zaptetmişlerdi. Vızır vızır geçen arabaların önüne atlamış, birbirine bağladıkları zincirlerle çılgık çılgıla slogan atıyorlardı; “Biz doğurduk, size öldürtmeyeceğiz!” Ellerindeki pankartı itina ile tutuyorlardı. Yol allak bullak olmuş, polisler şaşkın. Eylemi TV kanalları gösterdi. Anaların öfkesi katilleri boğacaktı. Aynı eylemin Boğaz Köprüsü’nde de yapıldığını gazeteden okuduk. Yarın oturma eylemi vardı. Eylem saatinde TV’lere baksak da hiçbirisi vermedi. Akşam haberleri yine kalabalık. Analarımız Yüksel Caddesi’ni de zaptetmişti. Televizyonda anamı gördüm. En önde, üzerinde “Devrimci tutsaklara kalkan elleri kıracağız!” yazılı bir önlük, altında

kızıl bantla ayağa kalkmış, yumruğu sıkılı slogan atıyor. Heyecandan yüzüme ateş bastığını hissettim. Doya doya baktım anamın yüzüne. Ben içeride direnişte, o sokaklarda...

Anam ilk gözaltı deneyimini yaşayacaktı. Radyo haberlerinden ismini duyunca hüznümlendim. Ben gözaltındayken çok gözyaşı döktüğünü anlatırdı. Hep o zaman “Ana yüreği böyledir işte” deyip geçtiğim şeyi, bir radyo anosuyla daha iyi anladım.

Gözaltında iki gün tutup bırakmışlar analarımızı. Anam pazartesi görüşe soluk soluğa girdi.

- Nasılsın oğlum?

- Bomba gibiyim, ya sen?

Hemen ilk gözaltı deneyimini anlatmaya koyuldu.

- Bizi spor salonuna attılar. Sürekli marş, türkü söyledik. Hiç susmadık. Kimi analar ağladı. Onları sakinleştirdik. Ben hiç ağlamadım. Sonra mahkemeye çıktık. Senin yoldaşların vardı. Çok güzel savunma yaptılar. Devletin katil yüzünü anlattılar. Bir ana vardı, Kürt. Çok öfkeliydi. Hakimin soru sormasına fırsat vermeden bağıra bağıra başladı; “Biz oğlumla direneceğiz, direneceğiz. Devrime kadar direnip devrimi de yapacağız.” Hakim sinirli sinirli “yaparsınız, yaparsınız” diye başını salladı. Hakim bana sordu; “Niye yasadışı gösteri yaptın?” diye. Ben de; “Oğlum 40 gündür açlık grevinde. Devlet bizim çocuklarımızı hücrelere atıp öldürmek istiyor. Ben buna izin vermemek için eylem yaptım. Hücreler yıkılana kadar da yapacağım.” dedim. Sonra bizi bıraktılar. Yarın biz de açlık grevine başlayacağız. Siz açken biz nasıl yemek yiyelim?

Direnişimiz içeride başladı, dışarıda boyutlandı. “İçeri” dışarıyla yarışa tutuştu. 63. günde TKP (ML) Aygün Uğur Ümraniye zindanından çekti pimini. Peşinden DHKP-C savaşçısı A. Berdan Kerimgiller. Yine DHKP-C savaşçısı İlginç Özkeskin sırayı soğutmadan patladı.

23 Temmuz. Direnişin 66. günü. Kimimiz TV, kimimiz radyo başında patlama sesleri bekliyoruz. Ulucanlar’ın direnişçileri ise iyiden iyiye ellerini pimlerine uzatmışlardı. 4. koğuşta 5 Ölüm Orucu savaşçısı var; Zeynep (DHKP-C), Gülferit (DHKP-C), Emel (DHKP-C), Yıldız {TKP (ML)}, Hatice (MLKP). Bayanlardan Emel daha iyi. Diğerlerinin durumu ağır.

Benim bulunduğum 5. koğuşta ise direnişçiler eridikçe dakikalar önemsizleşiyor. 23 Temmuz’u 24 Temmuz’a bağlayan gece uzun olacaktı. 5. koğuşta 2 SAG direnişçisi; Ömer (TIKB), Ali Rıza (TIKB) ve 4 Ölüm Orucu direnişçisi; Habip (EKİM), Cemal {TKP(ML)}, Fikret (MLKP) ve Hüseyin (MLKP) vardı.

Fikret iyiydi. En azından ayağa kalkabiliyordu. Habip yoldaş bol bol Kürtçe konuşuyor, espriler yapıyordu. İçeride en neşeli olan o idi. Ömer de konuşabiliyordu henüz. A. Rıza üç gün önce atlatmıştı bir krizi. Cemal’in durumu epeyce ağırdı. Konuşmakta zorlanıyor, gözlerini açamıyordu.

Ve Hüseyin Demircioğlu! Bingöl Kiği’nin yiğit

evladı. İki gün önceki hali Cemal'in bugünkü hali gibiydi. Artık bilinci kapanıyor, konuşamıyordu. Bir ara söylediği söz hepimizi irkiltti; "Biji azadi, biji sosyalizm!" İki gündür konuşmayan Hüseyin 66. gün konuşmuştu. Artık saatler vardı ölümü kucaklamaya. Patlamaya en kısa zamanı kalmış bomba o idi. Hatta pimini çekmişti bile. Zaman zaman zafer işareti yapıyordu. O durumda en küçük hareketi bile ömründen giden saatler anlamına geliyordu. Bilincinin kapalı olduğu halde slogan atışına inanmıyorduk. '84 Ölüm Orucu'nda Fatih'in hücre hücre erirken Stalingrad çarpışmasında oluşu aklıma geldi.

Güneş battı, günü bitirdik. Ve Hüseyin şafak sökerken tan kızılığında ölümsüzleşti. Havalandırmada yaptığımız tören boyunca başında saygı duruşu yaptık. Tören sonunda düzenli kortej halinde naaşını götürdük. Dışarıda yoldaşları, analarımız onu bekliyordu. Naaşından bile korkan sermaye devleti kitleye saldırdı. Alearımız, devrimciler sokak sokak çatıştı düşmanla. Ankara sokakları polise fırlatmak için kaldırım taşlarını sökmeye çalışan analarımıza tanıklık ediyordu. Ok yaydan çıktı. Zafere mahkumuz!

Aynı gün iki şehit haberi daha aldık; Ali Ayata {TKP(ML)}, Müjdat Yanat (DHKP-C) 68. gün iki patlama sesi daha duyduk. Biri mitralyoz sesiydi. Yeryüzü ilk kadın Ölüm Orucu şehidi ile tanıştı; Ayçe İdil Erkmen (DHKP-C). Ve SAG direnişçisi Tahsin Yılmaz'ı (TİKB) şehit verdik.

69. günün batışı 3 şehitle birlikte oldu. Yemliha Kaya (DHKP-C), Hicabi Küçük (TİKB), Osman Akgün (TİKB) Artık savaşçılarımız nehirlerle denizlerin buluşması gibi kolkola karışıyorlardı ölümsüzlüğe.

(...)
25 Temmuz. Sermaye devleti her 6 saatte bir basın toplantısı yapıyor; telaşlı. Faşist Şevket Kazan basın önünde ağlayacak gibi konuşuyor. Biz gülüyoruz, şehitlerimizle. Çünkü eriyen her hücre, düşen her can onları ağlatıyor, bizi zafere götürüyordu.

Son bir haftadır sayım vermiyoruz. Havalandırmayı işgal ediyoruz. Dışarıda ise sermaye devletine sokaklar cehennem olmuş.

28 Temmuz 1996. Güneş batmış. Faşizm, Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu ile görüşüyor. Taleplerimiz açık. Kabul edilmedikçe bombalar patlamaya devam edecek. Yeni savaşçılar pimlerini çekmek için hazırlanıyorlar. Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişçilerinin yanına yaklaşıyorum. Her biri birer Anka kuşu gibi mağrur.

Zafer cıglığı tüm aşinalığıyla kulaklarımıza ulaştığında sloganlar başlıyor. Hemen direnişçileri hastaneye gönderiyoruz. Peşinden 4. koğuşun havalandırmasına büyük bir ateş yakıyoruz. Ulucanlar zindanının tüm devrimci tutsakları halaya duruyoruz. Çıgıllıklar, sloganlar, kucaklaşmalar... Ertesi gün olduğunda hastaneye kaldırılırken Hayati Can'ın {TKP(ML)} şehit düştüğü haberini alıyoruz. Yüreğimiz buruk.

Savaştığımız coğrafyanın zindanlarında 12 Anka Kuşu'nun gözlerine yazdık manifestomuzu; "Yaşasın direniş, yaşasın zafer!"

Özgür Soylu
Temmuz '96
Ulucanlar Cezaevi/Ankara

Devrimci tutsaklarla dayanışma sorumluluğu ve "DTDÖP" pratiği

Sermaye iktidarının toplumsal muhalefete ve bu mücadelenin öncü kesimlerine dönük topyekün saldırısının bir parçası olma özelliğini de taşıyan zindanlardaki insanlık dışı uygulama ve vahşi saldırılara karşı işçi sınıfı ve emekçi hareketine dayalı bir mücadelenin örgütlenmesi gerekliliği tartışma gerektirmeyecek denli açık bir devrimci görevdir. Bu aynı devrimci sorumluluğun devrimci grup ve çevrelerin güçlerini birleşik hale getirmeyi ve ortak bir mücadele sürecine seferber etmeyi gerektirdiği de yeterince açıktır. Bu durum böylesi bir birlik için gerekli maddi siyasal temelin olduğunun da açık göstergesidir. Böyle bir birliği kolaylaştırması gereken bir başka maddi etken de, zindanlardaki devrimci tutsakların faşist zulüm ve zorbalığa karşı ortak bir mücadele hattını yıllardır örmüş ve tüm sorunlarına rağmen bunu belli bir istikrara kavuşturmuş olmalarıdır. Öyle ki, zindanlardaki devrimci dayanışma ve bütünleşme üzerinden "siper yoldaşlığı" gibi son derece anlamlı bir tanım artık belli bir kuvvet ve rahatlıkla kullanılabilir.

Kısa bir süre önce bazı devrimci çevre ve gruplar arasında sermaye iktidarının tutsaklar üzerindeki baskı ve zulmüne karşı işçi sınıfı ve emekçi kitleleri duyarlı kılmak, zindanlardaki devrimci direnişi desteklemek, devrimci tutsaklarla dayanışmayı geliştirmek amacıyla bir platformun oluşturulması gündeme geldi. Komünistler olarak, geçmiş güçbirliği girişimlerinin tüm olumsuz deneyimine rağmen, soruna tanımladığımız bu sorumluluklar çerçevesinde yaklaştık. "Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve Özgürlük Platformu"nun, tüm sınırlılıklarına rağmen, içeride olumlu örnekleri sergilenen devrimci dayanışma, güç ve eylem birliğini dışarıda da somutlayabilme şansına sahip anlamlı bir girişim olabileceğini umduk ve sözkonusu platforma katıldık.

Bu tür platformların işlevsiz bırakılacağı, ciddiyetsizlik ve sorumsuzluk ürünü tutumlarla boşa çıkarılabileceği kaygısını yaşamış deneyimler üzerinden hep taşıdık. Bu nedenle bazı hususlara özel bir dikkat çektik. Böylesi bir tehlikeyi daha baştan bertaraf etmek için de platformun içinde yer almamızın koşullarını açıklıkla ortaya koyduk. Özel dikkat çektiğimiz hususları kısaca şöyle özetlemek mümkündür: Tutsaklarla devrimci dayanışma ve zindanlara destek işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketine dayanmalıdır. Bunun için platform, işçi ve emekçi kitleler içinde etkin ve militan bir siyasal faaliyet örgütlemenin aracı olmalıdır. Alışlageldik basın açıklamaları, gazete ilanları gibi yasak savma kabilindeki formalitelerle böylesi bir birliğin zeminini boşa çıkarma zaafına düşülmemelidir. Mücadelenin bir dizi aracı ve yöntemi belli bir planlama ve disiplin içinde kullanılmalıdır.

Bunlar nihai değil, tartışılabilir, geliştirilebilir.

olabilmesi için gerekli asgari koşullardır. Doğal olarak hemen hiçbir itiraz yöneltilmedi. Buna rağmen geçmiş olumsuz deneyimlerin uyarıcı etkisiyle tüm bu saydıklarımızı kamuoyu önünde de yazılı beyan ettik. Bunu platformun geleceği için devrimci bir sorumluluk olarak gördük.

Ne var ki, platformun oluşum sürecinde genel kabul gören bu önerilerimiz sıra birlikte iş yapmaya gelince fiilen boşa çıkartıldı. Bilinen ciddiyetsiz, sorumsuz ve devrimci irade ve inisiyatiften yoksun davranışlarla karşı karşıya kaldık. İşçi ve emekçi yığınlar seslenen propaganda-ajitasyon ve çağrı içerikli bir bildiri çalışmasını bile binbir güçlkle platformun gündemine sokabildik. Ardından binbir güçlkle üzerinde ortaklaşılın metnin hangi genişlikte dağıtılacağı sorunuyla karşılaştık. Platformun 10 bileşeninin birkaç bin bildirinin dağıtılmasını sorun yapması bizim için yalnızca şaşkınlıkla karşılanabilir bir durumdu. Platformu başka bir dizi etkinliğe razı etmek bir yana, Cumartesi Anneleri eylemine ortak ve etkin bir katılıma çekebilmek, ölüm sınırlarına dayanmış açlık grevine etkin bir destek örgütlemek için aktif bir tutum almaya razı etmek dahi mümkün olmadı.

İşçi ve emekçi yığınlar dönük bir siyasal etkinlik yerine, göstermelik basın açıklamaları, gazete ilanları gibi alışlageldik birkaç biçimsel girişimi yeterli gören egemen yaklaşım tarzı platformun işlevini de peşinen boşa çıkardı. Bu aynı yaklaşım tarzının sahipleri platformu sözümona genişletme adı altında olmadık tartışmaları platform toplantılarına taşıyabildiler. Ortak iş yapmanın sorunlarını konuşmak ve etkinlikleri planlayarak işe girişmek yerine, legal dergi bürolarında top çevirmek ve gazete ilanlarına isim yazdırmak dışında siyasal mücadelede hiçbir yeri olmayanları platform toplantılarına taşıyabildiler. Bu, platformun içinde yer alan çoğunluğun böylesi meselelerdeki ciddiyet düzeylerine ilişkin bir başka göstergiydi.

Platform toplantılarına taşınan bu ciddiyetten yoksun tartışmalara bulunduğumuz süreç içerisinde taraf olmadık ve bu çevreler üzerinden platformun gündeminin meşgul edilmesini ciddiyetsizlik olarak tanımladık. Ortak etkinlikler örgütlemekten uzak durmanın, ciddiyetsizlikte gösterilen ısrarın aşılamayacağına kanaat getirdiğimiz anda ise bu platformun dışına çıktık.

Devrimci güçbirliğinin işlevini pratik olarak birkaç biçimsel girişime indirgemek, işçi ve emekçi kitle hareketiyle bütünleşme bakışı ve pratiği yerine ciddiyetsiz ilişkilerle zaman öldürmek bizim katlanabileceğimiz bir durum değildi. Sözkonusu örnekte de görüldüğü üzere, küçük-burjuva çevrelerin birlikçilik oyunları siyasal yabancılaşmanın bir göstergesidir ve böyle oyunlardan uzak durmak devrimci ciddiyet ve sorumluluğun asgari bir gereğidir.

İHD ve Cumartesi Anneleri'yle dayanışma kampanyası

Kamuoyuna çağrı

İHD Genel Başkanı Akin Birdal 12 Mayıs 1998'de uğradığı silahlı saldırı sonucu ağır yaralandı. Akin Birdal'a yönelen bu saldırı İHD ve insan hakları savunucularını susturmayı, toplumu sindirme ve yıldırma amaçlamaktadır. Aynı çete devlet yüzlerce faili meçhul cinayetin, gözaltında kayıpların sorumlusudur.

Bu alçakca saldırıyı protesto ediyoruz. İHD ve "Cumartesi Anneleri" ile dayanışmada olduğumuzu belirtiriz.

İstanbul'daki "Cumartesi Anneleri"yle dayanışma komitesi Eindhoven-Hollanda

Oproep aan de Publieke opinie

Op 12 mei 1998 werd op Akin Birdal, Allegeme voorzitter van de İHD, een moord aanslag gepleegd, waardoor hij zwaar gewond werd.

Deze aanslag op Akin Birdal is eigenlijk een aanval op de İHD en op alle mensenrechten activisten, met als doel hen te intimideren en de strijd te onderdrukken.

Dezelfde maffia-staat is verantwoordelijk voor alle moorden en verdwijningen in Turkije. We protesteren tegen deze schandelijke aanval en we maken bekend dat we met de İHD en de "Zaterdag Moeders" solidair zijn.

Solidariteits comite met "Zaterdag Moeders" in Istanbul Eindhoven-Nederland

Handwritten list of names and signatures, likely a petition or solidarity statement, with some names underlined and dates written.

Hollanda'da gözaltında kayıplara karşı kampanya

En son bu insanlar İzmir'de 31 Mart 1998'de polis tarafından gözaltına alınırken görüldüler. İnsanım diyen herkesi kayıplara, katliamlara ve devlet terörüne karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz. Unutmayalım, biz sahip çıkarsak kaybedemeyiz, katledemeyiz...

İstanbul'daki "Cumartesi Anneleri"yle Dayanışma Komitesi Eindhoven-Hollanda

Kendi dillerinde yazılmış olan metin

Deze mensen werden het laatste gezien in İzmir op 31 maart 1998. Door ooggetuigen werd gemeld dat ze door de politie opgepakt waren.

Wij willen iedereen die zich hierbij betrokken voelt uitnodigen om iets te ondernemen tegen deze verdwijningen, massamoorden en staatsterrorisme.

Als we deze mensen in ons hart sluiten, kan de regering ze niet laten verdwijnen en vermoorden.

Solidariteits comite met "Zaterdag Moeders" in Istanbul Eindhoven-Nederland

Handwritten list of names and signatures, likely a petition or solidarity statement, with some names underlined and dates written.

Proletaryanın kızıl bayrağını Orta Anadolu'da dalgalandıran yoldaşlara merhaba

Sevgili yoldaşlar bizler sizlerden binlerce kilometre uzakta yaşıyoruz. Ancak şunu bilmenizi isteriz ki komünist hareketin saflarında aynı duygu ve düşünceleri sizlerle paylaşmanın onuru ve kıvançı içerisindeyiz.

Komünist hareketimiz partiye sıçramanın eşiğinde olduğu şu süreçte siz yoldaşların proletaryanın kızıl bayrağını Kayseri ve Kırşehir'de de dalgalandırmanızı büyük bir heyecan ve sevinçle karşılıyoruz.

Hareketimiz ilk çıkışında kuvvetli bir misyonun bilinci içerisindeydi. Bu misyon bilinci kaybedilmediği sürece şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da altına girdiği her görevin ve sorumluluğun içinden alınının akıyla çıkacağına inancımız tamdır. Ve bu misyon bilinci hareketimizde devam ettiği müddetçe proletaryanın kızıl bayrağı Türkiye'nin tüm illerinde dalga dalga yükselecektir.

Sevgili yoldaşlar komünist hareket ilk ortaya çıkışında "Herkes kendi bayrağı altına!" şiarı ile mücadeleye başladı. Bu şiar geçen süre içerisinde yeterince maddi karşılığını bulamadı. Burası açık bir olgu, ancak süreç bundan sonra tümüyle tersine dönmüştür. Zira komünist hareket siyasal

mücadelenin her alanında boşluklarını doldurmanın yoğun çabası içerisinde. "Buz kırılmış yol açılmıştır!"

Sözü daha fazla uzatmak istemiyoruz. Şunu kuvvetlice vurgulamak isteriz ki önümüzdeki zorlu sınıf mücadelesinde bizler yurtdışında olan komünist ve taraftarlar, sizlerin katedeceğiniz en ufak bir başarının yanında ve peşinde olacağız, ve bu desteğimiz ta ki proletaryanın kızıl bayrağı kapitalizimin son kalesinin burçlarına dikilene dek sürecektir. Bu vesile ile bizler Cenevre, Lozan ve Noşatel Kızıl Bayrak taraftarları olarak aramızda topladığımız 2000 İsviçre frangının 1000 sfr'sini merkez büromuza, 500 sfr'sini Kayseri büromuza ve 500 sfr'sini de Kırşehir büromuza ilk maddi desteğimiz olarak sunarken, sizleri kucak dolusu devrimci duygularımızla selamlıyoruz. Başarılarınızın devamını bekliyoruz.

**Herşey parti için!
Herşey devrim ve sosyalizm için!
İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm
kazanacak!**

**İsviçre'de Cenevre, Lozan ve Noşatel
Kızıl Bayrak taraftarları**

Devrimci Gençlik Hareketi

Genişletilmiş 2. Baskı

EKSEN YAYINCILIK

EKİM 3. Genç Konferansı

**Örgütsel
ve
Siyasal
Tartışmalar
(Tutanaklar)**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eren ve Sinan yoldaşlara merhaba!

Çocuk yüreklerinde kocaman bir umudu büyüten yoldaşlar.

İkidir Kızıl Bayrak sayfalarında sizin yüreklerinizle şenleniyor gözümüz ve yüreklerimiz. Zenginler kendi çıkarlarına ters düştüğümüz için bizi zindanlara atmış, üzerimize demir kapılar kapatıp, taş duvarlar örmüş. Ama, sizin çocuk yüreklerinizin sesinin bize ulaşması bile onların bütün bu çabalarını boşa çıkarmaya

yetiyor. Çocuk yüreklerinizde bizi dışarıya, hem de epeyce dışarıya taşıyorsunuz ya, varsın bedenimiz zindanda olsun. Sizin dolu dolu bir gülümsemeniz için bile bu bedel seve seve ödenir.

Farkında mısınız bilmem ama, mektuplarınızı okudukça, sadece mutlu olmuyor, coşkulaniyor ve inancımıza taptaze su veriyoruz. Umudumuz, asalak zenginlerin uykusunu kaçırarak kadar büyüdü diyoruz; değil mi ki minicik yüreklerinizde de yer etmiş işçi sınıfının kavgası, artık zenginlerin uykularının kaçması için yeterli nedenler oluşmuş demektir.

Filistin'in "taş generalleri"ni bilir misiniz? Onlar da sizin gibi minicik yüreklerini sapanlarına takıp düşmana unutamayacağı yenilgiler yaşatmışlar, yaşıyorlar. Taş generalleri bir anlamda Filistin halkının zaferinin teminatı durumundadırlar.

Sizler gösterdiniz ki bizim de zaferimizin teminatları yetişiyor artık: Bizim de Umut Generalleri'miz, düşmana karşı, yürekleriyle mitralyoz mermileri yolluyorlar. Sizler bugün mücadeleyi, sevmeyi, umudu, zenginlerin asalaklığını, işçilerin ve devrimcilerin haklılığını öğrendiniz; yarın birlikte zaferi öğreneceğiz.

Bir de partiyi mutlaka öğrenmelisiniz, hem de hemen şimdi. Parti sizin yaşınızdaki çocukların, msket bombalarıyla katledilmediği, ama doyasıya msket oynayabileceği bir dünyanın mimarıdır. En değme mimarların ürünü çocuk parklarında bile, partinin mimarlığını üstlendiği dünyadaki kadar mutlu olamaz çocuklar.

Parti bizim yüreğimizdeki umudun adıdır; sizin yüreklerinizdeki umudun adı da partiden başka birşey değildir. Ve parti sizin coşku dolu gülümsemelerinizi bize ulaştırandır. Bu kadarıyla bile partiyi öğrendiğinize inanıyorum.

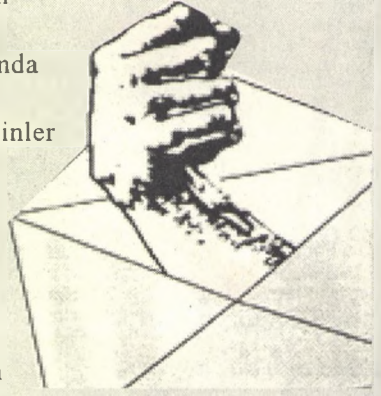
Ayrıca, oradaki işçilerin kavgasını yazdığınız için çok teşekkürler... Yoldaşlar size doğru söylemiş. Her nerede olursa olsun işçilerin kavgasını duyduğumuzda güçleniyoruz. Hele bu kavgayı sizin gibi umut generalleri yazıyorsa, daha bir güçleniyoruz.

Sevgili yoldaşlar, daha yazacak çok şey var ama, sizi daha fazla tutmak istemiyorum. Belki de şimdi oyun oynamak için sabırsızlanıyorsunuzdur.

Sizin orada msket oynanıyorsa eğer, bizim için de biri-iki el atış yapın. Kavgada nasıl ortaksak, oyunlarınıza da ortak edin bizi. Bizi merak etmeyin, siz nasıl kavgada yüreğinizi büyütüyorsanız, oyunlarınızda da biz yüreğimizi çocuklaştırırız.

İkinizi de özlemle kucaklayıp, gözlerinizden öperiz.

Yoldaşça sevgilerle
Zindandan bir yoldaşınız

**Adana'da deprem emekçileri vurdu:
Yüzün üzerinde ölü,
binlerce yaralı...**

**Doğal afet değil,
kapitalizmin getirdiği felaket!**

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak